

Uradni list Republike Slovenije

Internet: www.uradni-list.si

e-pošta: info@uradni-list.si

Št. 1 Ljubljana, petek 4. 1. 2019

ISSN 1318-0576 Leto XXIX

PRESEDNIK REPUBLIKE

1. Ukaz o podelitvi odlikovanja Republike Slovenije

Na podlagi sedme alineje prvega odstavka 107. člena Ustave Republike Slovenije ter 1. točke 7. člena in 10. člena Zakona o odlikovanjih Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 69/04 – uradno prečiščeno besedilo) izdajam

U K A Z

o podelitvi odlikovanja Republike Slovenije

Za zasluge k vzpostavljanju prijateljskih vezi med Republiko Slovenijo in Ciprom ter za krepitev povezovanja obeh držav za skupno evropsko prihodnost prejme

predsednik Cipra

NICOS ANASTASIADES

RED ZA IZREDNE ZASLUGE.

Št. 094-02-6/2018-2

Ljubljana, dne 4. januarja 2019

Borut Pahor l.r.
predsednik
Republike Slovenije

MINISTRSTVA

2. Pravilnik o Etični komisiji za presaditve

Za izvrševanje prvega odstavka 5. člena Zakona o pridobivanju in presaditvi delov človeškega telesa zaradi zdravljenja (Uradni list RS, št. 56/15) izdaja minister za zdravje

P R A V I L N I K o Etični komisiji za presaditve

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

(področje urejanja)

Ta pravilnik določa pravila za delovanje Etične komisije za presaditve (v nadaljnjem besedilu: komisija).

2. člen

(sedež in žig)

(1) Sedež komisije je na ministrstvu, pristojnem za zdravje (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo).

(2) Komisija ima svoj žig z napisom: Republika Slovenija – Ministrstvo za zdravje – Etična komisija za presaditve.

II. SESTAVA KOMISIJE

3. člen

(sestava)

(1) Komisijo sestavljajo predsednik in osem članov.

(2) Komisija ima tudi namestnika predsednika, ki ga člani komisije izvolijo med seboj z večino glasov vseh članov komisije.

III. DELOVANJE KOMISIJE

4. člen

(način dela)

Komisija je pri svojem delu samostojna in neodvisna.

5. člen

(sprejemanje sklepov)

(1) Komisija sprejema sklepe z večino glasov vseh članov.

(2) Če komisija ni sklepčna, sejo predsednik komisije prekine oziroma preloži, lahko pa odloči o dopisni seji.

6. člen

(seje)

(1) Komisija dela in odloča na rednih ali dopisnih sejah. Seje sklicuje in vodi predsednik komisije, ob njegovi odsotnosti ali zadržanosti pa namestnik predsednika komisije.

(2) Predsednik komisije skliče sejo ali pa se, v nujnih primerih, odloči za dopisno obravnavo določenega vprašanja.

(3) Način poteka seje se določi s poslovnikom komisije.

7. člen

(ločeno mnenje)

Član komisije, ki se ne strinja s sklepom, ki ga je sprejela komisija, lahko svoje stališče pojasni v ločenem mnenju, ki mora biti obrazloženo. V sklepu se opozori na ločeno mnenje člana komisije, to pa se priloži zapisniku seje, na kateri je bil sprejet sklep, s katerim se član komisije ne strinja.

8. člen

(javnost dela)

Seje komisije so zaradi varovanja osebnih podatkov, zapuščnosti medicinskih podatkov in posebne občutljivosti posa-

meznih etičnih vprašanj, ki jih komisija obravnava, zaprte za javnost.

9. člen

(način odločanja)

(1) Komisija odloča o obravnavanem vprašanju na podlagi predloženih dokumentov, mnenj in poročil strokovnjakov in le izjemoma po neposrednem soočenju in razgovoru s prizadetimi osebami.

(2) Če komisija ugotovi potrebo po dodatnem strokovnem mnenju, lahko zanj zaprosi strokovnjake ustreznih strok.

10. člen

(varstvo osebnih podatkov)

(1) Dokumentacija oziroma osebni podatki, ki jih pri svojem delu pridobi komisija, se obravnavajo v skladu z načelom zaupnosti in predpisi, ki urejajo varstvo osebnih podatkov.

(2) Podatke iz prejšnjega odstavka člani komisije varujejo kot poklicno skrivnost, celotna dokumentacija pa se hrani v zbirki dokumentarnega gradiva ministrstva 15 let od obravnave.

11. člen

(dokončnost odločitve)

Odločitev komisije je dokončna.

12. člen

(letna poročila)

Komisija o svojem delu poroča ministru, pristojnemu za zdravje, enkrat letno v obliki pisnega poročila, ki ga pripravi predsednik komisije. Letno poročilo obravnava in sprejme komisija na seji.

13. člen

(administrativne naloge)

Administrativne naloge za komisijo zagotavlja pooblaščenca oseba ministrstva in njen namestnik.

14. člen

(plačilo komisije)

Plačilo članom komisije se zagotavlja iz proračuna ministrstva.

IV. PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

15. člen

(prenehanje veljavnosti)

Z dnem uveljavitve tega pravilnika preneha veljati Pravilnik o sestavi, načinu imenovanja in pravilih za delovanje Etične komisije za presaditve (Uradni list RS, št. 30/02 in 56/15 – ZPPDČT).

16. člen

(začetek veljavnosti)

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 0070-135/2018/20

Ljubljana, dne 14. decembra 2018

EVA 2018-2711-0078

Samo Fakin l.r.

minister
za zdravje

3. Višina predpisane obrestne mere zamudnih obresti

Na podlagi četrtega odstavka 2. člena Zakona o predpisani obrestni meri zamudnih obresti (Uradni list RS, št. 11/07 – uradno prečiščeno besedilo) objavlja minister za finance

VIŠINO

predpisane obrestne mere zamudnih obresti

Višina predpisane obrestne mere zamudnih obresti je v 2. členu Zakona o predpisani obrestni meri zamudnih obresti (Uradni list RS, št. 11/07 – uradno prečiščeno besedilo) določena kot vodilna obrestna mera Evropske centralne banke, povečana za 8 odstotnih točk.

Predpisana obrestna mera zamudnih obresti velja za šestmesečno obdobje, ki se začne dne 1. januarja 2019, in znaša 8 odstotkov.

Št. 007-764/2018

Ljubljana, dne 3. januarja 2019

EVA 2018-1611-0087

Dr. Andrej Bertonec l.r.

minister
za finance

USTAVNO SODIŠČE

4. **Odločba o ugotovitvi, da drugi stavek prvega odstavka 86. člena in 87. člen Zakona o zdravstvenem varstvu in zdravstvenem zavarovanju ter 191. člen Zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju niso v neskladju z Ustavo**

Številka: U-I-181/16-18

Datum: 15. 11. 2018

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku za oceno ustavnosti, začetem z zahtevo Državnega sveta, na seji 15. novembra 2018

o d l o č i l o:

Drugi stavek prvega odstavka 86. člena in 87. člen Zakona o zdravstvenem varstvu in zdravstvenem zavarovanju (Uradni list RS, št. 72/06 – uradno prečiščeno besedilo, 91/07, 76/08, 87/11 in 91/13) ter 191. člen Zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (Uradni list RS, št. 96/12, 39/13, 44/14, 102/15, 23/17, 40/17 in 65/17) niso v neskladju z Ustavo.

Obrazložitev

A.

1. Državni svet vlaga zahtevo za oceno ustavnosti 86. in 87. člena Zakona o zdravstvenem varstvu in zdravstvenem zavarovanju (v nadaljevanju ZZVZZ) ter 190. in 191. člena Zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (v nadaljevanju ZPIZ-2), ki urejajo povrnitev škode Zavodu za zdravstveno zavarovanje Slovenije (v nadaljevanju ZZZS) in Zavodu za pokojninsko in invalidsko zavarovanje Slovenije (v nadaljevanju ZPIZ), povzročene njenemu zavarovancu v nekaterih okoliščinah. Predlagatelj zatrjuje, da so izpodbijane določbe v neskladju z 2., 15., 33., 34. in 74. členom Ustave. Protustavnost navedenih določb utemeljuje z vidika delodajalcev.

2. Predlagatelj navaja, da je do uveljavitve Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o zdravstvenem varstvu in zdravstvenem zavarovanju (Uradni list RS, št. 126/03 – v nadaljevanju ZZVZZ-G) ZZZS imel pravico zahtevati povrnitev škode od tistega (med njimi delodajalca), ki je iz velike malomarnosti povzročil bolezen, poškodbo ali smrt zavarovane osebe. ZZVZZ-G pa je prvi odstavek 86. člena ZZVZZ spremenil tako, da je določil, da ima Zavod pravico zahtevati povrnitev škode od tistega, ki je iz malomarnosti povzročil okvaro zdravja ali smrt zavarovane osebe. Predlagatelj meni, da razlogi, ki so zakonodajalca vodili k razširitvi odgovornosti za povračilo škode tudi na navadno (lahko) malomarnost (lažje in hitrejšo dokazovanje krivde), niso najbolj prepričljivi.

3. Podobno kot v ZZVZZ naj bi bilo povračilo škode urejeno v 190. členu ZPIZ-2. Ker lahko po 190. členu ZPIZ-2 ZPIZ zahteva povrnitev povzročene škode od tistega, ki je iz malomarnosti povzročil invalidnost, telesno okvaro, potrebo po tuji pomoči in postrežbi ali smrt zavarovanca, naj bi to pomenilo spremembo glede na prej veljavna Zakon o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (Uradni list RS, št. 12/92, 5/94, 7/96 in 54/98 – v nadaljevanju ZPIZ/92) in Zakon o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (Uradni list RS, št. 109/06 – uradno prečiščeno besedilo – v nadaljevanju ZPIZ-1), ki sta urejala povračilo škode ZPIZ le v primeru, če je bila škoda povzročena namenoma ali iz velike malomarnosti. Iz zakonodajnega gradiva naj ne bi bili razvidni razlogi za drugačno ureditev v ZPIZ-2.

4. Predlagatelj meni, da prvi odstavek 86. člena ZZVZZ in 190. člen ZPIZ-2 nista najbolj jasna in določna, saj naj bi bilo mogoče pojem malomarnosti razlagati tudi tako, da kljub

spremembi obsega le veliko (hudo, težko) malomarnost. Taka razlaga naj bi bila mogoča zato, ker navedena predpisa ponavljata vsebino 135. člena Obligacijskega zakonika (Uradni list RS, št. 97/07 – uradno prečiščeno besedilo in 20/18 – v nadaljevanju OZ) in hkrati določata, da se ta (splošni) predpis pri ugotavljanju pravice do odškodnine uporablja subsidiarno.

5. Predlagatelj meni, da odškodninska odgovornost delodajalca v primeru povzročitve škode iz lahke malomarnosti in brez omejitve povračila škode po višini nesorazmerno posega v svobodno gospodarsko pobudo iz prvega odstavka 74. člena Ustave in v pravico do zasebne lastnine iz 33. člena Ustave ter posledično v pravico do osebnega dostojanstva in varnosti iz 34. člena Ustave, še posebno manjših delodajalcev, med temi pa še posebno samostojnih podjetnikov. Meni, da lahko na podlagi izpodbijane ureditve že manjši spregledi zakonske obveznosti privedejo do hujših finančnih posledic za poslovanje, tudi obstoj delodajalca, ki je samostojni podjetnik. V zvezi z navedenim navaja konkretna primera odškodninskih zahtevkov, ki sta v reševanju pred sodišči. Sprašuje se, ali je za dosego z izpodbijano ureditvijo zasledovanega cilja, tj. varnega in zdravega dela, taka ureditev res nujna. Ker tudi druga področja (npr. obvezno avtomobilsko zavarovanje) določajo povračilo škode le do določene višine, meni, da bi bila taka ureditev mogoča in ustrezna tudi na obravnavanih področjih. Še posebno, ker jo za fizične osebe že ureja četrti odstavek 190. člena ZPIZ-2. Predlagatelj glede navedene ureditve sicer meni, sklicujoč se na pravno mnenje prof. dr. Grega Strbana, ki ga zahtevi ne prilaga, da jo je mogoče razlagati tudi tako, da velja tudi za samostojnega podjetnika, ki je fizična in ne pravna oseba.

6. Državni zbor v odgovoru na zahtevo navaja, da je Vlada kot predlagatelj izpodbijanih zakonov podala obširno mnenje o njeni neutemeljenosti, zato sam navaja le temeljne poudarke za svoje stališče. Ne strinja se z očitkom, da so bile za predlagatelja sporne spremembe sprejete brez razlogov. Ti so razvidni iz zakonodajnega gradiva. Državni zbor zavrača tudi očitke, da izpodbijane določbe posegajo v pravice delodajalcev iz 33., 34. in 74. člena Ustave. Izpodbijane določbe obeh zakonov naj bi namreč sledile temeljnemu načelu odškodninskega prava, naj škodo povrne tisti, ki jo je povzročil. To izhodišče naj bi bilo potrjeno tudi ob obravnavi kasneje predlaganih sprememb ZZVZZ, s katerimi so predlagatelji (skupina poslancev) želeli doseči ureditev, ki bi odgovornost delodajalcev za škodo ZZZS omejila na primere velike (hude) malomarnosti. Iz takratnega mnenja Vlade, pa tudi iz mnenja Zakonodajno-pravne službe, Državni zbor v zvezi z očitki, ki se nanašajo na ZZVZZ, poudarja povezanost izpodbijane ureditve z obveznostmi države pri urejanju varnega in zdravega dela,¹ pa tudi stališče, da je možnost izključitve delodajalčeve odgovornosti zelo omejena, vezana le na obstoj izjemnih okoliščin oziroma okoliščin izven njegovega nadzora.

7. Predlagatelj v odgovoru na odgovor Državnega zbora navaja, da vztraja pri zahtevi in trditvi, da Vlada kot predlagatelj zakonov ni ustrezno obrazložila spremembe ureditve. Meni, da zmanjšanje odgovornosti delodajalcev ne pomeni nižanja standardov odgovornosti delodajalca na področju varnosti in zdravja pri delu. Glede na podobnosti med ureditvijo obveznega zavarovanja avtomobilske odgovornosti ter izpodbijanima ureditvama oziroma glede na podobnosti med položajem voznika in delodajalca meni, da k ureditvi omejene odškodninske odgovornosti delodajalca zavezuje tudi drugi odstavek 14. člena Ustave.

8. Vlada meni, da predlagatelj očitke utemeljuje posplošno ali sploh ne, hkrati pa ne upošteva razlik med izpodbijanima ureditvama. Pojasnjuje, da veljavna ureditev povrnitve škode tako v ZZVZZ kot tudi v ZPIZ-2 temelji na temeljnem načelu odškodninskega prava, da naj škodo v povzročeni višini povrne tisti, ki jo je povzročil. Poudarja, da namen obveznega zdravstvenega zavarovanja ter obveznega pokojninskega in

¹ Pri tem se sklicuje na Direktivo Sveta z dne 12. junija 1989 o uvajanju ukrepov za spodbujanje izboljšav varnosti in zdravja delavcev pri delu (89/391/EGS) (UL L 183, 29. 6. 1989).

invalidskega zavarovanja ni zavarovanje odgovornosti delodajalca, temveč zagotavljanje socialne varnosti zavarovancev. Glede očitka o neustreznosti utemeljitve z ZZVZZ-G uveljavljene spremembe opozarja na zakonodajno gradivo,² iz katerega naj bi izhajalo, da je bil namen spremembe urediti odgovornost enako, kot jo ureja oziroma K temu naj bi zakonodajalca zavezoval tudi drugi odstavek 50. člena Ustave, ki mu nalaga ureditev delovanja sistemov socialnih zavarovanj in skrb zanj.

9. Vlada meni, da prvi odstavek 74. člena Ustave ne štiti gospodarskih subjektov pred tem, da jim zaradi doseganja dobička ni treba spoštovati veljavnih predpisov o varnosti in zdravju pri delu. Dodaja še, da je pri razlagi drugega stavka drugega odstavka 74. člena Ustave treba upoštevati drugi odstavek 72. člena Ustave, ki zavezuje državo, da skrbi za zdravo življenjsko okolje posameznika, katerega del je tudi delovno okolje. Vlada meni, da bi drugačna ureditev, torej omejitev odgovornosti le na naklep in hudo malomarnost ter omejitev odgovornosti po višini, bistveno odstopala od veljavne ureditve odškodninske odgovornosti oziroma načel, na katerih temelji, posebej načela, naj škodo v povzročeni višini povrne tisti, ki jo je povzročil. Hkrati pa naj bi taka ureditev pomenila preveliko tveganje za zagotavljanje zdravega in varnega delovnega okolja, saj naj bi pomen zakonodaje s področja varnosti in zdravja pri delu bistveno zmanjšala oziroma celo izničila. Vlada pri tem tudi opozarja, da je v razmerju delavec – delodajalec delavec vedno šibkejša stranka ter da bi drugačna ureditev, ki bi na splošno zmanjšala odškodninsko odgovornost delodajalcev, posegala v pravice delavcev. Pri tem še opozarja, da je treba tudi v primeru odškodninske odgovornosti delodajalcev po izpodbijanih določbah v sodnem postopku ugotoviti vse elemente odškodninske odgovornosti, zato ne gre slediti navedbam predlagatelja, da delodajalci odgovarjajo za kakršnokoli napako, tudi najmanjšo.

10. V zvezi z zahtevo za oceno ustavnosti 190. člena ZPIZ-2 Vlada pojasnjuje, da je ZPIZ-2 v prvem odstavku 190. člena res (drugače kot prej veljavni predpisi, sicer pa enako kot 135. člen OZ) razširil odgovornost za povzročeno škodo tudi na navadno malomarnost. Vendar naj bi se ta določba nanašala na posameznike, ne na delodajalce, kot meni predlagatelj. Odgovornost delodajalcev naj bi bila v tem členu urejena v drugem odstavku in naj bi bila določena kot objektivna odgovornost oziroma odgovornost delodajalca za delavca, torej odgovornost delodajalca ne glede na krivdo v primeru, da je škodo namenoma ali iz malomarnosti zavarovancu povzročil njegov delavec pri delu ali v zvezi z delom. Podobna določba naj bi bila v 147. členu oziroma Vlada opozarja, da delodajalci (kot tudi posamezniki) ne odgovarjajo za tisti del škode, ki nastane zaradi malomarnega ali nepravilnega ravnanja samega zavarovanca. Glede četrtega odstavka 190. člena ZPIZ-2 Vlada pojasnjuje, da gre za omejitev odgovornosti za škodo posameznika – fizične osebe in ne za omejitev zneska odškodnine, za katero v okviru drugega odstavka 190. člena objektivno odgovarja delodajalec. Za samostojnega podjetnika, ki ga predlagatelj posebej omenja in je sicer fizična oseba, naj omejitev odškodnine, ki je določena v 190. členu ZPIZ-2, ne bi veljala, saj naj bi ga bilo v tem okviru treba obravnavati kot delodajalca. Vlada še poudarja, da pri 190. členu ZPIZ-2 ne gre za škodo, ki se uveljavlja zato, ker niso bili izvedeni ukrepi varnosti in zdravja pri delu ali drugi ukrepi, predpisani in odredeni za varnost ljudi.

11. Vlada pojasnjuje, da ZPIZ-2 v 191. členu ureja krivdno odgovornost delodajalca, kadar je invalidnost, potreba po tuji pomoči in postrežbi ali smrt nastopila pri njegovem delavcu. člen 191 ZPIZ-2 naj bi urejal odškodninsko odgovornost delodajalca do ZPIZ enako kot prej veljavni predpisi. Predpisovanje pogojev za opravljanje gospodarske dejavnosti na način, da bo zagotovljeno varno delovno okolje, naj bi bilo nujno. Ker pa naj zgolj predpisovanje pogojev za zagotovitev zdravega in varnega delovnega okolja ne bi bilo dovolj, naj bi bil v okviru pokojninskega in invalidskega sistema vpeljan sistem

odgovornosti delodajalcev, ki ne izvajajo predpisanih ukrepov za varnost in zdravje pri delu ali drugih ukrepov, predpisanih in odredeni za varnost ljudi. Manj stroga ureditev delodajalčeve odgovornosti za povrnitev škode, ki izvira iz opustitve ukrepov za varnost in zdravje delavcev, bi bila po mnenju Vlade v nasprotju s temeljnimi načeli odgovornosti na področju varnosti in zdravja pri delu.

12. Ustavno sodišče je mnenje Vlade poslalo v odgovor predlagatelju, vendar ta nanj ni odgovoril.

B. – I.

Člena 86 in 87 ZZVZZ

13. Člen 86 ZZVZZ določa, da ima Zavod pravico zahtevati povrnitev povzročene škode od zavarovalnice, pri kateri ima tisti, ki je s prometnim sredstvom povzročil okvaro zdravja ali smrt zavarovane osebe, sklenjeno obvezno avtomobilsko zavarovanje. V vseh drugih primerih pa ima Zavod pravico zahtevati povrnitev škode od tistega, ki je namenoma ali iz malomarnosti povzročil okvaro zdravja ali smrt zavarovane osebe (prvi odstavek 86. člena ZZVZZ). Za škodo, ki jo povzroči v primerih iz prejšnjega odstavka delavec pri delu ali v zvezi z delom, je odgovoren delodajalec (drugi odstavek 86. člena ZZVZZ). Povrnitev povzročene škode iz prejšnjega odstavka ima Zavod pravico zahtevati tudi od delavca, če je povzročil bolezen, poškodbo ali smrt zavarovane osebe s kaznivim dejanjem (tretji odstavek 86. člena ZZVZZ).

14. Člen 87 ZZVZZ določa, da ima Zavod pravico zahtevati, naj povzročeno škodo povrne delodajalec, če je bolezen, poškodba ali smrt zavarovane osebe posledica tega, ker niso bili izvedeni ustrezni higiensko-sanitarni ukrepi, ukrepi varstva pri delu ali drugi ukrepi, predpisani ali odredeni za varnost ljudi (prvi odstavek 87. člena ZZVZZ). Zavod ima pravico zahtevati, naj povzročeno škodo povrne delodajalec, tudi če nastane škoda zaradi tega, ker je bilo delovno razmerje sklenjeno brez predpisanega zdravstvenega pregleda z osebo, ki zdravstveno ni bila sposobna za opravljanje določenih del oziroma nalog, kar se je pozneje ugotovilo z zdravstvenim pregledom (drugi odstavek 87. člena ZZVZZ).

15. Glede na predlagateljeve navedbe je Ustavno sodišče štelo, da predlagatelj v 86. členu ZZVZZ izpodbija le drugi stavek prvega odstavka, in sicer, kolikor se ta nanaša na delodajalce in kolikor iz njega izhaja, da ti morajo povrniti škodo ZZS, če so jo zavarovani osebi povzročili iz navadne (lahke) malomarnosti. Glede 87. člena ZZVZZ, ki izrecno opredeljuje primere, v katerih ZZS zahteva povračilo škode od delodajalcev, pa je (prav tako) štelo, da ga predlagatelj izpodbija, kolikor je podlaga za povrnitev škode ZZS v njem opredeljenih primerih navadna malomarnost.

16. Predlagatelj izpodbija ureditev, ki ZZS omogoča od delodajalca zahtevati povračilo škode, ki jo v določenih okoliščinah utrpi zavarovana oseba, njegov delavec. ZZS je nosilec obveznega zdravstvenega zavarovanja (tretji odstavek 12. člena ZZVZZ). Po drugem odstavku 50. člena Ustave je država dolžna urediti in skrbeti za delovanje obveznih socialnih zavarovanj, med katere spada tudi obvezno zdravstveno zavarovanje. Obvezna socialna zavarovanja so po ustavnosodni presoji temelj sistema socialne varnosti.³ Pri zakonskem urejanju pravic, ki naj zagotavljajo socialno varnost, mora zakonodajalec upoštevati namen oziroma cilj prvega in drugega odstavka 50. člena Ustave, tj., da sta posameznikom v največji mogoči meri zagotovljena ekonomska varnost in človekovo dostojanstvo.⁴

17. Obvezno zdravstveno zavarovanje, prek katerega se uresničuje pravica do socialne varnosti iz prvega odstavka 50. člena Ustave v primeru bolezni in poškodbe, je zakonodajalec uredil v ZZVZZ. Obvezno zdravstveno zavarovanje temelji na zavarovalniškem principu. Sredstva za zagotavljanje

³ Odločba Ustavnega sodišča št. Up-794/11 z dne 21. 2. 2013 (Uradni list RS, št. 24/13), 7. točka obrazložitve.

⁴ Prav tam. Glej tudi odločbo Ustavnega sodišča št. U-II-1/11 z dne 10. 3. 2011 (Uradni list RS, št. 20/11), 29. točka obrazložitve.

² Poročevalec Državnega zbora z dne 4. 9. 2003.

pravic iz obveznega zdravstvenega zavarovanja s plačilom prispevkov Zavodu zagotavljajo zavarovanci, delodajalci in drugi z ZZVZZ določeni zavezanec za plačilo prispevkov. Temeljna pravica zavarovanih oseb iz tega razmerja je pravica do posameznih dajatev iz obveznega zdravstvenega zavarovanja, temeljna dolžnost Zavoda kot nosilca obveznega zdravstvenega zavarovanja, ki izhaja iz tega razmerja, pa je zagotovitev teh dajatev.⁵ Pravica zavarovancev do dajatev iz obveznega zdravstvenega zavarovanja nastane ob nastopu socialnega (zavarovalnega) primera (npr. bolezni in poškodbe) ter ob izpolnitvi drugih pogojev za pridobitev posamezne pravice oziroma dajatve iz obveznega zdravstvenega zavarovanja.

18. Obvezno zdravstveno zavarovanje je le del širšega sistema zdravstvenega varstva. Zdravje je namreč tako pomembna dobrina, da se skrb zanj ne izčrpa z zagotavljanjem pravic iz obveznega zdravstvenega zavarovanja, torej šele z nastankom zavarovalnega primera (npr. bolezni in poškodbe). Ustava zato zakonodajalcu (državi) narekuje, naj pogoje za uresničevanje človekove pravice do zdravstvenega varstva uredi širše, celovito. K temu ga primarno zavezuje prvi in drugi odstavek 51. člena Ustave, sicer pa je zdravje kot ena izmed temeljnih človekovih vrednot varovano tudi prek drugih ustavnih določb. ZZVZZ navedeno odraža v prvem odstavku 3. člena, po katerem Republika Slovenija z ukrepi gospodarske, ekološke in socialne politike ustvarja pogoje za uresničevanje zdravstvenega varstva in nalog pri krepitvi, ohranitvi in povrnitvi zdravja ter usklajuje delovanje in razvoj vseh področij s cilji zdravstvenega varstva. K ustvarjanju pogojev, ki naj zagotovijo izpolnitev temeljnega namena sistema zdravstvenega varstva, tj. najvišje mogoče stopnje zdravja posameznika, pa ni zavezana le država oziroma njene organizacije, temveč tudi podjetja in posamezniki. Ti morajo pri opravljanju in načrtovanju svoje dejavnosti zagotavljati pogoje za uresničevanje zdravstvenega varstva z razvijanjem in uporabo zdravju in okolju neškodljivih tehnologij ter z uvajanjem ukrepov za varovanje in krepitev zdravja pri njih zaposlenih delavcev (tretji odstavek 3. člena ZZVZZ). Hkrati pa je skrb za zdravje dolžnost vsakogar. Vsakomur je tudi prepovedano ogrožanje zdravja drugega (glej prvi odstavek 2. člena ZZVZZ).

19. Izpodbijane določbe so tudi odraz navedenih temeljnih določb. ZZZS, ki mu je naloženo izvajanje obveznega zdravstvenega zavarovanja, dajejo pravico, da od delodajalcev terja povrnitev škode, nastale zaradi zagotovitve storitev oziroma dajatev iz obveznega zdravstvenega zavarovanja zavarovani osebi, pri kateri je potreba po teh nastala zaradi npr. bolezni, poškodbe, ki jo je zakrivil njen delodajalec.

20. Predlagatelj izpodbijani ureditvi najprej očita, da je, kolikor določa, da ima ZZZS pravico zahtevati povrnitev škode od tistega, ki je iz malomarnosti povzročil okvaro zdravja ali smrt zavarovane osebe (drugi stavek prvega odstavka 86. člena ZZVZZ), v neskladju z načelom jasnosti in pomenske določljivosti, ki je eno od načel pravne države iz 2. člena Ustave. Iz ustaljene ustavnosodne presoje izhaja, da predpis ni nejasen zgolj zato, ker ga je treba razlagati, kajti uporaba predpisov vselej pomeni njihovo razlago. Z vidika 2. člena Ustave je predpis sporen tedaj, kadar z metodami razlage pravnih aktov ne moremo priti do jasne vsebine pravnih pravil (glej npr. odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-32/02 z dne 10. 7. 2003, Uradni list RS, št. 73/03, in OdiUS XII, 71, 11. točka obrazložitve). Uporaba jezikovne, namenske in sistematične razlage privede do povsem jasne vsebine pojma malomarnosti. Da pojem malomarnosti obsega tako veliko (hudo) malomarnost kot tudi navadno (lahko) malomarnost, potrjuje sicer že sam predlagatelj, ko obširno navaja, zakaj meni, da zakonodajalec za ZZVZZ-G uveljavljeno spremembo drugega stavka prvega odstavka 86. člena ZZVZZ ni imel ustreznih razlogov. Izpodbijana ureditev glede na navedeno ni v neskladju z načelom jasnosti in pomenske določljivosti iz 2. člena Ustave.

21. Predlagatelj zatrjuje, da je izpodbijana ureditev, po kateri lahko ZZZS na podlagi drugega stavka prvega odstavka 86. člena ZZVZZ in 87. člena ZZVZZ od delodajalcev zahteva povrnitev škode v primeru navadne (lahke) malomarnosti, v neskladju s pravico do svobodne gospodarske pobude iz prvega odstavka 74. člena Ustave.

22. Ustava vsem gospodarskim subjektom pri njihovem gospodarskem poslovanju zagotavlja svobodno gospodarsko pobudo (prvi odstavek 74. člena Ustave), kar pomeni predvsem svobodno ustanovitev gospodarskega subjekta (pod zakonskimi pogoji), njegovo vodenje v skladu z ekonomskimi načeli (upoštevanje prisilne predpise), svobodno izbiro dejavnosti, s katero gospodarski subjekt uresničuje svoje pridobitne interese v konkurenci na tržišču, izbiro poslovnih partnerjev in podobno, ne glede na velikost, statusno obliko ali druge značilnosti (odločba Ustavnega sodišča št. U-I-59/03 z dne 13. 5. 2004, Uradni list RS, št. 58/04 in 61/04, ter OdiUS XIII, 33). Po ustaljeni ustavnosodni presoji določanje pogojev za opravljanje gospodarske dejavnosti ne pomeni poseganja v svobodo gospodarske pobude, temveč način izvrševanja te pravice. Vendar le tedaj, ko ima pogoj oziroma ukrep realno vsebinsko zvezo s konkretno regulirano gospodarsko dejavnostjo, zlasti v primerih, ko zakonodajalec odvrta nevarnosti ali blaži tveganja, ki izhajajo iz opravljanja neke konkretne dejavnosti (npr. na področju varstva pri delu in varstva zdravega življenjskega okolja).⁶

23. Izpodbijani določbi ne omejujeta svobodne gospodarske pobude. Z njima je želel zakonodajalec na področju obveznega zdravstvenega zavarovanja doseči polno uveljavitev temeljnega načela odškodninskega prava, naj škoda (v celoti) povrne tisti, ki jo je povzročil. Posredno pa naj bi s tem delodajalce spodbudil, da izvajajo pravila, namenjena zagotavljanju varnega in zdravega dela. Ta po ustavnosodni presoji pomenijo način izvrševanja svobodne gospodarske pobude (glej npr. odločbo št. U-I-66/08). Izpodbijani določbi pa drugače kot pogoji opravljanja gospodarske dejavnosti, ki se nanašajo na zagotavljanje varnega in zdravega delovnega okolja, neposredno ne vplivajo na svobodno in samostojno izvajanje gospodarske dejavnosti.⁷ Do njune uveljavitve pride namreč šele v primeru, če delodajalec krivdno opusti izvrševanje ukrepov, ki naj zagotovijo varno in zdravo delovno okolje njegovih zaposlenih, in je v sodnem postopku potrjeno, da je prav zaradi navedenega njegov zaposleni utrpel okvaro zdravja. Zato izpodbijana zakonska ureditev niti ne sega na področje, ki ga varuje pravica do svobodne gospodarske pobude iz prvega odstavka 74. člena Ustave. K temu Ustavno sodišče še pripominja, da je v okviru prvega odstavka 74. člena Ustave lahko varovano le tako podjetniško delovanje, ki cilj največjega mogočega dobička zasleduje na način, ki ne ogroža zdravja in življenja njegovih delavcev (primerjaj odločbo št. U-I-118/95 z dne 11. 3. 1995, Uradni list RS, št. 24/99, in OdiUS VIII, 55, 9. točka obrazložitve). Izpodbijani določbi glede na navedeno nista v neskladju s prvim odstavkom 74. člena Ustave.

24. Predlagatelj izpodbijani ureditvi očita tudi, da prekomerno posega v pravico do zasebne lastnine iz 33. člena Ustave. Meni, da taka ureditev še posebno prizadene delodajalce, ki gospodarsko dejavnost opravljajo kot samostojni podjetniki.

25. Človekova pravica do zasebne lastnine, varovana s 33. členom Ustave, se razteza na vse pravne položaje, ki imajo za posameznika na podoben način kot lastninska pravica premoženjsko vrednost in ki mu omogočajo svobodo ravnanja na premoženjskem področju. Pojem ustavno varovana lastnina namreč presega razumevanje lastnine v klasičnem (civilističnem) pomenu (prim. odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-199/02 z dne 21. 10. 2004, Uradni list RS, št. 124/04, in OdiUS XIII, 65,

⁵ Več o tem v G. Strban, Temelji obveznega zdravstvenega zavarovanja, Cankarjeva založba, Ljubljana 2005, str. 89–182.

⁶ Npr. odločba Ustavnega sodišča št. U-I-66/08 z dne 11. 12. 2008 (Uradni list RS, št. 121/08, in OdiUS XVII, 73).

⁷ Prim. odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-84/15 z dne 18. 5. 2017 (Uradni list RS, št. 40/17), 21. do 23. točka obrazložitve.

34. točka obrazložitve). Po ustavnosodni presoji vsak oblastni ukrep, ki (neugodno) učinkuje na posameznikovo premoženjsko sfero, še ne pomeni nujno posega v človekovo pravico iz 33. člena Ustave, katerega dopustnost se presoja po strogem testu sorazmernosti (tretji odstavek 15. člena in 2. člen Ustave). Lahko pomeni le urejanje načina pridobivanja in uživanja lastnine z namenom zagotavljanja njene gospodarske, socialne ali ekološke funkcije, ki ni podvrženo ustavnosodni presoji po strogem testu sorazmernosti. Za tako urejanje vsebine lastnine zakonodajalca izrecno pooblašča 67. člen Ustave (odločba Ustavnega sodišča št. U-I-91/15 z dne 16. 3. 2017, Uradni list RS, št. 16/17, 37. točka obrazložitve). Po ustavnosodni presoji 67. člen Ustave izhaja iz predpostavke, da mora imeti lastnina poleg individualistične funkcije tudi funkcijo za celotno družbeno skupnost. Lastnikova pravica mora služiti tudi uresničevanju svobode in osebnostnega razvoja drugih oziroma celotne družbene skupnosti (odločba Ustavnega sodišča št. U-I-40/06 z dne 11. 10. 2006, Uradni list RS, št. 112/06, in OdlUS XV, 70, 14. točka obrazložitve).

26. Izpodbijana ureditev ureja pravico ZZZS, da od delodajalca zahteva povrnitev povzročene škode. Je izraz načela, da naj škodo povrne tisti, ki je zanjo odgovoren.⁸ Z zagotovitvijo pravic iz obveznega zdravstvenega zavarovanja, ki jo zahteva nastanek zavarovalnega primera pri zavarovani osebi (npr. bolezn), je obseg sredstev, zbranih iz prispevkov obveznega zavarovanja (tudi proračuna), zmanjšan. Če je do zmanjšanja teh sredstev prišlo zaradi krivdnega ravnanja delodajalca, lahko ZZZS od delodajalca zahteva, naj to zmanjšanje nadomesti.⁹ Ustavni pojem lastnine iz 33. člena Ustave je, kot je bilo navedeno, širši od civilnega pojma lastninske pravice. Varstvo med drugim zajema tudi terjatve,¹⁰ tj. premoženjske pravice upnika v razmerju do dolžnika, ki naj opravi določeno izpolnitev. V obravnavani zadevi je torej v okviru pravice do zasebne lastnine iz 33. člena Ustave varovan le položaj ZZZS kot upnika, ki od delodajalca terja, naj povrne zaradi zagotovitve pravic iz obveznega zavarovanja zavarovancu zmanjšanja sredstva obveznega zavarovanja. Položaj delodajalca kot dolžnika v opisanem razmerju v okviru pravice do zasebne lastnine iz 33. člena Ustave ni varovan. Glede na navedeno izpodbijani določbi nista v neskladju s 33. členom Ustave.

27. Predlagatelj meni tudi, da izpodbijana ureditev iz prvega odstavka 86. člena in 87. člena ZZVZZ, ki daje ZZZS pravico, da od delodajalca terja vso (zakrivljeno) škodo, povzročeno zavarovancu (delavcu), in tudi v primeru navadne malomarnosti, posega v pravico do osebnega dostojanstva in varnosti iz 34. člena Ustave. Izpodbijana ureditev očitno ne posega v pravico do osebnega dostojanstva in varnosti iz 34. člena Ustave. Glede na stališča Ustavnega sodišča v odločbah št. U-I-109/10 z dne 26. 9. 2011 (Uradni list RS, št. 78/11, in OdlUS XIX, 26)¹¹ in št. Up-1082/12 z dne 29. 5. 2014 (Uradni list RS, št. 43/14,

⁸ Prim. B. Strohsack, Obligacijska razmerja I, Obligacijska razmerja II (Odškodninsko pravo in druge neposlovne obveznosti), Uradni list RS, Ljubljana 1998, str. 71, in S. Cigoj, Obligacije, ČZ Uradni list SRS, Ljubljana 1976, str. 402.

⁹ Prim. A. Rangus v: A. Rangus (ur.), Veliki komentar Zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju, GV Založba, Ljubljana 2018, str. 440.

¹⁰ Glej odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-267/06 z dne 15. 3. 2007 (Uradni list RS, št. 29/07, in OdlUS XVI, 20), 24. točka obrazložitve.

¹¹ V 8. točki navedene odločbe je Ustavno sodišče zapisalo: »Iz TUL, preambule Ustave in iz številnih ustavnih določb izhaja, da je človekovo dostojanstvo temeljna vrednota, ki prežema ves pravni red in ima zato tudi objektivni pomen pri delovanju oblasti tako v konkretnih postopkih kot tudi pri sprejemanju predpisov. Po vsebini gre pri človekovem dostojanstvu za predpostavko, da ima vsak človek enako in absolutno notranjo vrednost, ki mu pripada prav zato, ker je človek. Spoštovanje človekovega dostojanstva zato pomeni varstvo osebne vrednosti posameznika pred neupravičenimi posegi in zahtevami države in družbe.«

in OdlUS XX, 35)¹² se zdi bolj utemeljen sklep, da bi bila odsotnost take ureditve v izpodbijanih določbah v neskladju z navedeno človekovo pravico (delavcev).

28. Po ustaljeni ustavnosodni presoji splošno načelo enakosti pred zakonom iz drugega odstavka 14. člena Ustave terja, da zakonodajalec bistveno enake položaje ureja enako, bistveno različne pa različno.¹³ Pri presoji, katere podrobnosti in razlike v položajih so bistvene, pa je treba izhajati iz predmeta pravnega urejanja.¹⁴

29. Kot je razumeti navedbe predlagatelja, ta meni, da je položaj delodajalca, od katerega lahko ZZZS zahteva povračilo škode (tudi) v primeru navadne malomarnosti in v celoti, podoben položaju povzročitelja škode v prometni nesreči, ki drugače kot delodajalec po izpodbijanih določbah, po šestem odstavku 7. člena Zakona o obveznih zavarovanjih v prometu (Uradni list RS, št. 93/07 – uradno prečiščeno besedilo – v nadaljevanju ZOZP) odgovarja le do največ 12.000,00 EUR, pa čeprav je na primer povzročitelj škode pod vplivom alkohola. Dodaja, da so tudi vozniki obvezno avtomobilsko zavarovani. Poleg tega naj bi bila s pavšalnim zneskom omejena odgovornost zasebnih zavarovalnic v razmerju do ZZZS. S plačilom vnaprejšnje pavšalne odškodnine naj bi se štela za poravnano vsa škoda, ki nastane ZZZS zaradi smrti ali poškodb zavarovanih oseb v prometnih nesrečah (18. člen ZOZP). V podkrepitev trditve, da je izpodbijana ureditev v neskladju z načelom enakosti iz drugega odstavka 14. člena Ustave, navaja še, da tudi delavci odgovarjajo svojemu delodajalcu za škodo, povzročeno tretjemu, le v primeru, če so jo povzročili namenoma ali iz hude malomarnosti (tretji odstavek 147. člena OZ).

30. Položaja delavca in delodajalca, od katerega je prvi odvisen oziroma mu podrejen, sta očitno različna. Glede na to, da predlagatelj enakost položaja delodajalcev in voznikov ter zasebnih zavarovalnic utemeljuje predvsem z navedbo, da gre pri primerjanih položajih za povrnitev škode na področju obveznih zavarovanj, se na ta vidik osredotoča tudi presoja Ustavnega sodišča. Čeprav gre pri obeh primerjanih ureditvah za ureditev povračila škode na področju obveznih zavarovanj, to še ne pomeni, da so si položaji delodajalca, ki mora povrniti škodo ZZZS, in zavarovanca (oziroma odgovorne osebe, glej tretji odstavek 7. člena ZOZP), ki mora povrniti škodo zavarovalnici, pri kateri ima sklenjeno obvezno avtomobilsko zavarovanje, ter zasebnih zavarovalnic, ki morajo ZZZS vnaprej plačevati pavšalno odškodnino, v bistvenem enaki. V zvezi s slednjo primerjavo je treba ugotoviti še, da plačilo vnaprejšnje pavšalne odškodnine (drugače kot določitev največjega mogočega zneska povračila škode, ne glede na njen dejanski obseg) še ne pomeni, če sploh, ugodnejše obravnave teh subjektov. Obseg dejanske škode je namreč lahko tudi nižji od obsega sredstev, zbranih z vnaprejšnjim plačilom pavšalne odškodnine. Obvezno zdravstveno zavarovanje je socialno zavarovanje, zapovedano z Ustavo. Zanj so zato značilni tudi elementi solidarnosti, ki pomembno vplivajo na črpanje pravic iz tega zavarovanja. Tudi zbiranje sredstev za zagotavljanje pravic iz tega zavarovanja poteka na specifičen način (t. i. dokladni sistem), ki ni primerljiv obveznemu avtomobilskemu zavarovanju.¹⁵ Že navedeno kaže na pomembne razlike med področji obveznega zdravstvenega zavarovanja in obveznega avtomobilskega zavarovanja ter hkrati utemeljuje posebnosti posameznih ureditev zahtevkov za povračilo škode.¹⁶ Ustavno sodišče ocenjuje, da navedene ugotovitve

¹² V 9. točki navedene odločbe je Ustavno sodišče zapisalo še navedeno stališče: »Državne oblasti in vsi posamezniki, brez izjem, morajo spoštovati pravico do osebnega dostojanstva in varnosti. V tem pogledu je ta pravica najprej obrambna pravica pred posegi državne oblasti in posameznikov.«

¹³ Prim. odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-186/12 z dne 14. 3. 2013 (Uradni list RS, št. 25/13, in OdlUS XX, 3), 24. točka obrazložitve.

¹⁴ Prim. odločbo Ustavnega sodišča št. Up-217/14 z dne 7. 2. 2018, 10. točka obrazložitve.

¹⁵ Več o lastnostih oziroma značilnostih obveznega zdravstvenega zavarovanja v 17. točki te obrazložitve.

¹⁶ Prim. sklep Ustavnega sodišča št. U-I-116/09, Up-495/09 z dne 20. 5. 2010, 9. in 10. točka obrazložitve.

zadoščajo (sploh glede na predlagateljevo skopo utemeljitev očitka) za sklep, da primerjani položaji niso v bistvenem enaki. Zato jih zakonodajalec tudi ni bil dolžan urediti enako. Izpodbijani določbi glede na navedeno nista v neskladju z drugim odstavkom 14. člena Ustave.

31. Predlagatelj navaja tudi, da je izpodbijana ureditev prekomerna in da pomeni kršitev načela sorazmernosti. Vendar pa iz ustaljene ustavnosodne presoje izhaja, da splošno načelo sorazmernosti (2. člen Ustave) ne more biti samostojno merilo za presojo skladnosti z Ustavo, temveč je vezano na ugotovljene poseg v posamezno človekovo pravico (prim. odločbi Ustavnega sodišča št. U-I-219/03 z dne 1. 12. 2005, Uradni list RS, št. 118/05, in OdlUS XIV, 88, in št. U-I-178/10 z dne 3. 2. 2011, Uradni list RS, št. 12/11, in OdlUS XIX, 17). Zato teh navedb predlagatelja ni mogoče upoštevati. Očitka o neskladju izpodbijane ureditve s 15. členom Ustave predlagatelj ni obrazložil, zato ga ni bilo mogoče preizkusiti.

32. Glede na navedeno je Ustavno sodišče ugotovilo, da drugi stavek prvega odstavka 86. člena in 87. člen ZZVZZ v presojanem obsegu nista v neskladju z Ustavo.

B. – II.

Člena 190 in 191 ZPIZ-2

33. Člen 190 ZPIZ-2 določa, da Zavod zahteva povrnitev povzročene škode od tistega, ki je namenoma ali iz malomarnosti povzročil invalidnost, potrebo po tuji pomoči in postrežbi ali smrt zavarovanca (prvi odstavek 190. člena ZPIZ-2). Za škodo, ki jo povzroči v teh primerih delavec pri delu ali v zvezi z delom, je odgovoren delodajalec (drugi odstavek 190. člena ZPIZ-2). Zavod zahteva povrnitev tako povzročene škode tudi neposredno od osebe, ki je povzročila invalidnost, potrebo po tuji pomoči in postrežbi ali smrt zavarovanca s kaznivim dejanjem (tretji odstavek 190. člena ZPIZ-2). Zavod določi najnižji in najvišji znesek odškodnine, ki jo lahko zahteva od fizične osebe (četrti odstavek 190. člena ZPIZ-2).

34. Člen 191 ZPIZ-2 v prvem odstavku določa, da Zavod zahteva povrnitev povzročene škode od delodajalca, če je zavarovančeva invalidnost, potreba po tuji pomoči in postrežbi ali smrt posledica tega, ker niso bili izvedeni ukrepi za varnost in zdravje pri delu ali drugi ukrepi, predpisani ali odrejeni za varnost ljudi. Zavod ima pravico zahtevati povrnitev povzročene škode od delodajalca tudi, če nastane škoda zaradi tega, ker je bilo delovno razmerje sklenjeno brez predpisanega zdravstvenega pregleda z osebo, ki zdravstveno ni bila zmožna za opravljanje določenih del ali nalog, kar se je ugotovilo pozneje (drugi odstavek 191. člena ZPIZ-2). Zavod ima pravico zahtevati povrnitev povzročene škode od delodajalca, če je škoda nastala zato, ker mu delodajalec ni dal podatkov ali je dal neresnične podatke o dejstvih, od katerih je odvisna pridobitev, odmera ali izguba pravice (tretji odstavek 191. člen ZPIZ-2). Kot delodajalec se v smislu tega člena šteje oseba, za katero delavec na podlagi pogodbe o zaposlitvi ali na kakršnikoli drugi pravni podlagi opravlja delo (četrti odstavek 191. člena ZPIZ-2).

35. Glede na to, da je bistvena vsebina očitkov predlagatelja v tem, da predlagatelj meni, da je protiuustavna ureditev, ki daje ZZS in ZPIZ pravico do povračila škode zoper delodajalce tudi v primeru navadne malomarnosti, ter da obseg škode, ki jo mora delodajalec povrniti, ni omejen po višini oziroma da mora zavodoma povrniti celotno škodo, ki jima je nastala zaradi škodnega dogodka, za katerega je odgovoren delodajalec, je šteti, da predlagatelj izpodbija prvi do tretji odstavek 191. člena ZPIZ-2, kolikor je podlaga za delodajalčevo odgovornost navadna (lahka) malomarnost, ter da izpodbija 191. člen ZPIZ-2 tudi zato, ker ne nalaga ZPIZ določitev najnižjega in najvišjega zneska odškodnine, ki jo lahko zahteva od delodajalca (tako kot četrti odstavek 190. člen ZPIZ-2 za posameznike). Člen 190 v drugem odstavku med drugim ureja odgovornost delodajalca za ravnanje delavca,¹⁷ ta pa ni krivdna, temveč objektivna.¹⁸

Glede na to, da zahteva izrecnih očitkov glede protiuustavnosti te ureditve nima, je Ustavno sodišče presojo izpodbijanih določb ZPIZ-2 opravilo (le) v prej navedenem obsegu.

36. Predlagatelj glede izpodbijane ureditve po prvem do tretjem odstavku 191. člena ZPIZ-2, ki daje ZPIZ pravico zahtevati povračilo škode od delodajalca v primerih, opredeljenih v teh določbah, ne uveljavlja samostojnih očitkov, temveč ji očita protiuustavnost, sklicujoč se na očitke, ki jih uveljavlja zoper izpodbijani določbi ZZVZZ. Pri tem posebej poudarja le, da ZPIZ-2 v prvem odstavku 190. člena (»odgovornost posameznika za škodo zavodu«), drugače kot prej veljavna ZPIZ/92 in ZPIZ-1,¹⁹ daje ZPIZ pravico zahtevati povračilo škode tudi v primeru navadne malomarnosti. Navedeno ne drži. Ureditev pravice do povračila škode, ki jo ZPIZ lahko uveljavlja od delodajalca, je od uveljavitve ZPIZ/92 enaka.²⁰ Tako ZPIZ/92, ZPIZ-1 in ZPIZ-2 določajo enako tudi, da se za ugotavljanje pravice do povrnitve škode uporabljajo določbe zakona, ki ureja obilgacijska razmerja, če zakon, ki ureja obvezno pokojninsko in invalidsko zavarovanje, ne določa drugače.

37. Predlagatelj trdi, da ureditev pravice do povračila škode po prvem do tretjem odstavku 191. člena ZPIZ-2, ki ZPIZ omogoča, da od delodajalca zahteva povračilo škode tudi v primeru navadne malomarnosti ter v celotnem obsegu, prekomerno posega v pravico do svobodne gospodarske pobude iz prvega odstavka 74. člena Ustave in pravico do zasebne lastnine iz 33. člena Ustave. Taka ureditev pa naj bi delodajalce prizadela tudi v njihovi pravici do osebnega dostojanstva iz 34. člena Ustave. Predlagatelj navedene očitke utemeljuje le s sklicevanjem na utemeljitev očitkov o neskladju izpodbijane ureditve po ZZVZZ z navedenimi človekovimi pravicami, drugih, dodatnih razlogov glede zatrjevane protiuustavnosti navedene ureditve po ZPIZ-2 ne navaja. Ustavno sodišče ugotavlja, da izpodbijana ureditev iz prvega do tretjega odstavka 191. člena ZPIZ-2 ni v neskladju z navedenimi ustavnimi določbami iz istih razlogov kot presojana ureditev po ZZVZZ. Pri tem se v celoti sklicuje na razloge, navedene v 23., 26. in 27. točki te obrazložitve. Pripominja le, da ureditvi obveznega zdravstvenega zavarovanja ter obveznega pokojninskega in invalidskega zavarovanja ter v njunem okviru tudi ureditvi pravice do povračila škode Zavodoma nista v celoti enaki, sta pa enaki v bistvenem. To pa je ključno tudi za obseg presoje, ki jo terjajo očitki predlagatelja. Pomembno namreč je, da sta obe obravnavani zavarovanji socialni zavarovanji. Zato je enak tudi njun namen, tj. zagotoviti zavarovani osebi socialno varnost v primeru nastopa zakonsko opredeljenih primerov.

38. Predlagatelj meni še, da je 191. člen ZPIZ-2 v neskladju z načelom enakosti iz drugega odstavka 14. člena Ustave, ker ne omejuje obsega škode (na način kot četrti odstavek 190. člena ZPIZ-2 za posameznike), ki jo mora delodajalec povrniti ZPIZ. Posebno sporna naj bi bila z vidika samostojnega podjetnika kot delodajalca. Predlagatelj sicer meni tudi, da bi za samostojnega podjetnika bilo mogoče uporabiti četrti odstavek 190. člena ZPIZ-2, vendar naj bi bilo treba pritrčiti Vladi, da taka razlaga ni mogoča. Delodajalci v smislu 191. člena ZPIZ-2 so vsi gospodarski subjekti, tudi samostojni podjetniki, za katere delavci na način, kot to določa četrti odstavek 191. člena ZPIZ-2, opravljajo delo.²¹

39. Predlagatelj meni, da so položaji delodajalcev, še posebno manjših delodajalcev oziroma samostojnih podjetnikov, v toliko primerljivejšem položaju fizičnih oseb (posameznikov), da bi tudi pri njih terjali določitev omejitve odškodnine po višini. Tudi za navedene delodajalce naj bi bilo povračilo celotne škode lahko precejšnje breme. Vlada pojasnjuje, da pomeni ureditev iz četrtega odstavka 190. člena ZPIZ-2 upoštevanje socialnega položaja posameznika kot povzročitelja škode. Meni, da položaja

¹⁹ Člen 281 ZPIZ/92 in 271. člen ZPIZ-1.

²⁰ Glej 282. člen ZPIZ/92 in 272. člen ZPIZ-1.

²¹ Po 5. točki 7. člena ZPIZ-2 je delodajalec pravna oseba ali fizična oseba, za katero druga oseba opravlja delo v skladu s predpisi o delovnih razmerjih ali na drugi pravni podlagi.

¹⁷ Podobno ureja odgovornost delodajalca za delavca 147. člen OZ.

¹⁸ Prim. A. Rangus v: A. Rangus (ur.), nav. delo., str. 434–435.

delodajalca, čeprav samostojnega podjetnika, ni mogoče enačiti s položajem posameznika, fizične osebe, ki po 190. členu ZPIZ-2 odgovarja za škodo ZPIZ. Kot je bilo že navedeno, so samostojni podjetniki, če zaposlujejo delavce, delodajalci. Njihov položaj je že zato drugačen kot položaj²² (drugega) posameznika, ki je zakrivil invalidnost, potrebo po tuji pomoči in postrežbi ali smrt zavarovane osebe po prvem odstavku 190. člena ZPIZ-2. Hkrati je pomembno različno tudi razmerje med delodajalcem in delavcem v smislu prvega odstavka 191. člena ZPIZ-2 ter med posameznikom v smislu prvega odstavka 190. člena ZPIZ-2. Delavec je namreč v odvisnem (podrejenem) razmerju do delodajalca, razmerje med navedenima posameznikoma pa (praviloma) ni tako. Navedeni okoliščini sta ključni za utemeljitev različnih položajev posameznikov iz prvega odstavka 190. člena ZPIZ-2 in delodajalcev iz 191. člena ZPIZ-2 ter s tem upravičenosti različne ureditve obsega škode, ki so jo dolžni povrniti ZPIZ. Glede na navedeno 191. člen ZPIZ-2 ni v neskladju z načelom enakosti iz drugega odstavka 14. člena Ustave.

40. Predlagatelj navaja tudi, da je izpodbijana ureditev po ZPIZ-2 prekomerna in pomeni kršitev načela sorazmernosti. Kot je bilo že navedeno, splošno načelo sorazmernosti (2. člen Ustave) ne more biti samostojno merilo za presojo skladnosti predpisov z Ustavo, temveč je vezano na ugotovljeni poseg v posamezno človekovo pravico (glej 31. točko obrazložitve te odločbe). Očitka o neskladju izpodbijane ureditve po ZPIZ-2 s 15. členom Ustave predlagatelj ni obrazložil, zato ga ni bilo mogoče preizkusiti.

41. Glede na navedeno je Ustavno sodišče ugotovilo, da 191. člen ZPIZ-2 ni v neskladju z Ustavo.

C.

42. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi 21. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – ZUstS) v sestavi: predsednica dr. Jadranka Sovdat ter sodnice in sodniki dr. Matěj Accetto, dr. Dunja Jadek Pensa, dr. Eteka Korpič - Horvat, dr. Špelca Mežnar, dr. Marijan Pavčnik in Marko Šorli. Odločbo je sprejelo soglasno. Sodnica Jadek Pensa in sodnik Pavčnik sta dala pritrdilni ločeni mnenji.

Dr. Jadranka Sovdat l.r.
predsednica

5. Odločba o delni razveljavitvi druge povedi drugega odstavka 3. člena Zakona o zdravstveni dejavnosti, Odločba o ugotovitvi, da prvi in tretji odstavek 42. člena Zakona o zdravstveni dejavnosti nista v neskladju z Ustavo

Številka: U-I-194/17-21
Datum: 15. 11. 2018

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku za oceno ustavnosti, začetem na pobudo Strokovnega združenja zasebnih zdravnikov

²² Glej npr. prvi odstavek 5. člena Zakona o varnosti in zdravju pri delu (Uradni list RS, št. 43/11 – ZVZD-1), po katerem mora delodajalec zagotoviti varnost in zdravje delavcev pri delu. V ta namen mora izvajati ukrepe, potrebne za zagotovitev varnosti in zdravja delavcev ter drugih oseb, ki so navzoče v delovnem procesu, vključno s preprečevanjem, odpravljanjem in obvladovanjem nevarnosti pri delu, obveščanjem in usposabljanjem delavcev, z ustreznimi organiziranostjo in potrebnimi materialnimi sredstvi, ter tretji odstavek istega člena, po katerem mora delodajalec upoštevati spreminjajoče se okoliščine ter izvajati take preventivne ukrepe in izbirati take delovne in proizvodne metode, ki bodo zagotavljale izboljševanje stanja in višjo raven varnosti in zdravja pri delu ter bodo vključene v vse aktivnosti delodajalca in na vseh organizacijskih ravneh.

in zobozdravnikov Slovenije, Ljubljana, in drugih, ki jih vse zastopa Simona Marko, odvetnica v Mariboru, na seji 15. novembra 2018

o d l o č i l o:

1. Druga poved drugega odstavka 3. člena Zakona o zdravstveni dejavnosti (Uradni list RS, št. 23/05 – uradno prečiščeno besedilo, 23/08, 14/13 in 64/17) se razveljavi, kolikor ureja presežke prihodkov nad odhodki za izvajalce zdravstvene dejavnosti v okviru javne zdravstvene službe, ki so gospodarske družbe in zasebni zdravniki.

2. Prvi in tretji odstavek 42. člena Zakona o zdravstveni dejavnosti nista v neskladju z Ustavo.

O b r a z l o ž i t e v

A.

1. Pobudniki so vložili pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti (med drugim) druge povedi drugega odstavka 3. člena ter prvega in tretjega odstavka 42. člena Zakona o zdravstveni dejavnosti (v nadaljevanju ZZDej).

2. Drugi povedi drugega odstavka 3. člena ZZDej očitajo neskladje z 2., 23., 49., 51. in 74. členom Ustave. Pojem negospodarskih storitev splošnega pomena naj bi v pravni red v neskladju z 2. členom Ustave vnesel visoko mero negotovosti, pravne nestabilnosti in nedoločnosti. Ta pojem naj bi bil tako v slovenskem kot tudi v evropskem pravnem redu neznan, nedorečen in neopredeljen. V pravnih aktih Evropske unije (v nadaljevanju EU) naj bi bil uporabljen le na nekaj mestih, njegova jasna pravna opredelitev pa naj bi kljub temu izostala. Ureditev negospodarskih storitev splošnega pomena naj bi bila »po pravicah in obveznostih še neznan«. Pobudniki menijo, da je taka opredelitev javne zdravstvene službe v neskladju s pravom EU. Opozarjajo, da je Sodišče Evropske unije (v nadaljevanju SEU) že večkrat presodilo, da za izvajalce zdravstvenih storitev veljata tako svoboda ustanavljanja kot tudi svoboda opravljanja storitev. Ne bi naj šlo za negospodarsko dejavnost, če izvajalci opravljajo zdravstvene storitve v zameno za plačilo (neposredno od bolnikov ali prek njihovega zavarovanja). Pobudniki trdijo, da je glede na te kriterije zdravstvena dejavnost v okviru javne zdravstvene mreže v Republiki Sloveniji gospodarska dejavnost. Glede pravila o obvezni porabi presežka prihodkov nad odhodki za opravljanje in razvoj zdravstvene dejavnosti pa pobudniki navajajo, da želi z njim zakonodajalec zgolj upravičiti opredelitev te dejavnosti kot negospodarske storitve splošnega pomena.

3. Druga poved drugega odstavka 3. člena ZZDej naj bi bila v neskladju z 2., 23., 51. in 74. členom Ustave v delu, v katerem izvajalcem nalaga nepridobitno poslovanje in obvezno uporabo presežka prihodkov nad odhodki. V tej zvezi pobudniki zatrjujejo neskladje izpodbijane določbe z Zakonom o zdravstvenem varstvu in zdravstvenem zavarovanju (Uradni list RS, št. 72/06 – uradno prečiščeno besedilo, 91/07, 76/08, 87/11, 91/13 – v nadaljevanju ZZVZZ) in Zakonom o zdravniški službi (Uradni list RS, št. 72/06 – uradno prečiščeno besedilo, 58/08, 40/17 in 64/17 – v nadaljevanju ZZDrS), ki naj bi drugače urejala financiranje izvedbe zdravstvene dejavnosti. V tem delu naj bi bila zato izpodbijana določba nejasna in nedoločna. Pobudniki vidijo njeno nejasnost tudi v tem, da ni določeno obdobje, v katerem se ugotavlja presežek, in da ni določeno, komu in za kakšen razvoj se namenijo. Nedoločnost vsebine druge povedi drugega odstavka 3. člena ZZDej naj bi imela za posledico neskladje s pravico iz prvega odstavka 23. člena Ustave – ker naj pobudniki ne bi imeli sodnega varstva za primer, da se jim investicija odredi s podzakonskim predpisom. Po mnenju pobudnikov tako poseganje v avtonomijo organizacije poslovanja izvajalcev zdravstvene dejavnosti na področju javne službe krši pravico do svobodne gospodarske pobude iz prvega odstavka 74. člena Ustave in pravico do zdravstvenega varstva iz prvega odstavka 51. člena Ustave.

4. Pobudniki prvemu odstavku 42. člena ZZDej očitajo neskladje z 2., 14., 51. in 121. členom Ustave. Razlagajo, da se je po prej veljavnih predpisih koncesija obravnavala kot pravica, izpodbijana določba pa naj bi jo opredelila kot pooblastilo. Pobudniki menijo, da je to v neskladju s 121. členom Ustave. Koncesija naj bi mogla biti zakonsko določena le kot pravica. Nejasna ureditev naj bi v pravni red vnašala negotovost. Pooblastilo po obligacijski zakonodaji naj bi pomenilo, da mandatar deluje za račun mandanta. Zato naj ne bi bila ustavnoskladna opredelitev pooblastila kot delovanja v svojem imenu in za svoj račun.

5. Pobudniki navajajo, da je tretji odstavek 42. člena ZZDej v neskladju z 2., 14., 49., 51. in 74. členom Ustave, kolikor naj bi onemogočal nadaljevanje koncesijskega razmerja po materialnem statusnem preoblikovanju koncesionarja. Pobudniki namreč izpodbijano pravilo o ničnosti pravnih poslov o pravnem prometu s koncesijo razlagajo tako, da sicer pride do prenosa premoženja prevzete družbe (koncesionarja) na prevzemno družbo v skladu z Zakonom o gospodarskih družbah (Uradni list RS, št. 65/09 – uradno prečiščeno besedilo, 33/11, 91/11, 32/12, 57/12, 82/13, 55/15 in 15/17 – v nadaljevanju ZGD-1), vendar naj ta prenos premoženja zaradi izpodbijane določbe prav glede koncesije ne bi bil učinkovit. Tako prevzemnik ne bi mogel izvajati koncesionirane dejavnosti, odstopnik pa bi tako ali tako nehal obstajati. Pobudniki v tem položaju vidijo odvzem pravice do izvajanja dejavnosti izvajalcu zdravstvene dejavnosti, ki bi se odločil za statusno preoblikovanje. S tem naj bi bila kršena tudi človekova pravica iz prvega odstavka 51. člena Ustave. Omejevanje izvajalcev na eno in isto statusno obliko naj bi bilo v neskladju s svobodno gospodarsko pobudo. Po oceni pobudnikov je mogoče sicer nujni nadzor nad primernostjo subjekta za izvajanje zdravstvene dejavnosti izvrševati drugače (v postopku izdaje dovoljenja za opravljanje zdravstvene dejavnosti). Pobudniki štejejo, da je tretji odstavek 42. člena ZZDej v nasprotju s šesto alinejo prvega odstavka 44.j člena ZZDej, ki v primeru prenosa koncesije drugega izvajalca ne predvideva sankcije ničnosti prenosa. Ugotavljajo, da so obravnavani neenakopravno v primerjavi z izvajalci lekarniške dejavnosti.

6. Pobuda je bila vročena Državnemu zboru, ki nanjo ni odgovoril. Mnenje o pobudi je dala Vlada. Vlada trdi, da je treba pojem negospodarskih storitev splošnega pomena razlagati tako, da gre za posebno vrsto dejavnosti, katere temeljni namen ni pridobivanje in maksimiranje presežka in katere trajno in nemoteno izvajanje je splošnega pomena za vse državljanke. Cilj vzpostavitve posebnega režima naj bi bil, da se državljanom zagotavlja trajen in nemoten dostop (pod enakimi pogoji) do varnih, kakovostnih in učinkovitih zdravstvenih storitev. Vlada poudarja, da je bistveni element negospodarskega sistema zdravstvenega varstva socialna solidarnost. Vlada opisuje značilnosti negospodarskih storitev po pravu EU. Meni, da je javni zdravstveni sistem v Republiki Sloveniji po pravu EU shema solidarnosti in se zato javna zdravstvena služba izvaja kot negospodarska storitev splošnega pomena. Za ta sklep naj bi bilo odločilno dvoje: da se javno zdravstveno varstvo financira predvsem iz solidarnostnega obveznega zdravstvenega zavarovanja in da se zdravstvene storitve izvajajo na temelju solidarnosti in nekonkurenčnosti med izvajalci javne zdravstvene službe.

7. Glede obvezne uporabe presežka prihodkov nad odhodki Vlada pojasnjuje, da se druga poved drugega odstavka 3. člena ZZDej nanaša le na presežke, ki nastanejo pri izvajanju javne zdravstvene službe. Določba naj ne bi posegala v organizacijo poslovanja posameznega izvajalca zdravstvene dejavnosti. Zapoved uporabe teh sredstev za opravljanje in razvoj zdravstvene dejavnosti naj bi bila upravičena s tem, da je njihov izvor pretežno v socialnih prispevkih iz obveznega zdravstvenega zavarovanja. Vlada zatrjuje, da je bistvena značilnost sistemov zdravstvenega varstva, ki temeljijo na načelu solidarnosti, njihova nepridobitnost – torej tudi vračanje poslovnih presežkov v dejavnost.

8. Vlada pri odgovoru na očitke pobudnikov zoper prvi odstavek 42. člena ZZDej predvsem povzema vsebino nekaterih bistvenih pravil o zdravstvenih koncesijah iz ZZDej. Nasprotuje tudi očitkom zoper tretji odstavek 42. člena ZZDej. Prenos koncesije na drugega izvajalca zdravstvene dejavnosti naj bi bil neprimeren zaradi narave zdravstvenih storitev in vezanosti njihovega izvajanja na pridobitelja koncesije zaradi njegove usposobljenosti in kompetenc oziroma usposobljenosti in kompetenc zdravstvenih delavcev in sodelavcev, ki pri njem izvajajo zdravstvene storitve, ter referenc in drugih meril, ki so bila predmet presoje pri podelitvi koncesije. Sicer pa Vlada trdi, da se tretji odstavek 42. člena ZZDej sploh ne nanaša na materialna statusna preoblikovanja koncesionarja.

9. Ustavno sodišče je mnenje Vlade vročilo pobudnikom, ki so nanj odgovorili. Pobudniki kot zasebni izvajalci zdravstvene dejavnosti s koncesijo, ki nosijo poslovno tveganje povpraševanja po njihovih (iz zdravstvenega zavarovanja financiranih) storitvah, naj bi v skladu s prakso SEU opravljali gospodarsko dejavnost in naj bi se šteli za podjetja. Zasebniki, ki so del javne zdravstvene mreže, naj ne bi bili del nobene solidarnostne sheme, ki bi jamčila za število pacientov oziroma za obseg opravljenih storitev. Zdravstveno dejavnost naj bi izvajali v svojem imenu, na svoj račun in na lastno odgovornost. Pobudniki vztrajajo pri očitkih o nejasnosti pravila o obvezni uporabi presežka prihodkov nad odhodki za zdravstveno dejavnost. V pobudi izraženim očitkom zoper drugo poved drugega odstavka 3. člena ZZDej dodajajo še očitke o protiustavno neenaki obravnavi v primerjavi z javnimi zavodi, ki izvajajo zdravstveno dejavnost. Ti naj bi smeli v aktu o ustanovitvi določiti, da se poslovni presežek prerazporedi ustanovitelju. Pobudniki vztrajajo pri v pobudi predstavljenih argumentih v zvezi s prvim in tretjim odstavkom 42. člena ZZDej.

10. Ustavno sodišče je na podlagi tretjega odstavka 26. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – v nadaljevanju ZUstS) s sklepom št. U-I-194/17 z dne 22. 3. 2018 sprejelo v obravnavo pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti druge povedi drugega odstavka 3. člena ter prvega in tretjega odstavka 42. člena ZZDej (z istim sklepom je pobudo pobudnikov zavrglo v delu, v katerem so izpodbijali nekatere druge določbe ZZDej in nekatere določbe Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o zdravstveni dejavnosti, Uradni list RS, št. 64/17 – v nadaljevanju ZZDej-K).

B. – I.

Obseg presoje

11. Pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti vlagajo pretežno fizične in pravne osebe, ki so izvajalci zdravstvene dejavnosti v okviru javne zdravstvene službe (imajo koncesijo za to dejavnost) in so statusno organizirani kot gospodarske družbe oziroma kot zasebni zdravniki¹ (v nadaljevanju Ustavno sodišče za obe kategoriji uporablja izraz zasebniki, za njihovo navedeno dejavnost pa tudi izraz koncesijska dejavnost).²³ Zato je Ustavno sodišče izpodbijane določbe

¹ Pojem zasebni zdravnik za namene te odločbe Ustavno sodišče razume tako, da zajema tudi zasebne doktorje dentalne medicine (35. člen ZZDej).

² Razen Strokovnega združenja zasebnih zdravnikov in zobozdravnikov Slovenije (v nadaljevanju Združenje), ki ne opravlja zdravstvene dejavnosti. Dejstvo, da je med pobudniki tudi Združenje, ne more vplivati na obseg presoje, ki ga opravlja Ustavno sodišče. Združenje namreč svoj pravni interes za vložitev pobude v celoti črpa iz okoliščine, da je pobuda vložena zoper predpis, ki neposredno posega v pravice in interese njegovih članov (glej 6. točko obrazložitve sklepa Ustavnega sodišča št. U-I-194/17 z dne 22. 3. 2018). Prav tako na obseg presoje Ustavnega sodišča ne more vplivati dejstvo, da je med podpisniki pobude tudi en izvajalec zdravstvene dejavnosti, ki nima koncesije. Vse tri zakonske določbe, ki so predmet presoje v tej odločbi, se namreč nanašajo izključno na področje javne zdravstvene službe.

³ Splošna uporaba izraza zasebniki tudi za gospodarske družbe (čeprav gospodarsko družbo lahko obvladuje tudi oseba

presojava le z vidika zasebnikov oziroma kolikor se nanašajo na zasebnike. Pobudniki izpodbijajo tudi drugo poved drugega odstavka 3. člena ZZDej. Ta določba med drugim določa, da izvajalci zdravstvene dejavnosti zdravstvene storitve (iz prejšnjega stavka) opravljajo »na nepridobiten način, tako da se presežek prihodkov na odhodki porabi za opravljanje in razvoj zdravstvene dejavnosti«. Ustavno sodišče je razumelo pobudnike, da v besedni zvezi na nepridobiten način ne vidijo še kakšnega dodatnega ali ločenega pomena, kot ga izrecno podaja preostanek določbe in se nanaša na obvezno porabo presežka. Po gledanju pobudnikov, ki ga sprejema tudi Ustavno sodišče (glej tudi 38. točko obrazložitve te odločbe), opravljanje zdravstvenih storitev na nepridobiten način v tem kontekstu ne pomeni nič več in nič drugega kot zapoved porabe presežka prihodkov nad odhodki za opravljanje in razvoj zdravstvene dejavnosti. Ustavno sodišče je v skladu s tem opravilo presojo.

B. – II.

Ocena skladnosti druge povedi drugega odstavka 3. člena ZZDej z 2. členom Ustave

12. Izpodbijana druga poved drugega odstavka 3. člena ZZDej (skupaj z neizpodbijano prvo povedjo drugega odstavka 3. člena ZZDej) se glasi:

»Javna zdravstvena služba obsega zdravstvene storitve, katerih trajno in nemoteno opravljanje zagotavljajo v javnem interesu država in lokalne skupnosti in ki se, temelječe na načelu solidarnosti, v skladu s predpisi, ki urejajo zdravstveno varstvo in zdravstveno zavarovanje, zagotavljajo kot pravice obveznega zdravstvenega zavarovanja ter se v celoti ali deloma financirajo iz javnih sredstev, predvsem iz obveznega zdravstvenega zavarovanja. Zdravstvene storitve iz prejšnjega stavka kot negospodarske storitve splošnega pomena izvajalci zdravstvene dejavnosti opravljajo na nepridobiten način, tako da se presežek prihodkov nad odhodki porabi za opravljanje in razvoj zdravstvene dejavnosti.«

13. Pobudniki zatrjujejo, da je izpodbijana določba v neskladju z zahtevo po jasnosti in pomenski določljivosti zakona, ki je eno od načel pravne države iz 2. člena Ustave. Ta očitok utemeljujejo s trditvami o nejasnosti in nerazumljivosti pojma negospodarske storitve splošnega pomena, o napačnosti (z vidika prava EU) opredelitve dejavnosti javne zdravstvene službe kot negospodarske storitve splošnega pomena, o neskladju izpodbijane določbe s specialno zakonodajo (ZZVZZ in ZZdRS) ter o nedorečenosti pravil o ugotavljanju in porabi presežka prihodkov nad odhodki (v nadaljevanju presežek prihodkov).

14. Eno od načel pravne države iz 2. člena Ustave je tudi načelo jasnosti in pomenske določljivosti predpisov. Če zakoni in drugi predpisi niso jasni, obstaja možnost različne uporabe zakona in drugega predpisa in arbitrnosti državnih organov ali drugih organov za izvrševanje javnih pooblastil, ki odločajo o pravicah posameznikov. Predpis je protustavno nejasen, kadar se z ustaljenimi metodami razlage ne da ugotoviti njegove vsebine, ne pa zgolj zato, ker ne daje odgovorov na vsa vprašanja, ki se utegnejo pojaviti pri njegovem izvrševanju v praksi.⁴

15. Pobudniki nejasnost oziroma nedoločnost druge povedi drugega odstavka 3. člena ZZDej po eni strani najprej utemeljujejo z njeno neopredeljenostjo in nerazumljivostjo, po drugi strani pa (delno kontradiktorno prvemu očitku, ker impli-

javnega prava) je upravičena s tem, da ZZDej izhaja iz koncepta, po katerem javna oblast pri izvrševanju javne zdravstvene službe neposredno sodeluje prek javnih zavodov (glej 25. člen in drugi odstavki 42. člena ZZDej), ne pa prek večinske udeležbe v gospodarskih družbah, ki pridobivajo koncesije. Tudi če si je mogoče hipotetično zamisliti gospodarsko družbo (zdravstvenega koncesionarja), ki ga obvladuje oseba javnega prava, so take situacije tako izredne (anomalne), da jih je pri tej ustavnosodni presoji mogoče zanemariti. Drugače povedano, gospodarske družbe s koncesijo po ZZDej bodo praktično vedno v lasti oseb zasebnega prava.

⁴ Primerjaj s 45. točko izreka odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-277/05 z dne 9. 2. 2006 (Uradni list RS, št. 21/06, in OdlUS XV, 15).

cira, da določbo razumejo) menijo, da je opredelitev storitev javne zdravstvene službe kot negospodarskih storitev splošnega pomena v neskladju s pravom EU. Pri tem izhajajo iz teze, da pravo EU dejavnost zasebnikov pri izvajanju koncesijske dejavnosti pojmuje kot gospodarsko dejavnost.

16. Republika Slovenija je s pristopom k EU na podlagi 3.a člena Ustave prenesla izvrševanje dela suverenih pravic na EU.⁵ Iz tretjega odstavka 3.a člena Ustave izhaja, da se pravni akti in odločitve, sprejeti v okviru EU, uporabljajo v skladu s pravno ureditvijo EU. Ta določba zavezuje tudi Ustavno sodišče, da pri izvrševanju svojih pristojnosti upošteva pravo EU tako, kot to iz njega izhaja.⁶ Ustavno sodišče mora tudi pri izvrševanju svoje ustavne pristojnosti odločanja o skladnosti zakonov z Ustavo pri razlagi nacionalnega prava upoštevati pravo EU. Nacionalnega prava ne sme razlagati v nasprotju z načelom primarnosti kot temeljnim načelom prava EU.⁷ Mora ga razlagati v luči prava EU, da se zagotovi njegova polna učinkovitost. Pri ugotavljanju vsebine prava EU Ustavno sodišče sledi ustaljeni presoji SEU, ki je pristojna za razlago prava EU.⁸ Glede na način, kako pobudniki izpostavljajo **razlog** neskladja s pravom EU (v tesni zvezi z očitki o protustavni nedoločnosti druge povedi drugega odstavka 3. člena ZZDej), mora Ustavno sodišče predvsem ugotoviti, ali izpodbijana določba uporabnike res izpostavlja nesprejemljivi meri pravne negotovosti ali pa jo je ob uporabi splošno sprejetih metod pravne razlage (med katerimi je tudi metoda prava EU lojalne razlage)⁹ vendarle mogoče razložiti.

17. Pobudniki sledijo izhodišču, da je zakonodajalec z uporabo pojma negospodarske storitve splošnega pomena (ki naj ne bi bil jasno opredeljen niti v nacionalnem pravu niti v pravu EU) ureditev javne zdravstvene službe v celoti predredil povsem novemu, prej neznanemu pravnemu režimu, ki še niti ni v celoti

⁵ Pogodba med Kraljevino Belgijo, Kraljevino Dansko, Zvezno republiko Nemčijo, Helensko republiko, Kraljevino Španijo, Francosko republiko, Irsko, Italijansko republiko, Velikim vojvodstvom Luksemburg, Kraljevino Nizozemsko, Republiko Avstrijo, Portugalsko republiko, Republiko Finsko, Kraljevino Švedsko, Združenim kraljestvom Velike Britanije in Severne Irske (državami članicami Evropske unije) in Češko republiko, Republiko Estonijo, Republiko Ciper, Republiko Latvijo, Republiko Litvo, Republiko Madžarsko, Republiko Malto, Republiko Poljsko, Republiko Slovenijo in Slovaško republiko o pristopu Češke republike, Republike Estonije, Republike Ciper, Republike Latvije, Republike Litve, Republike Madžarske, Republike Malte, Republike Poljske, Republike Slovenije in Slovaške republike k Evropski uniji (UL L 236, 23. 9. 2003, in Uradni list RS, št. 12/04, MP, št. 3/04 – MPPEU).

⁶ Glej odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-146/12 z dne 14. 11. 2013 (Uradni list RS, št. 107/13, in OdlUS XX, 10).

⁷ Ustavno sodišče je v 32. in 33. točki obrazložitve odločbe št. U-I-146/12 poudarilo, da mora pri presoji predpisov, ki pomenijo izvajanje prava Unije, na podlagi tretjega odstavka 3.a člena Ustave upoštevati primarno in sekundarno zakonodajo EU ter sodno prakso SEU. Vsi državni organi, tudi Ustavno sodišče, morajo pravo EU pri izvrševanju svojih pristojnosti uporabljati v skladu s pravno ureditvijo te organizacije. Temeljna načela prava EU, ki opredeljujejo razmerje med notranjim pravom in pravom EU, so zaradi tretjega odstavka 3.a člena Ustave hkrati tudi notranja ustavnopravna načela, ki zavezujejo z močjo Ustave (glej pri S. Nerad, Receptija prava Evropske unije v nacionalno ustavno pravo: Ustavno sodišče med pravom Evropske unije in Ustavo, v: I. Kaučič (ur.), Pomen ustavnosti in ustavna demokracija, Znanstveni zbornik Dvajset let Ustave Republike Slovenije, Ustavno sodišče Republike Slovenije, Ljubljana 2012, str. 383). Najpomembnejše temeljno načelo je načelo primarnosti prava Unije, ki pomeni, da ima v primeru nasprotja med pravom EU in pravom držav članic pravo EU prednost pred pravom držav članic.

⁸ Tako je npr. Ustavno sodišče v odločbi št. U-I-65/13 z dne 3. 7. 2014 (Uradni list RS, št. 54/14, in OdlUS XX, 27), 22. točka obrazložitve, poudarilo, da so razlogi, ki so SEU vodili pri razveljavitvi direktive, ključni tudi za oceno Ustavnega sodišča o ustavnosti zakona, ki je v bistvenih delih prepis te direktive.

⁹ Glej odločbo Ustavnega sodišča št. Up-105/13 z dne 23. 1. 2014 (Uradni list RS, št. 14/14, in OdlUS XX, 31), 8. točka obrazložitve.

razjasnjen in dodelan.¹⁰ Če to drži, pomeni, da je bil z ZZDej-K nenadoma glede zdravstvene dejavnosti ukinjen (izbrisan) v slovenski pravni praksi in doktrini splošno sprejet, dobro razložen in ustaljen nacionalni pravni pojem negospodarske javne službe, namesto njega pa je začel veljati le v nejasnih obrisih začrtan nov pravni pojem negospodarskih storitev splošnega pomena.

18. Po presoji Ustavnega sodišča tako daljnosežen zaključek ni pravilen. Že neizpodbijana prva poved drugega odstavka 3. člena ZZDej jasno določa, da je vsaj delno solidarno financirana zdravstvena dejavnost javna služba – javna zdravstvena služba.¹¹ Že pred ZZDej-K se je ta del zdravstvene dejavnosti štel kot javna služba, čeprav je bila zakonska opredelitev drugačna.¹²

19. Javna zdravstvena služba je bila že v času pred ZZDej-K brez dvoma negospodarska javna služba, pri čemer Ustavno sodišče izpostavlja, da gre pri negospodarski javni službi izključno za pojem slovenskega nacionalnega prava. Še več, negospodarska javna služba je pravna ustanova (pravni institut), torej enota pravne sistematizacije, ki zajema pravna pravila, ki na enak način urejajo isto vrsto ali isti sklop družbenih razmerij.¹³ To seveda velja tudi za gospodarsko javno službo in za njen splošnejši nadrejeni institut javne službe (mogoče jih je imenovati tudi posebni pravni režimi opravljanja določenih dejavnosti). Javna zdravstvena služba v režimu po ZZDej/13 ni mogla biti gospodarska javna služba že zaradi izčrpane in zaključene opredelitve gospodarskih javnih služb iz 2. člena Zakona o gospodarskih javnih službah (Uradni list RS, št. 32/93 in 57/11 – v nadaljevanju ZGJS),¹⁴ ki ne dopušča njihove ustanovitve na področju zdravstvene dejavnosti. Poleg tega so zdravstveno dejavnost kot javno službo opravljali (od oseb javnega prava) javni zdravstveni zavodi (drugi odstavek 3. člena ZZDej/13), torej pravna oblika, ki je po ustaljenem razumevanju značilna za negospodarsko področje.¹⁵ Vendar je javna zdravstvena služba že po prejšnjih pravilih lahko bila le

¹⁰ Tako npr. v pobudi zapišejo: »Saj bi v primeru, da bi v bodoče zakonodajalec sprejel zakon, ki bi urejal pravice in obveznosti iz naslova 'negospodarskih storitev splošnega pomena', celotna zdravstvena služba padla pod takšno ureditev, ki je sedaj po pravicah in obveznostih še neznana.«

¹¹ Tisti del zdravstvene dejavnosti, ki je javna služba, je torej opredeljen glede na način financiranja, torej z odkazilom na ZZVZZ (».../ temelječe na načelu solidarnosti, v skladu s predpisi, ki urejajo zdravstveno varstvo in zdravstveno zavarovanje, zagotavljajo kot pravice obveznega zdravstvenega zavarovanja ter se v celoti ali deloma financirajo iz javnih sredstev, predvsem iz obveznega zdravstvenega zavarovanja /.../«). Gre torej za storitve, ki se: (a) v celoti ali vsaj deloma financirajo iz javnih sredstev, znotraj deleža javnih sredstev v ceni storitve pa (b) v celoti ali vsaj pretežno (predvsem) iz obveznega zdravstvenega zavarovanja, pri čemer (c) ni nujno, je pa mogoče, da se del cene storitve financira tudi iz zasebnih sredstev, kot so prostovoljna zavarovanja po 61. členu ZZVZZ oziroma plačila »iz žepa.«

¹² Prvi odstavek 4. člena Zakona o zdravstveni dejavnosti (Uradni list RS, št. 23/05 – uradno prečiščeno besedilo, 23/08 in 14/13 – v nadaljevanju ZZDej/13) se je glasil: »Zdravstvena dejavnost kot javna služba se opravlja v okviru mreže javne zdravstvene službe.«

¹³ Glej pri M. Pavčnik, Teorija prava, Prispevek k razumevanju prava, 5., pregledana in dopolnjena izdaja, IUS Software in GV Založba, Ljubljana 2017, str. 445.

¹⁴ Gospodarske javne službe se določijo z zakoni s področja energetike, prometa in zvez, komunalnega in vodnega gospodarstva in gospodarjenja z drugimi vrstami naravnega bogastva, varstva okolja ter z zakoni, ki urejajo druga področja gospodarske infrastrukture.

¹⁵ Drugi odstavek 1. člena Zakona o zavodih (Uradni list RS, št. 12/91–I in 8/96 – v nadaljevanju ZZ) določa, da so zavodi organizacije, ki se ustanovijo za opravljanje dejavnosti vzgoje in izobraževanja, znanosti, kulture, športa, zdravstva, socialnega varstva, otroškega varstva, invalidskega varstva, socialnega zavarovanja ali drugih dejavnosti, če cilj opravljanja dejavnosti ni pridobivanje dobička. Prvi odstavek 3. člena ZZ določa, da se za opravljanje javnih služb ustanovijo javni zavodi.

negospodarska javna služba tudi zato, ker je po svoji naravi¹⁶ izpolnjevala merila, ki jih je za to vrsto javne službe postavila pravna doktrina: (a) pridobitni namen je podrejen zadovoljevanju javnih potreb;¹⁷ (b) gre za dejavnost, s katero se zagotavljajo dobrine oziroma storitve, ki so predmet človekovih pravic in temeljnih svoboščin in dostop do katerih mora biti omogočen vsakomur ne glede na finančni položaj;¹⁸ (c) temeljni motiv za vzpostavitev tega pravnega režima oziroma instituta je uresničevanje javnega interesa, ki se kaže v zadovoljevanju potreb posameznikov, ki se v običajnem tržnem sistemu ne bi mogle ustrezno zadovoljiti.¹⁹ Ustavno sodišče je imelo v sklepu št. U-I-135/05 z dne 6. 2. 2008 v mislih negospodarske javne službe, ko je v 5. točki obrazložitve zapisalo, da so javne službe podvržene posebnemu javnopravnemu režimu, ker določenih eksistenčno pomembnih dobrin ni mogoče zagotavljati po načelih tržnega gospodarstva in mora biti pridobitni namen popolnoma podrejen zadovoljevanju javnih potreb.

20. V veljavnem ZZDej ni nobene indikacije, da je ustaljeni in doktrinarno temeljito obdelani pravni institut (režim) negospodarske javne službe z uveljavitvijo ZZDej-K na področju zdravstvene dejavnosti nehal obstajati. Prva poved drugega odstavka 3. člena ZZDej določa javno zdravstveno službo, ZGJS še vedno ne dovoljuje izpeljave, da je ta javna služba gospodarska, vsebinski kriteriji, ki na področju zdravstva zahtevajo negospodarsko javno službo, so še vedno prepričljivi.

21. Pobudniki sicer izjavljajo, da je pravni režim negospodarske javne službe bil nadomeščen z novim pravnim režimom, ki naj bi bil podoben, a vsekakor tako nejasen in nedodelan, da je druga poved drugega odstavka 3. člena ZZDej protiustavna (negospodarska storitev splošnega pomena). Ustavno sodišče tega stališča ne sprejema.

22. Kot že navedeno v 19. točki obrazložitve te odločbe, je negospodarska javna služba pojem izključno slovenskega nacionalnega prava. Pojem negospodarskih storitev splošnega pomena pa je izvorni in avtonomni pojem prava EU. Srečati ga je mogoče v Protokolu št. 26 o storitvah splošnega pomena, priloženem Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o delovanju Evropske unije (prečiščena različica, UL C 202, 7. 6. 2016 – v nadaljevanju uporablja Ustavno sodišče za Pogodbo o delovanju Evropske unije izraz PDEU, za protokol, ki je sestavni del obeh Pogodb, pa izraz Protokol št. 26). člen 2 Protokola št. 26 se glasi: »Določbe Pogodb nikakor ne vplivajo na pristojnost držav članic, da zagotavljajo, naročajo in organizirajo negospodarske storitve splošnega pomena« (v angleškem jeziku *non-economic services of general interest* – v nadaljevanju tudi NSSP).²⁰ Poleg tega je v točki 2(a) 2. člena Direktive 2006/123/ES Evropskega parlamenta in Sveta

¹⁶ Upoštevati je treba, da tu ni govora o celotnem polju zdravstvene dejavnosti, pač pa o tistem delu, ki je pravno določen kot javna služba in ki ustreza ali bi moral ustrezati splošno sprejetim socialnim in političnim pogledom določene družbe, kaj so tiste zdravstvene storitve, za katere mora veljati pravilo vsakomur po njegovih potrebah ne glede na zmožnost plačila.

¹⁷ B. Brezovnik, Lekarniška dejavnost (pravna ureditev z vzorci aktov), Lex localis V, št. 2 (2007), str. 15.

¹⁸ Prav tam. Glej tudi M. Pečarič, B. Bugarič, Javne službe, Univerza v Ljubljani, Fakulteta za upravo, Ljubljana 2011, str. 54. Avtorja navajata, da država izvajanja dejavnosti, ki so določene kot negospodarske javne službe, predvsem iz socialnih razlogov ne prepušča tržnim razmeram; tržni mehanizmi bi sicer na teh področjih lahko delovali, vendar na ta način ne bi bila zagotovljena solidarnost, kar bi pomenilo odklon od načel pravne države.

¹⁹ Primerjaj z B. Tičar, Statusno preoblikovanje javnih zavodov po predlogu novega Zakona o negospodarskih javnih službah (pZNJS), Podjetje in delo, št. 8 (2010), str. 1554.

²⁰ Pravo EU sicer pozna še storitve splošnega gospodarskega pomena (v nadaljevanju SSGP), ki se pojavljajo v 14. členu in drugem odstavku 106. člena PDEU ter v 36. členu Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (UL C 202, 7. 6. 2016). Tretji pojem – storitve splošnega pomena (v nadaljevanju SSP) – omenja le preambula Protokola št. 26. SSP je krovni pojem, ki zajema dve podskupini, torej SSGP in NSSP (glej pri C. Wehlander, *Services of General Economic Interest as a Constitutional Concept of EU Law*, T. M. C. Asser Press, Haag 2016, str. 85).

z dne 12. decembra 2006 o storitvah na notranjem trgu (UL L 376, 27. 12. 2006 – v nadaljevanju Direktiva o storitvah) določeno, da se Direktiva o storitvah ne uporablja za negospodarske storitve splošnega pomena. To določbo je treba razumeti skupaj s 17. uvodno izjavo k Direktivi o storitvah, ki med drugim določa, da ta direktiva zajema le pridobitne storitve.

23. Pojem prava EU negospodarske storitve splošnega pomena in domači pojem negospodarske javne službe lahko sobivata. Pri tem sploh ni nujno, da se v celoti pomensko prekrivata. Ni nedopustno, da je določena dejavnost po nacionalnem pravu negospodarska javna služba, po pravu EU pa ni negospodarska storitev splošnega pomena.²¹ Pri razumevanju razmerja med pojmom je sicer treba upoštevati tudi hierarhično logiko načela primarnosti prava EU, vendar je bistveno predvsem to, da evropska negospodarska storitev splošnega pomena namenoma pomeni nekaj drugega, kot pomenijo pojmi, ki označujejo ustaljene in tradicionalne pravne režime številnih članic EU (javna služba, *service public*, *Daseinvorsorge* itd.), ki po drugi strani seveda tudi niso medsebojno usklajeni, saj so zrastle v različnih pravnih tradicijah in iz različnih družbenih pogojev. Ti nacionalni instituti oziroma režimi so namenjeni varovanju človekovih pravic in temeljne družbene solidarnosti. Namen doktrine negospodarskih storitev splošnega pomena v pravu EU je drugačen: zamejiti področje uporabe prava EU, iz katerega so omenjeni nacionalni pravni režimi zaradi ohranitve netržne logike določenih družbenih področij lahko izločeni.

24. Po mnenju Evropske komisije so SSP (krovni pojem) storitve, za katere javne oblasti držav članic štejejo, da so v javnem interesu in so zato podvržene posebnim obveznostim javne službe.²² Ta pojem pokriva tako ekonomske aktivnosti kot negospodarske (*non-economic*) storitve. Na negospodarske storitve se ne nanašajo pravila PDEU o notranjem trgu in konkurenci. Določeni vidiki teh storitev utegnejo biti podvrženi nekaterim splošnim pravilom PDEU, kot je načelo nediskriminacije.²³ NSSP so torej negospodarske oziroma neekonomске aktivnosti, na katere se ne nanašajo ekonomska pravila oziroma »ekonomska ustava« primarnega prava EU.²⁴ Katere od številnih nacionalno pravno reguliranih aktivnosti so NSSP in zanje ključna ekonomska pravila prava EU niso uporabna, pove pravo EU in ne nacionalni pravni redi.²⁵

25. Pojem negospodarskih storitev splošnega pomena po vsebini v predpisih EU ni izrecno opredeljen, presoja SEU pa izhaja iz konkretnih okoliščin vsakega posameznega primera. Treba je upoštevati, da ugotovitev SEU o gospodarski (tržni) ali negospodarski naravi storitve nikoli ni sama sebi namen, pač pa je v bistvu rešitev vprašanja razlage prava EU, pomembnega²⁶ za odgovor na vprašanje, ali je neko sto-

ritev treba podrediti določenim pravilom prava EU, npr. glede svobodne konkurence²⁷ ali svobode opravljanja storitev.²⁸ Doktrina je v ustaljeni praksi SEU zaznala dve glavni liniji argumentacije, ki pripeljeta do sklepa, da je neka storitev ali dejavnost negospodarska: (a) izvrševanje javne oblasti oziroma področje »strateških storitev«, kot so komunalne pokopališke dejavnosti, nekatere pristaniške dejavnosti, kontrola zračnega prometa itd., ter (b) storitve, ki so izraz socialne solidarnosti, kot so sheme določenih socialnih zavarovanj, obveznih kmetijskih odškodninskih sistemov itd.²⁹ Vsaj v glavnem se kaže kot točna ugotovitev, da se za dejavnosti domneva, da so gospodarske, razen če so povezane z oblastnim ravnanjem ali s solidarnostjo; če so negospodarske, se ne uporabljajo pravila prava EU o prostem pretoku oseb, storitev in kapitala ter pravila o konkurenci.³⁰ Vendar je pomembno opozoriti na to, da obsega izvzetij iz dosega navedenih pravil zaradi socialne solidarnosti ni mogoče pojmovati široko. Tako so npr. bolnišnične zdravstvene storitve še vedno tržne storitve, za katere velja svoboda opravljanja storitev, čeprav jih ne plača bolnik, pač pa zavarovalni sklad po vnaprej določenem ceniku.³¹ Praviloma se za negospodarsko dejavnost šteje zgolj dejavnost zakonsko urejenih obveznih zavarovalnih shem proti različnim tveganjem, ki temeljijo na solidarnosti.³² Pojem negospodarske javne službe po slovenskem pravu (19. točka obrazložitve te odločbe) je očitno širši od pojma NSSP po pravu EU.

26. Medtem ko je negospodarska javna služba po slovenskem pravu urejena³³ zaokroženo in vseobsegajoče (kot celovit pravni institut), so na ravni EU negospodarske dejavnosti torej regulirane (če je temu sploh mogoče tako reči) izrazito zadržano, pragmatično, parcialno in celo kazuistično. Pravo EU v resnici vedno in v vsakem konkretnem primeru odgovarja le na vprašanje, ali se za neko storitev, kakorkoli jo že ureja in poimenuje nacionalni pravni red, uporabljajo v tem sporu upoštevna pravila prava EU ekonomske narave – če je odgovor pritrdilen, storitev v smislu prava EU ni NSSP. Če nacionalni pravni režim javnih služb ni v navzkrižju z odgovorom, ki ga na navedeno vprašanje daje pravo EU (če torej ne derogira učinka zadevnih pravil prava EU),³⁴ se lahko nemoteno uporablja še naprej. Sicer se mora – a le v spornem delu – umakniti pravu EU. Kolikor se posledice nacionalne opredelitve negospodarske javne službe odražajo na področju, kamor pravo EU ne seže (npr. glede odločitve, katere zdravstvene storitve bodo vsaj delno vključene v obvezno zavarovanje in potemtakem v javno zdravstveno službo), je to stvar nacionalnega prava. Pravo EU se, kolikor ne gre za vprašanje spoštovanja prava EU, torej ne

²¹ Tako J. Grumerc, Slovenski zdravstveni sistem na razpotju – kako naprej?, Pravna praksa, št. 14 (2014), priloga, str. III. Avtorica navaja, da v slovenskem nacionalnem pravu zdravstvene storitve uvrščamo med negospodarske javne službe, kar pa ne pomeni, da po pravu EU niso tržne, zato se zanje uporabljajo vsa pravila o svobodi opravljanja storitev, prepovedi omejevanja konkurence, svobodi ustanavljanja in tudi prepovedi državne pomoči.

²² Glej Commission staff working document, Guide to the application of the European Union rules on state aid, public procurement and the internal market to services of general economic interest, and in particular to social services of general interest, Bruselj, 29. 4. 2013, WD(2013) 53 final/2, str. 21.

²³ Prav tam.

²⁴ Primerjaj z V. Hatzopoulos, The concept of »economic activity« in the EU Treaty: From ideological dead-ends to workable judicial concepts, Research Papers in Law, št. 6 (2011), College of Europe, Department of European Legal Studies, str. 2.

²⁵ Države članice smejo po 2. členu Protokola št. 26 ne glede na pravo EU zgolj »zagotavljati, naročati in organizirati« NSSP (ne pa tudi opredeljevati in regulirati). Glej C. Wehlander, nav. delo, str. 90.

²⁶ Ne pa nujno vedno odločilnega. Ko SEU odgovarja na vprašanje, v kolikšni meri (če sploh) je pravo EU upoštevno za neko dejavnost, uporablja poleg, pogosto pa tudi namesto, ločnice gospodarsko/negospodarsko še vsaj pet specifičnih meril (glej podrobneje V. Hatzopoulos, nav. delo, str. 13).

²⁷ Sodba SEU v združenih zadevah *Poucet in Pistre*, C-159/91 in C-160/91, z dne 17. 2. 1993. Za uporabo pravil konkurence je sicer ključen pojem podjetja, ki se nanaša na vsako organizacijo, ne glede na pravni status in način financiranja, ki izvaja gospodarsko dejavnost. Gospodarska dejavnost je vsaka dejavnost, ki zajema ponujanje blaga in storitev na trgu (glej npr. sodbo SEU v združenih zadevah *Pavel Pavlov in drugi*, C-180/98–C-184/98, z dne 12. 9. 2000, 75. točka).

²⁸ Sodba SEU v zadevi *Watts*, C-372/04, z dne 16. 5. 2006.

²⁹ V. Hatzopoulos, nav. delo, str. 10–11.

³⁰ Prav tam, str. 20.

³¹ Primerjaj s sodbo SEU v zadevi *Smits in Peerbooms*, C-157/99, z dne 12. 7. 2001, 56. do 59. točka obrazložitve.

³² Glej sodbo SEU v zadevi *Cisal di Battistello Venanzio & C. Sas*, C-218/00, z dne 22. 1. 2002, 38. do 46. točka obrazložitve. V tem primeru se je solidarnost kazala v ureditvi, da vplačila v shemo niso bila dosledno sorazmerna tveganjem, upravičenja pa ne vplačilom. Sistem je bil poleg tega pod strogim nadzorom države.

³³ Upoštevaje spoznanja pravne znanosti, ustaljena doktrina stališča itd.

³⁴ Derogira npr. tako, da prepoveduje opravljanje neke storitve subjektu iz druge države članice, čeprav gre za storitev iz 57. člena PDEU itd.

opredeljuje do uvrščanja dejavnosti v take in drugačne nacionalne pravne režime.³⁵

27. V okviru presoje skladnosti z 2. členom Ustave je ključno le, da je izpodbijano drugo poved drugega odstavka 3. člena ZZDej, kolikor vsebuje pojem negospodarskih storitev splošnega pomena, mogoče razložiti. Javna zdravstvena služba je z vidika nacionalnega prava še vedno negospodarska javna služba, s pomenom, ki ga ima ta institut v slovenskem pravu. Ni mogoče sklepati, da je zakonodajalec želel celovit domač pravni režim negospodarskih javnih služb nadomestiti s terminom prava EU, ki sploh nima namena vzpostaviti celovitega, zaključenega in poenotenega režima pravne regulative negospodarskih dejavnosti, veljavnega v vsaki državi članici – pač pa le, da je želel vzpostaviti kriterije za oceno, ali je (zgolj!) z vidika prava EU neka storitev negospodarska in se zanjo ne uporabljajo določena pravila prava EU. Ker ima torej evropski institut negospodarskih storitev splošnega pomena tako omejene ambicije in ne daje potrebnih odgovorov na vsa bistvena vprašanja v zvezi s temi storitvami, namen zakonodajalca ni mogel biti, da bi bil z njim v slovenskem pravem redu celovito nadomeščen nacionalni pravni institut negospodarske javne službe. Druga poved drugega odstavka 3. člena ZZDej ne uvaja radikalne spremembe, ki jo predstavljajo pobudniki. Drugačen zaključek ni mogoč kljub neobrazloženemu stališču Vlade v mnenju k pobudi, da se pojem negospodarska dejavnost splošnega pomena uporablja »namesto« pojma negospodarska javna služba.

28. To, da druga poved drugega odstavka 3. člena ZZDej javno zdravstveno službo opredeljuje s pojmom prava EU (negospodarska storitev splošnega pomena), je sicer nenavadno. Država članica EU seveda ne more z zakonom kar prepisati, da naj bi se neka dejavnost štela za tako storitev; za odgovor na to vprašanje je v primeru spora pristojno SEU glede na svoje ustaljene vsebinske kriterije. Zdi se, da je mogoče v tem delu izpodbijano določbo razumeti kot neke vrste pojasnjevalno normo (ki naj bi le opozarjala na nekaj, kar po mnenju zakonodajalca izhaja že iz drugih določb pravnega reda), ki označuje zakonodajalčevo mnenje, da se za javno zdravstveno službo, kakor je urejena v ZZDej, tudi ko jo opravljajo zasebniki, ne morejo uporabljati pravila prava EU, ki veljajo za tržne dejavnosti. Dokončni odgovor na to vprašanje lahko poda le SEU. Z vidika očitkov pobudnikov o neskladju z 2. členom Ustave je bistveno le, da zaradi opisanega pristopa druga poved drugega odstavka 3. člena ZZDej ni protiustavno nejasna. Do trditve o neskladju s pravom EU (ker da javna zdravstvena služba po ZZDej ni negospodarska storitev splošnega pomena) se v zvezi z očitki o pomenski nedoločljivosti Ustavnemu sodišču ni treba opredeliti. Zadošča, da je zakonsko besedilo tako, da ga je mogoče razložiti, četudi morebiti s pomočjo prava EU.

29. V sklopu ocene neskladja druge povedi drugega odstavka 3. člena ZZDej z 2. členom Ustave sta (glej 13. točko obrazložitve te odločbe) preostala še dva očitka pobudnikov: o neskladju navedene določbe s specialno zakonodajo in o nerazumljivosti pravila o ugotavljanju in porabi presežka prihodkov.

30. Ustavno sodišče ne presoja medsebojne skladnosti zakonov, razen če gre za takšna notranja nasprotja znotraj pravnega reda, da bi bila kršena načela pravne države iz

2. člena Ustave. Pobudniki to izkazujejo z opozarjanjem na naslednja pravila: (a) da koncesionar posluje v svojem imenu in za svoj račun;³⁶ (b) o podlagi za določitev izhodišč za izvajanje programov, oblikovanje cen programov ter drugih podlag za sklepanje pogodb za izvajanje javne zdravstvene službe;³⁷ in (c) o dogovarjanju o deležu sredstev za vrednotenje zdravniškega dela znotraj finančnega načrta Zavoda za zdravstveno zavarovanje Slovenije (v nadaljevanju ZZZS), določitvi podlag za plače zdravnikov, ki so javni uslužbenci, oziroma za plačilo zasebnih zdravnikov s koncesijo ter o metodologiji za določanje cen zdravniških storitev, ki niso predmet obveznega zdravstvenega zavarovanja.³⁸

31. Del druge povedi drugega odstavka 3. člena ZZDej, ki določa tudi za zasebnike, da storitve javne zdravstvene službe opravljajo na nepridobiten način, tako da se presežek prihodkov porabi za opravljanje in razvoj zdravstvene dejavnosti, ni v nepremostljivem (ali sploh kakršnemkoli) nasprotju z naštetimi določbami ZZDej, ZZVZZ in ZZdrS. Izpodbijana določba namreč ureja, kako morajo zasebniki uporabiti morebiten presežek prihodkov, vendar tako, da ga še vedno ohranijo znotraj svojega podjetja. To ni v neskladju s pravilom, da koncesionar posluje v svojem imenu in za svoj račun (ki pove to, da je koncesionar upravičen do koristi iz dejavnosti in da nosi tveganja oziroma izgube iz dejavnosti), oziroma s pravili o določanju obsega programov javne zdravstvene službe ter cen oziroma sestavin cen posameznih zdravstvenih storitev (ki se ne dotikajo vprašanja, kako naj zasebnik ravna s presežkom prihodkov, ki ga ustvari pri opravljanju dejavnosti javne zdravstvene službe).

32. Po mnenju pobudnikov iz zakona tudi ni mogoče razbrati, kaj je mišljeno z besedilom, da se »presežek prihodkov nad odhodki porabi za opravljanje in razvoj zdravstvene dejavnosti«. Vlada pojasnjuje, da se sporno pravilo nanaša le na presežke prihodkov, ki nastanejo pri opravljanju javne zdravstvene službe (ne pa na tiste, ki jih zasebnik morebiti ustvari pri zdravstveni dejavnosti, ki ni javna služba). Po mnenju Vlade določba ne prepoveduje ustvarjanja presežka prihodkov in ne nalaga dolžnosti njegovega vračanja v blagajno ZZZS. Določala naj bi le obvezni način porabe teh presežkov kot namenskih sredstev, tako da se morajo porabiti za opravljanje in razvoj zdravstvene dejavnosti³⁹ – za investicije⁴⁰ ali tekoče stroške poslovanja.⁴¹

33. Vladina razlaga izpodbijane določbe je razumna in sledi namenu zakonodajalca zagotoviti uporabo presežka, ki je nastal v javni službi, za to javno službo. Omejitve razpolaganja s presežkom prihodkov⁴² je v skladu z namenom varstva integritete namenskih sredstev omejena na presežke iz javne ne-

³⁶ Prvi odstavek 42. člena ZZDej.

³⁷ Člen 63 ZZVZZ.

³⁸ Členi 64 do 67 ZZdrS.

³⁹ Razumeti je, da tistega njenega dela, ki je javna služba.

⁴⁰ Tu Vlada navaja sredstva za zagotovitev in posodobitev opreme in prostorov, v katerih se izvaja zdravstvena dejavnost.

⁴¹ Tu Vlada navaja sredstva za izplačilo plač in drugih prejemkov delavcev pri zasebniku (temu je mogoče dodati še stroške medicinskega materiala, administracije itd.).

⁴² Ker Ustavno sodišče presoja določbe presoja izključno z vidika zasebnikov (zasebnih zdravnikov in gospodarskih družb), je »presežek prihodkov« (izraz, ki je sicer značilen za računovodenje zavodov, izpodbijana določba pa ga uporablja kar za vse izvajalce javne zdravstvene službe) za gospodarske družbe tehnično dejansko pozitivni »čisti poslovni izid obračunskega obdobja« v smislu 19. točke drugega odstavka 66. člena ZGD-1 oziroma v smislu 19. točke standarda 21.6 ali 17. točke standarda 21.7 Slovenskih računovodskih standardov (2016) (Uradni list RS, št. 95/15, 74/16 – popr., 23/17 in 57/18 – v nadaljevanju SRS 2016). Za isto računovodsko kategorijo pri samostojnih podjetnikih posameznikih (njihov položaj je primerljiv z zasebnimi zdravniki) standarda 30.4 in 30.15 SRS 2016 uporabljata izraz podjetnikov dohodek. Presežek prihodkov pri zasebnikih je v splošnem mogoče imenovati tudi čisti dobiček.

³⁵ Kar izhaja tudi iz Sporočila Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru Regij – Spremeni dokument k Sporočilu: »Enotni trg za Evropo 21. stoletja« Storitve splošnega interesa, vključno s socialnimi storitvami splošnega interesa: nova evropska zaveza {COM(2007) 724 konč.} {SEC(2007) 1514} {SEC(2007) 1515} {SEC(2007) 1516} z dne 20. 11. 2007: ».../ storitve, tako gospodarske kot negospodarske, ki jih javni organi štejejo za storitve splošnega interesa ter zanje veljajo posebne obveznosti javnih storitev. To pomeni, da je odločanje o naravi in obsegu storitve splošnega interesa dejansko v pristojnosti javnih organov na ustreznih ravni. Javni organi lahko odločijo, da bodo storitve opravljali sami ali da jih bodo zaupali drugim subjektom, ki so lahko javni ali zasebni ter lahko delujejo profitno ali neprofitno /.../«

gospodarske službe. Obveznost uporabe presežka prihodkov za opravljanje in razvoj (javne) koncesijske dejavnosti izključuje njegov prenos v morebitne druge dejavnosti zasebnika oziroma uporabo presežka za osebno potrošnjo zasebnega zdravnika ali za izplačilo družbenikom zasebnika, ki je gospodarska družba. Dvomi pobudnikov, češ da zakon ne ureja številnih vprašanj, ki bi jih moral urediti (postopek in način porabe presežka prihodkov, komu in za kakšen razvoj se namenijo itd.), so neutemeljeni. Druga poved drugega odstavka 3. člena ZZDej prepušča glede modalitet in časa uporabe presežka prihodkov zasebnikom precejšnjo svobodo. Presežek morajo tako ali drugače ohraniti v koncesijski dejavnosti. Za katere tekoče stroške (npr. plače, dodatna izobraževanja osebja) ali naložbe (nova stavba za ordinacijo, nov medicinski aparat) ga bodo uporabili, je stvar svobodne poslovne odločitve zasebnika. Docela jasno je, da se presežek prihodkov ugotavlja za obdobje vsakega poslovnega leta posebej (glej prvi odstavek 54. člena ZGD-1) in da je izbira obdobja, v katerem se bo presežek uporabil za zakonsko predpisani namen, stvar zasebnika.

34. Vse navedeno zadošča za sklep, da je druga poved drugega odstavka 3. člena ZZDej tudi v tem delu določljiva oziroma jo je mogoče razložiti. Očitke pobudnikov, ki po vsebini štejejo tako razlago za preveč omejujočo, pa je Ustavno sodišče obravnavalo v okviru presoje skladnosti s 74. členom Ustave.

35. Z ustaljenimi metodami razlage pravnih norm se torej da ugotoviti vsebino druge povedi drugega odstavka 3. člena ZZDej. Zato ta določba ni v neskladju z 2. členom Ustave.

B. – III.

Ocena skladnosti druge povedi drugega odstavka 3. člena ZZDej s 74. členom Ustave

36. Pobudniki menijo, da druga poved drugega odstavka 3. člena ZZDej posega v avtonomno organizacijo poslovanja zasebnikov in jim zato krši pravico do svobodne gospodarske pobude iz 74. člena Ustave.

37. Ustava v prvem odstavku 74. člena zagotavlja svobodno gospodarsko pobudo. Gre za temeljno ustavno opredelitev gospodarskega sistema v državi, hkrati pa za človekovo pravico, ki obsega svobodo sprejemanja gospodarskih odločitev na podjetniški ravni.⁴³ Zakonodajalec lahko predpiše način uresničevanja pravice do svobodne gospodarske pobude skladno z drugim odstavkom 15. člena in prvim stavkom drugega odstavka 74. člena Ustave, lahko pa podjetniško svobodo tudi omeji skladno s tretjim odstavkom 15. člena in drugim stavkom drugega odstavka 74. člena Ustave, v katerem je ustavodajalec izrecno prepovedal opravljanje gospodarske dejavnosti v nasprotju z javno koristjo. Na tej podlagi lahko zakonodajalec s posamičnimi ukrepi omeji to človekovo pravico, da se doseže spoštovanje navedene ustavne prepovedi.⁴⁴ Ali pomeni posamezen zakonodajni ukrep na področju gospodarske dejavnosti način uresničevanja svobodne gospodarske pobude ali pomeni že njeno omejevanje oziroma poseg v to človekovo pravico, je prepuščeno vsakokratni presoji konkretne ureditve.

38. Druga poved drugega odstavka 3. člena ZZDej se glasi: »Zdravstvene storitve iz prejšnjega stavka kot negospodarske storitve splošnega pomena izvajalci zdravstvene dejavnosti opravljajo na nepridobiten način, tako da se presežek prihodkov nad odhodki porabi za opravljanje in razvoj zdravstvene dejavnosti.« Vendar jo je dejansko treba razumeti na naslednji način: izvajalci zdravstvene dejavnosti zdravstvene storitve javne zdravstvene službe opravljajo nepridobitno, tako da se presežek prihodkov nad odhodki porabi za opravljanje in razvoj zdravstvene dejavnosti javne zdravstvene službe, zato je njihova dejavnost po pravu EU negospodarska storitev splo-

šnega pomena. Težišče določbe – izvirna pravotvorna odločitev slovenskega zakonodajalca – je v zapovedi (tudi zasebnikom), naj negospodarsko javno službo opravljajo nepridobitno, kar za namene presoje določbe pomeni, da morajo presežek iz javne službe ohranjati v javni službi. Preostanek določbe (oznaka javne zdravstvene službe kot NSSP po pravu EU) glede na razmerje med nacionalnim pravom in pravom EU ter pojasnila Vlade⁴⁵ v bistvu ne pomeni izvirne ustanovitve kakšnih dodatnih pravic in obveznosti. Navedena oznaka pravzaprav kaže pričakovanje Vlade, da bodo glede na ureditev v ZZDej (zlasti pa prav glede na zadevno omejitev razpolaganja s presežkom) pristojni organi EU izvajanje storitev javne zdravstvene službe v Republiki Sloveniji šteli za NSSP. Do vprašanja, ali je to pričakovanje upravičeno, se Ustavnemu sodišču tudi v okviru presoje skladnosti druge povedi drugega odstavka 3. člena ZZDej s 74. členom Ustave ni treba opredeliti.⁴⁶

39. Izpodbijana določba zasebnikom nalaga, naj presežek prihodkov iz koncesijske dejavnosti porabijo za opravljanje in razvoj koncesijske dejavnosti torej za investicije v to dejavnost oziroma za njene tekoče stroške poslovanja, pri čemer presežka ne smejo: (a) uporabiti v morebitnih drugih gospodarskih dejavnostih, ki jih opravljajo, (b) porabiti za osebne potrebe, (c) izplačati svojim družbenikom. Z njo zakonodajalec določa pogoje za opravljanje gospodarske dejavnosti zasebnikov. Čeprav je dejavnost javne zdravstvene službe v slovenskem pravu negospodarska javna služba, to ne pomeni, da je z vidika varovanja ustavnega položaja zasebnikov ni treba šteti za »gospodarsko« dejavnost – torej tako, da se nanjo nanašajo jamstva 74. člena Ustave. V tem pogledu so varovani tudi zasebniki, kot so npr. zasebni zdravniki, čeprav cilj izvajanja negospodarskih javnih služb ni pridobivanje dobička (sklep Ustavnega sodišča št. U-I-135/05, 5. točka obrazložitve).

40. Presojana omejitev razpolaganja s presežkom prihodkov⁴⁷ ima realno vsebinsko zvezo s koncesijsko dejavnostjo, ker ohranja finančna sredstva v dejavnosti, v kateri so nastala. Kljub temu ne gre za določitev načina izvrševanja pravice do svobodne gospodarske pobude. Druga poved drugega odstavka 3. člena ZZDej namreč zelo intenzivno oži polje podjetniške svobode zasebnikov.⁴⁸ Ozko usmerjena vsebinska omejitev svobodnega razpolaganja s presežkom prihodkov posega v samo jedro svobodne podjetniške pobude.⁴⁹ Eno izmed ključ-

⁴⁵ Tudi če država članica EU zakonsko označi neko dejavnost kot NSSP, to niti najmanj ni pomembno za presojo SEU, ali je po pravu EU ta dejavnost NSSP. Države članice lahko le ob upoštevanju kriterijev SEU uredijo pogoje izvajanja dejavnosti tako, da se kaže kot verjetno, da bi SEU razsodilo, da za to dejavnost ne veljajo pravila prava EU o svobodi ustanavljanja, opravljanja storitev in o konkurenci. Iz mnenja Vlade o pobudi izhaja, da meni, da javni zdravstveni sistem v Republiki Sloveniji izpolnjuje evropske kriterije za »shemo solidarnosti« in da se javna zdravstvena služba izvaja kot NSSP.

⁴⁶ Glej tudi 28. točko obrazložitve te odločbe.

⁴⁷ Čeprav druga poved drugega odstavka 3. člena ZZDej tega ne pove izrecno, se lahko nanaša le na presežek po obdavčitvi. Sicer omejitev svobode razpolaganja ne bi imela smisla; s presežkom pred obdavčitvijo zasebnik tako ali tako ne more svobodno razpolagati, ker mora od njega še odvesti ustrezni davek (dohodnina, davek od dohodkov pravnih oseb).

⁴⁸ Glej odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-66/08 z dne 11. 12. 2008 (Uradni list RS, št. 121/08, in OdlUS XVII, 73), 83. točka obrazložitve.

⁴⁹ Drži sicer, da zasebniki v nekaterih pravnih oblikah že zaradi nekaterih drugih pravnih pravil ne morejo povsem svobodno razpolagati s čistim dobičkom kot takim, ker prisilna pravna pravila zahtevajo pred njegovo delitvijo med družbenike njegovo uporabo za pokrivanje izgube prejšnjih let in za tvorbo kapitalskih rezerv; družbenikom delniške družbe in družbe z omejeno odgovornostjo je tako na voljo za delitev šele bilančni dobiček (230. in 494. člen ZGD-1). Vendar je drugo poved drugega odstavka 3. člena ZZDej treba razumeti kot pravilo, ki postavlja še dodatno, brezpogojno in absolutno omejitev, da bi bil presežek prihodkov vir za karkoli drugega kot za opravljanje in razvoj zdravstvene dejavnosti.

⁴³ B. Pernuš Grošelj v L. Šturm (ur.), Komentar Ustave Republike Slovenije, Fakulteta za podiplomske državne in evropske študije, Ljubljana 2002, str. 712 in 714.

⁴⁴ Primerjaj z odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-73/12 z dne 6. 3. 2014 (Uradni list RS, št. 19/14), 8. točka obrazložitve.

nih jamstev podjetniške svobode in tržnega gospodarstva nasploh je namreč prav upravičenje avtonomnega odločanja na lastno odgovornost o tem, ali bo podjetnik pozitiven donos svoje dejavnosti ohranil v dejavnosti, preusmeril v drugo dejavnost oziroma porabil v lastnem gospodinjstvu. Zato izpodbijana ureditev pomeni poseg v pravico do svobodne gospodarske pobude zasebnikov iz prvega odstavka 74. člena Ustave. Ustavno sodišče je tako moralo presoditi, ali za tako ureditev obstaja javna korist in ali je poseg v skladu s splošnim načelom sorazmernosti (2. člen Ustave).

41. Zakonodajno gradivo⁵⁰ in mnenje Vlade o pobudi (str. 2–4) si predvsem prizadevata utemeljiti solidarno naravo javne zdravstvene službe, kar je očitno poskus dokazovanja, da gre po pravu EU za negospodarsko storitev splošnega pomena (oziroma NSSP), pri izvrševanju katere ni treba spoštovati večine pravil prava EU. Te utemeljitve se osredinjajo na tisti del druge povedi drugega odstavka 3. člena ZZDej (Zdravstvene storitve iz prejšnjega stavka kot negospodarske storitve splošnega pomena), ki ni bistvo izpodbijane določbe in ki niti ni izvirna ustvaritev novih pravic in obveznosti, temveč kaže le na pričakovanje zakonodajalca, da bi SEU slovensko javno zdravstveno službo štelo za NSSP.⁵¹ Bistvo druge povedi drugega odstavka 3. člena ZZDej – ki dejansko tvori poseg v podjetniško svobodo – je zapoved nepridobitnosti v smislu obvezne uporabe zasebnikovega presežka prihodkov (izvajalci zdravstvene dejavnosti opravljajo na nepridobiten način, tako da se presežek prihodkov nad odhodki porabi za opravljanje in razvoj zdravstvene dejavnosti).⁵² Glede tega pravila pa niti v zakonodajnem gradivu niti v mnenju Vlade ni pojasnjeno, zakaj zasebniki (po pravilni in vestni izpolnitvi vseh obveznosti do pacientov, določenih v skladu s primernimi strokovnimi standardi) ne smejo prosto razpolagati s presežkom prihodkov, temveč ga morajo ohraniti v koncesijski dejavnosti.

42. Kljub temu je o javni koristi za presojo omejitve razpolaganja s presežkom prihodkov zasebnikov mogoče sklepati iz splošnih ciljev zakona. Presojana omejitev se nanaša na presežke prihodkov iz koncesijske dejavnosti, torej iz javne zdravstvene službe. Ta obsega zdravstvene storitve, katerih trajno in nemoteno opravljanje je po odločitvi zakonodajalca v javnem interesu (prva poved drugega odstavka 3. člena ZZDej). Že iz tega in posredno tudi iz obrazložitve predloga ZZDej-K je mogoče sklepati, da je cilj izpodbijane posega zagotavljanje trajnega, kakovostnega in univerzalnega dostopa do storitev javne zdravstvene službe.⁵³ Ta cilj pomeni javni interes, ki lahko upraviči poseg v človekovo pravico do svobodne gospodarske pobude.

43. Ustavno sodišče mora zato presoditi še, ali je teža posledic omejitve pravice do svobodne gospodarske pobude sorazmerna vrednosti zasledovanega cilja oziroma koristim, ki bodo zaradi te omejitve nastale. Kot že navedeno v 39. točki obrazložitve te odločbe, druga poved drugega odstavka 3. člena ZZDej zasebnikom nalaga, naj presežek prihodkov iz koncesijske dejavnosti porabijo za investicije v to dejavnost oziroma za njene tekoče stroške poslovanja, pri čemer presežka ne smejo: (a) uporabiti v morebitnih drugih gospodarskih dejavnostih, ki jih opravljajo, (b) porabiti za osebne potrebe, (c) izplačati svojim družbenikom. Negativni učinki te določbe so zelo težki oziroma daljnosežni. Čeprav presežek prihodkov

⁵⁰ Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o zdravstveni dejavnosti, prva obravnava, EVA 2015-2711-0033, str. 9, 61 in 62.

⁵¹ Pri čemer tu ni pomembno, ali je to pričakovanje upravičeno.

⁵² Oba dela izpodbijane določbe sta sicer nerazdružljivo povezana.

⁵³ Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o zdravstveni dejavnosti, prva obravnava, EVA 2015-2711-0033, str. 10, poudarja, da ZZDej temelji na osnovnih načelih zdravstvenega varstva, kot sta tudi zagotavljanje kakovostne zdravstvene obravnave in pravična dostopnost, ki je odvisna od potreb posameznika.

zasebnikom ni »razlaščen« (ohranijo ga znotraj svojega podjetja), taka omejitev njegove uporabe vseeno pomeni krnitev samega jedra podjetniške svobode.

44. Na drugi strani je pozitiven učinek javne koristi, ki se z omejitvijo zasleduje. Izpodbijana določba stremi k zagotavljanju stabilnosti, kakovosti in široke dostopnosti javne zdravstvene službe. Tudi temu pozitivnemu učinku je treba pripisati veliko težo. Če se ustvarjeni presežek prihodkov porabi za nove investicije v koncesijsko dejavnost (»razvoj dejavnosti«), je razumno pričakovati, da se bo ta dejavnost opravljala pod boljšimi pogoji za paciente (zaradi nove opreme, novih metod, večjih in novejših prostorov itd.). Če se ustvarjeni presežek prihodkov porabi za tekoče stroške koncesijske dejavnosti (»opravljanje dejavnosti«), to pomeni boljše možnosti za obstoj zasebnika na trgu v težkih časih in za posledično ohranitev obstoječega obsega javne zdravstvene službe.⁵⁴

45. Zasledovana korist predpostavlja ustvarjanje presežka pri opravljanju koncesijske dejavnosti. Na to bistveno predpostavko udejanjanja javne koristi pa izpodbijana določba ne vpliva v pozitivni smeri. Celotno več. Tako intenzivna omejitev svobode uporabe presežka prihodkov lahko spodkoplje enega izmed ključnih motivov za opravljanje koncesijske dejavnosti. Zasebniki morajo investirati in redno kriti stroške koncesijske dejavnosti že zato, ker imajo motiv ostati na trgu kot poslovni subjekt; k razvoju dejavnosti in nakupu nove opreme jih silita tako konkurenca na trgu kot tudi sam razvoj medicinske stroke. V tem pogledu ni nepomembno, da lahko država dodatno zagotovi kakovost koncesijske dejavnosti s predpisovanjem ustreznih strokovnih standardov, ki bodo posredno, a dovolj učinkovito, po eni strani silili zasebnika k investiranju, katerega vir je lahko presežek prihodkov, v dejavnost, v kateri je presežek nastal, po drugi strani pa je s tem pristopom še ohranjena svoboda zasebnikove poslovne presoje o primernem času in obsegu investicij. Groba, splošna in neposredna omejitev svobodnega razpolaganja s presežkom prihodkov sama po sebi torej ne prinaša zelo visokih pričakovanih koristi. Zasledovani pozitiven učinek javne koristi zato ne odtehta daljnosežnosti in intenzivnosti posledic posega.

46. Na podlagi navedenega Ustavno sodišče ugotavlja, da teža presojanega posega v človekovo pravico do svobodne gospodarske pobude presega težo javne koristi od posega. Druga poved drugega odstavka 3. člena ZZDej je v neskladju s prvim odstavkom 74. člena Ustave, kolikor velja tudi za zasebnike. Ustavno sodišče jo je zato v tem obsegu razveljavilo (1. točka izreka).

47. Ker je Ustavno sodišče ugotovilo neskladje druge povedi drugega odstavka 3. člena ZZDej že s prvim odstavkom 74. člena Ustave, ni presojalo drugih očitkov pobudnikov.

B. – IV.

Ocena ustavnosti prvega odstavka 42. člena ZZDej

48. Prvi odstavek 42. člena ZZDej se glasi: »Koncesija po tem zakonu je pooblastilo, ki se podeli fizični ali pravni osebi za opravljanje javne zdravstvene službe. Zdravstveno dejavnost na podlagi koncesije opravlja koncesionar v svojem imenu in za svoj račun na podlagi pooblastila koncedenta.«

49. Pobudniki med drugim trdijo, da je prvi odstavek 42. člena ZZDej v neskladju z načelom jasnosti in pomenke določljivosti predpisov iz 2. člena Ustave, ker vnaša v pravni red nesprejemljivo negotovost. Glavni pomislek, ki ga imajo, se nanaša na opredelitev koncesije kot »pooblastila« koncedenta koncesionarju. Pobudniki opozarjajo, da ZZDej/13 koncesije ni opredeljeval s pomočjo tega pojma, ter na opredelitev koncesije kot pravice na podlagi prve alineje 26. člena⁵⁵ in drugega od-

⁵⁴ Tehnično namreč poraba presežka prihodkov za tekoče stroške pomeni, da se akumulirani presežki prejšnjih let porabljajo za pokrivanje izgube v poslovnih letih, ko zasebnik ni zmožen odhodkov pokriti iz prihodkov istega leta.

⁵⁵ Določba opredeljuje koncesijsko razmerje kot dvostransko pravno razmerje med državo oziroma samoupravno lokalno sku-

stavka 44. člena Zakona o javno-zasebnem partnerstvu (Uradni list RS, št. 127/06 – v nadaljevanju ZJZP).⁵⁶ Iz teh navedb – in iz sklicevanja na neskladje s 74. členom Obligacijskega zakonika (Uradni list RS, št. 97/07 – uradno prečiščeno besedilo in 20/18 – v nadaljevanju OZ)⁵⁷ – izhaja, da vidijo pobudniki v izpodbijani določbi nepremostljivo protislovje znotraj pravnega reda, ki ga ni moč odpraviti z razlago.

50. Vendar za tako protislovje ne gre. V prvi vrsti je koncesija v slovenskem pravnem redu v najbolj temeljnem smislu brez dvoma pravica koncesionarja, da izvaja neko dejavnost – vezana na bolj ali manj številne pogoje in omejitve, a še vedno pravica. To je razvidno tudi iz zakonske ureditve koncesije v ZJZP kot oblike pogodbenega javno-zasebnega partnerstva, koncesijo kot pravico pa obravnava tudi pravna teorija.⁵⁸ Tega ZZDej ne spreminja. Iz zakonodajnega gradiva k ZZDej-K ni mogoče razbrati namena zakonodajalca, da bi splošni pomen instituta koncesije prav pri zdravstvenih koncesijah in samo zanje tako daljnosežno spremenil. Pač pa je z uporabo pojma pooblastilo zakonodajalec prav v duhu ZZDej-K⁵⁹ očitno želel dodatno poudariti politična izhodišča novele zakona, po katerih se daje po novem pri koncesijah večji poudarek javnemu interesu⁶⁰ kot prej, da je okrepljen nadzor nad izvajanjem koncesij in da je ZZDej-K v temelju bolj naklonjen krepitvi javne mreže javne zdravstvene službe kot pa podeljevanju dodatnih in širjenju obstoječih koncesij (glej subsidiarnost podeljevanja koncesij po drugem odstavku 42. člena ZZDej, časovno omejenost njihovega trajanja po prvem odstavku 43. člena ZZDej itd.). Besedo pooblastilo je mogoče razumeti tudi širše kot le v obligacijskem pomenu upravičenosti za zastopanje – tako da kaže na prenos pravne moči (upravičenosti) nekaj narediti ali nekaj izvajati⁶¹ iz prvotnega nosilca na drug subjekt, vendar tako, da pooblaščen subjekt deluje s posebno odgovornostjo ter skrbjo za interese pooblastitelja.⁶²

51. Pojem koncesije kot pooblastila za opravljanje javne zdravstvene službe po prvem odstavku 42. člena ZZDej torej predvsem kot temeljna vrednostna opredelitev kaže na časovno omejenost in siceršnjo podrejenost javnemu interesu zdravstvenih koncesij, kar ni v nepremostljivem razlagalnem neskladju s sicer izrecno zakonsko izpostavljenim izhodiščem, da (razumljivo) zasebniki tudi koncesijsko dejavnost izvajajo v svojem imenu in za svoj račun, torej samostojno, na lastno odgovornost in tako, da pri njih ostanejo koristi in njih bremenijo izgube te dejavnosti. Zakonodajalec zdravstvene koncesije ni

pnostjo ali drugo osebo javnega prava kot koncedentom in pravno ali fizično osebo kot koncesionarjem, v katerem koncedent podeli koncesionarju posebno ali izključno pravico izvajati gospodarsko javno službo oziroma drugo dejavnost v javnem interesu, kar lahko vključuje tudi zgraditev objektov in naprav, ki so deloma ali v celoti v javnem interesu.

⁵⁶ Določba se nanaša prav na koncesije za opravljanje negospodarskih javnih služb, ki pomenijo, da ima koncesionar posebno ali izključno pravico izvajati t. i. drugo dejavnost (drugo javno službo, ki ni gospodarska javna služba).

⁵⁷ Prvi odstavek navedene določbe opredeljuje pooblastilo kot upravičenost za zastopanje, ki jo da pooblastitelj s pravnim poslom pooblaščenju.

⁵⁸ A. Mužina, Postopek podelitve koncesije, Podjetje in delo, št. 6–7 (2003), str. 1631. Avtor ugotavlja, da so koncesije na splošno namenjene izvajanju servisne funkcije države v široko opredeljenem javnem interesu in so povezane s podelitvijo posebne oziroma izključne pravice.

⁵⁹ Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o zdravstveni dejavnosti, prva obravnava, EVA 2015-2711-0033, str. 9.

⁶⁰ Seveda kakor ga razume predlagatelj zakona.

⁶¹ Npr. izvajati javno zdravstveno službo, kar je sprva javna oblast izvajala preko »svojih« javnih zavodov.

⁶² Oziroma tu s skrbjo za interese tistih, za katere skrbi sam pooblastitelj (koncedent) – upravičenec iz obveznega zdravstvenega zavarovanja.

želel spremeniti v pooblastilo kot institut obligacijskega prava iz oziroma Prvi odstavke 42. člena ZZDej zato ni v neskladju z 2. členom Ustave.

52. Očitke o neskladju prvega odstavka 42. člena ZZDej z načelom enakosti pred zakonom (drugi odstavek 14. člena Ustave) je treba zavrniti kot očitno neutemeljene, saj se zdi, da so (zelo skromno) utemeljeni predvsem z že opisanim sklicevanjem na 74. člen oziroma Očitka o neskladju z 51. členom Ustave ni mogoče preizkusiti, ker je ostal neobrazložen.

53. Pobudniki trdijo, da je prvi odstavek 42. člena ZZDej v neskladju s 121. členom Ustave, ki določa, da lahko pravne ali fizične osebe z zakonom ali na njegovi podlagi dobijo javno pooblastilo za opravljanje določenih nalog državne uprave. Opredelitev koncesije kot pooblastila naj bi bila v neskladju s to ustavno določbo, ker naj bi bilo mogoče koncesijsko pravico podeliti le z javnim pooblastilom, ne pa z navadnim pooblastilom.

54. Ustava opredeljuje javno pooblastilo kot pravico posameznikov in organizacij, ki niso državni organi, da izvršujejo funkcijo uprave. Gre torej za to, da javno oblast izvršujejo organizacije oziroma subjekti, ki niso del državnega aparata. Javno pooblastilo se izvršuje na tri načine, kot to tudi sicer velja za izvrševanje upravnih funkcij: z izdajanjem splošnih aktov, z izdajanjem posamičnih aktov oziroma z odločanjem in s posamičnih stvareh in z opravljanjem materialnih (realnih) dejanj.⁶³

55. Koncesija za opravljanje negospodarske javne službe sama po sebi ni predmet javnega pooblastila in ne nastane na njegovi podlagi.⁶⁴ Z javnim pooblastilom se podeljuje pristojnost izvrševanja oblastnih ravnanj na področju upravnega prava, ne pa pravica izvajati javno službo. Že zato so očitki pobudnikov o neskladju prvega odstavka 42. člena ZZDej s 121. členom Ustave neutemeljeni.

56. Glede na navedeno prvi odstavek 42. člena ZZDej ni v neskladju z Ustavo (2. točka izreka).

B. – V.

Ocena ustavnosti tretjega odstavka 42. člena ZZDej

57. Tretji odstavek 42. člena ZZDej se glasi: »Koncesija ni predmet dedovanja, prodaje, prenosa ali druge oblike pravnega prometa. Pravni posel v nasprotju s prejšnjim stavkom je ničen.«

58. Celotna zgradba očitkov pobudnikov zoper izpodbijano določbo je zgrajena okoli nosilne razlage, da prepoved in ničnost pravnega prometa s koncesijo pomenita tudi pravno nezmožnost prenosa koncesije v sklopu materialnega (prenosnega) statusnega preoblikovanja koncesionarja (v nadaljevanju materialno preoblikovanje). Pobudniki torej menijo, da je zaradi tretjega odstavka 42. člena ZZDej ničen prenos koncesije od koncesionarja odstopnika na (potencialnega) koncesionarja prevzemnika v sklopu zakonsko predvidenega prehoda vseh pravic in obveznosti odstopnika na prevzemnika.⁶⁵ To ima po njihovih pogledih za posledico, da koncesijske dejavnosti po materialnem preoblikovanju več ni moč opravljati (konce-

⁶³ Glej odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-137/01 z dne 11. 12. 2003 (Uradni list RS, št. 135/03, in OdlUS XII, 95), 14. točka obrazložitve.

⁶⁴ A. Mužina, nav. delo, navaja, da institut koncesije oblastne funkcije pojmovno ni mogoč, oziroma drugače, neposrednega izvrševanja oblastnih funkcij (javnega pooblastila) ni mogoče obravnavati kot koncesije. K temu Ustavno sodišče še dodaja, da sicer ni izključeno, da bi koncesionar, ki javno službo izvaja, v posameznem primeru poleg koncesije dobil še javno pooblastilo (prvi odstavek 66. člena ZJZP določa, da je lahko predmet javno-zasebnega partnerstva tudi javno pooblastilo, če je nujno vezano na izvajanje javno-zasebnega partnerstva).

⁶⁵ Pobudniki primeroma omenjajo šesti odstavek 580. člena ZGD-1 iz oddelka o združitvi delniških družb, ki se glasi: »Z združitvijo preidejo na prevzemno družbo vse premoženje ter pravice in obveznosti prevzete družbe. Prevzemna družba kot univerzalni pravni naslednik vstopi v vsa pravna razmerja, katerih subjekt je bila prevzeta družba.«

sionar odstopnik z materialnim preoblikovanjem preneha, na prevzemnika naj koncesija ne bi prešla). Pobudniki se torej v pobudi omejujejo na prenos koncesij v okviru materialnih preoblikovanj.

59. Pobudniki tretjemu odstavku 42. člena ZZDej očitajo neskladje z načeli pravne države iz 2. člena Ustave zaradi obstoja notranjih nasprotij znotraj pravnega reda. To tezo utemeljujejo tako, da izpodbijajo določbo soočajo s šesto alinejo prvega odstavka 44.j člena ZZDej, ki določa, da koncedent koncesionarju z odločbo odvzame koncesijo, če koncesionar prenese koncesijo na drugega izvajalca zdravstvene dejavnosti. Šesta alineja prvega odstavka 44.j člena ZZDej naj bi torej predvidevala, da koncesionar tehnično lahko pravno-veljavno prenese koncesijo na drugega izvajalca dejavnosti (čeprav sledi sankcija odvzema koncesije),⁶⁶ za tretji odstavek 42. člena ZZDej pa se zdi, da zanika možnost takega pravno-veljavnega prenosa koncesije na drugega izvajalca, ker (a) izrecno prepoveduje »prodajo, prenos ali drugo obliko pravnega prometa« in (b) kršitev te prepovedi sankcionira z ničnostjo pravnega posla, ki je temelj za prenos koncesije oziroma s katerim je prenos koncesije izvršen.⁶⁷ Tretji odstavek 42. člena ZZDej naj bi narekoval zaključek, da koncesija na podlagi pravnega posla sploh ne more veljavno preiti iz premoženja koncesionarja, ki mu jo je podelila javna oblast s posamičnim aktom. Po mnenju pobudnikov si torej tretji odstavek 42. člena ZZDej in šesta alineja prvega odstavka 44.j člena ZZDej neresljivo nasprotujeta.

60. Ustavno sodišče mora najprej odgovoriti na vprašanje, ali zatrjevano nasprotje znotraj pravnega reda sploh obstaja. Glede na vsebino pobude je v zvezi s tem bistveno vprašanje, ali prepoved iz tretjega odstavka 42. člena ZZDej res zajema tudi prenose koncesij, do katerih pride *ex lege* v okviru materialnih preoblikovanj. Vlada tej razlagi nasprotuje in navaja, da navedena določba »ne vključuje statusnih preoblikovanj koncesionarja«.

61. Za materialna preoblikovanja je značilno, da so vse pojavnosti te vrste statusnih preoblikovanj povezane s prehodom (prenosom) celotnega premoženja oziroma določenega sklopa premoženja družbe, ki se materialno statusno preoblikuje, na družbo oziroma družbe, ki to premoženje prevzamejo. Celotno premoženje oziroma posamezni sklop premoženja posamezne prenosne družbe preide na drugo družbo z enovitim korporacijskopравnim razpolagalnim enostranskim ali dvostranskim pravnim poslom.⁶⁸ Materialna preoblikovanja so: (1) združitve družb – pripojitev, spojitev; (2) delitev družb –

razdelitev, oddelitev, izčlenitev; (3) prenos premoženja družbe in (4) prenos podjetja ali dela podjetja podjetnika.⁶⁹ Koncept materialnih preoblikovanj sloni na institutu skupnega pravnega nasledstva oziroma univerzalne sukcesije. Ta je lahko popolna, ko zaobseže vse razpolagalčeve pravice, obveznosti in pravna razmerja, ali samo delna, ko zaobseže le poljubno izbrani del njegovega premoženja.⁷⁰ Univerzalna sukcesija poenostavlja razpolagalne principe, ki so pri singularni sukcesiji kompleksni.⁷¹

62. Tretji odstavek 42. člena ZZDej se ne nanaša na materialna preoblikovanja. Že njegova jezikovna struktura (z izrecnim izpostavljanjem prodaje in »prenosa«) kaže v smer brezpogojne prepovedi prenosov koncesij s posameznimi pravnimi posli na način singularnega pravnega nasledstva (torej s pravnimi posli, katerih predmet so določeni in individualizirani premoženjski predmeti). Poleg tega le izvetje materialnih preoblikovanj iz dosega izpodbijane določbe ohrani smisel šeste alineje prvega odstavka 44.j člena ZZDej. Obstoj navedene določbe namreč pomeni, da mora v pravnem redu obstajati določen način za pravno učinkovit prenos zdravstvene koncesije iz koncesionarja na drugega izvajalca zdravstvene dejavnosti. Ker je pravni promet s koncesijo s posameznim pravnim poslom ničen in nedopusten po tretjem odstavku 42. člena ZZDej, je tak pravno učinkovit prenos mogoč le z materialnimi preoblikovanji in univerzalno sukcesijo.⁷² Dejstvo, da se tak sicer pravno učinkovit prenos praviloma⁷³ šteje za kršitev obveznosti koncesionarja iz koncesijskega razmerja, na ta zaključek ne vpliva.

63. Iz navedenega izhaja, da tretji odstavek 42. člena ZZDej ni v neskladju z načeli pravne države iz 2. člena Ustave zaradi obstoja notranjih nasprotij znotraj pravnega reda. Zatrjevanih nasprotij namreč ni.

64. Očitki pobudnikov o neskladju tretjega odstavka 42. člena ZZDej s 14., 49., 51. in 74. členom Ustave so očitno neutemeljeni. Že njihova izhodiščna premisa (ničnost *ex lege* prenosa koncesij z materialnimi preoblikovanji), na kateri sloni tudi nadaljnja argumentacija, je glede na navedeno napačna.

65. Glede na navedeno tretji odstavek 42. člena ZZDej ni v neskladju z Ustavo (2. točka izreka).

C.

66. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi 21. in 43. člena ZUstS v sestavi: predsednica dr. Jadranka Sovdat ter sodnici in sodniki dr. Matej Accetto, dr. Dunja Jadedk Pensa, dr. Etelka Korpič - Horvat, dr. Marijan Pavčnik in Marko Šorli. Sodnica dr. Špelca Mežnar je bila pri odločanju v tej zadevi izločena. Ustavno sodišče je odločbo sprejelo soglasno.

Dr. Jadranka Sovdat l.r.
predsednica

⁶⁹ Po analogiji tudi zasebnega zdravnika.

⁷⁰ S. Prelič, Prenos obrata kot predmeta stvarnega vložka, Podjetje in delo, št. 2 (2017).

⁷¹ Prav tam.

⁷² Pobudniki prav z zatrjevanjem v odgovoru na mnenje Vlade o pobudi, da je v preteklosti Ministrstvo za zdravje zavračalo izdajo soglasij k prenosu koncesij v postopku materialnega preoblikovanja zasebnika, sami potrjujejo, da se je tudi v praksi uveljavila razlaga izpodbijane določbe, da ne onemogoča prehoda koncesij prek postopka materialnega preoblikovanja. Če bi bil tak prehod že po zakonu ničen, bi bilo odločanje ministrstva o soglasju brezpredmetno.

⁷³ Kljub šesti alineji prvega odstavka 44.j člena ZZDej ni nujno, da se prenos zdravstvene koncesije z materialnim preoblikovanjem konča z odvzemom koncesije. Drugi odstavek 74. člena ZJZP dopušča prenos posebne in izključne pravice (torej tudi koncesije) na druge izvajalce »skladno z zakonom in ob predhodnem soglasju javnega partnerja«. Koncedent lahko tisti prenos zdravstvene koncesije, ki ga vsaj v temelju dopušča zakon (samo materialno preoblikovanje), predhodno odobri.

⁶⁶ Očitno novemu koncesionarju, temu, na katerega je bila koncesija pravnoposlovno prenesena. Prvi koncesionar navsezadnje koncesije več nima.

⁶⁷ Iz besedila tretjega odstavka 42. člena ZZDej ni natančno razvidno, ali je ničen zavezovalni ali razpolagalni pravni posel o prometu s koncesijo ali oba. Vendar je edina smiselna razlaga, da sta nična oba pravna posla, ker sta oba v nasprotju s kogentno prepovedjo iz prvega stavka tretjega odstavka 42. člena ZZDej. Sicer pa bi bil po splošnem načelu kavzalnosti odnosa med poslom razpolagalni pravni posel neveljaven tudi že samo zaradi neveljavnosti zavezovalnega posla. Smiselno je tudi za pravnoposlovni prenos koncesije, najsi je dopusten ali ne, treba uporabiti splošna doktrinarna pravila o pridobitvi lastninske pravice s pravnim poslom. Teorija namreč poudarja, da je stvarnopravni model razpolaganja z lastninsko pravico treba prenesti tudi na vse druge oblike razpolaganja s pravico v civilnem pravu (M. Juhart, Komentar 40. člena Stvarnopravnega zakonika, v: M. Juhart, M. Tratnik, R. Vrenčur, Stvarnopravni zakonik (SPZ) s komentarjem, Uradni list Republike Slovenije, Pravna fakulteta Univerze v Ljubljani, Pravna fakulteta Univerze v Mariboru, Ljubljana 2016, str. 259). Ustavno sodišče k temu dodaja, da mora biti omenjeni model tudi izhodišče za razpravo o pravnoposlovnem prenosu pravic na stičišču javnega in zasebnega prava, kot je koncesija.

⁶⁸ N. Plavšak, Uvodni komentar k VI. delu ZGD-1, v: M. Kocbek (red.), Veliki komentar Zakona o gospodarskih družbah, druga, dopolnjena izdaja, 3. knjiga, Ius Software in GV Založba, Ljubljana 2014, str. 161 in 162.

6. Sklep o zadržanju izvrševanja prve, druge in tretje povedi drugega odstavka 154. člena Zakona o kazenskem postopku

Številka: U-I-462/18-22
Datum: 13. 12. 2018

S K L E P

Ustavno sodišče je v postopku za oceno ustavnosti, začetem z zahtevo Generalnega državnega tožilca, na seji 13. decembra 2018

s k l e n i l o:

1. Do končne odločitve Ustavnega sodišča se zadrži izvrševanje prve, druge in tretje povedi drugega odstavka 154. člena Zakona o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14 in 66/17), razen v primeru, ko državni tožilec izjavi, da ne bo začel kazenskega pregona.

2. Odločitev iz prejšnje točke se izvrši tako, da preiskovalni sodnik gradivo iz četrtega odstavka 153. člena in prvega odstavka 154. člena Zakona o kazenskem postopku po poteku dveh let po koncu izvajanja ukrepov zapečati. Do končne odločitve Ustavnega sodišča v to gradivo ni dovoljeno vpogledati ali ga uporabiti.

3. Predlog, naj se do končne odločitve zadrži izvrševanje četrtega odstavka 153. člena Zakona o kazenskem postopku, se zavrne.

O b r a z l o ž i t e v

A.

1. Generalni državni tožilec vlaga zahtevo za oceno ustavnosti četrtega odstavka 153. člena in drugega odstavka 154. člena Zakona o kazenskem postopku (v nadaljevanju ZKP). Predlagatelj zatrjuje neskladje izpodbijanih določb z 2. členom, drugim odstavkom 14. člena, 22. členom in prvim odstavkom 28. člena Ustave. Poglavitni očitke predlagatelja je, da dvoletni rok, v katerem mora tožilec podati izjavo o uvedbi postopka, sicer se gradivo, ki je bilo zbrano s prikritimi preiskovalnimi ukrepi (v nadaljevanju PPU), uniči, nesorazmerno ovira učinkovit pregon kaznivih dejanj, s tem pa onemogoča tudi varstvo pravic oškodovancev oziroma žrtev kaznivih dejanj. Poudarja vpliv izpodbijane ureditve na učinkovit pregon storilcev gospodarskih in korupcijskih kaznivih dejanj, kaznivih dejanj z mednarodnim elementom, organiziranega kriminala in terorizma. Navaja, da v nekaterih primerih državno tožilstvo kazenskega pregona v dveh letih ne more začeti iz objektivnih razlogov; v zvezi s tem opozarja na sofisticirane izvršitvene načine, mednarodno kazensko sodelovanje in izmikanje storilcev, izpostavlja pa tudi položaj, ko policija in državno tožilstvo dokazov ne moreta zbirati zaradi odločitve Ustavnega sodišča, da se zadrži izvrševanje sodne odredbe. Predlagatelj izpostavlja tri zadeve, v katerih naj bi grozilo uničenje dokazov, in sicer zadevo Vrhovnega državnega tožilstva št. KtV/16988/2016 v zvezi z zadevo Specializiranega državnega tožilstva št. Kt/16988/2016, zadevo Specializiranega državnega tožilstva št. Kt/8550/2015 in zadevo Specializiranega državnega tožilstva št. Kt-S-27/2012.

2. Predlagatelj predlaga zadržanje izpodbijanih zakonskih določb do končne odločitve Ustavnega sodišča in absolutno prednostno obravnavo zadeve. Po mnenju predlagatelja je zadržanje izpodbijanih določb nujno potrebno, saj naj bi v nasprotnem primeru v več zadevah prišlo do uničenja dokazov in s tem do onemogočanja kazenskega pregona. Navaja, da so sodišča že pozvala državne tožilce, naj proučijo možnost, da podajo izjavo o ustavitvi postopka, saj bi v nasprotnem pri-

meru lahko sodišča sama izločila in uničila dokaze, ki izvirajo iz izsledkov PPU, nato pa še vse druge dokaze in podatke, ki so bili kasneje zbrani na podlagi PPU. Predlagatelj meni, da bi uporaba izpodbijanih določb že v eni sami zadevi, ko gre za hudo kaznivo dejanje, pomenila hudo posledico za družbo in državo. Absolutno prednostna obravnavo zadeve pa je po mnenju predlagatelja utemeljena zato, ker gre za pomembno ustavnopravno vprašanje, ki presega pomen konkretnih zadev.

3. Predlagatelj je v dopolnitvi zahteve z dne 22. 10. 2018, s katero je priložil sklep preiskovalnega sodnika v zadevi št. Kt-S-27/2012, ponovno opozoril na možnost nastanka težko popravljivih posledic. Navedel je, da je odločitev pritožbenega sodišča v zadevi št. Kt-S-27/2012 predvidljiva in vodi k ustavitvi postopka. Trdi, da je podobnih zadev še nekaj deset. Meni, da lahko do uničenja dokazov pride tudi v primeru najhujših kaznivih dejanj in da bi za družbo nastale nepopravljive posledice, če v takih primerih storilci ne bi odgovarjali za storjene zločine.

4. Ustavno sodišče je Državnemu zboru poslalo predlog predlagatelja za zadržanje izvrševanja izpodbijanih zakonskih določb. Državni zbor v odgovoru meni, da je pomen izpodbijanih določb upoštevanje njihovo avtentično razlago drugačen od tiste, ki ga izpodbijanim določbam pripisuje predlagatelj zahteve. Te določbe naj zato ne bi mogle učinkovati tako, kot zatrjuje predlagatelj, s tem pa tudi ne povzročiti posledic, ki jih predlagatelj navaja v predlogu za začasno zadržanje izvrševanja izpodbijane ureditve. Iz avtentične razlage naj bi namreč izhajalo, da rok dveh let po koncu izvajanja PPU ni prekluziven; če je glede na aktivnosti državnega tožilca v tem obdobju jasno, da namerava nadaljevati kazenski pregon, se lahko pridobljeno gradivo uporabi kot dokaz tudi, če je tožilec izjavo o začetku kazenskega postopka podal po poteku tega roka. Zato Državni zbor meni, da težko popravljive škodljive posledice izpodbijane ureditve, ki jih zatrjuje predlagatelj, ne morejo nastati in da pogoji za začasno zadržanje izvrševanja izpodbijane ureditve niso izpolnjeni.

5. O predlogu za zadržanje izvrševanja izpodbijanih določb je dala mnenje Vlada. Najprej naj bi bilo treba odgovoriti na vprašanje, katera razlaga izpodbijanih določb je »veljavna«. Glede na zgodovinsko in namensko razlago ter glede na avtentično razlago naj bi bilo očitno, da namen zakonodajalca ni bil uničenje zakonito zbranih dokazov z uporabo PPU po preteku dvoletnega obdobja. Uničenje izsledkov PPU naj bi bilo upravičeno in sorazmerno le, če državni tožilec izjavi, da ne bo začel kazenskega pregona, ali pa je v dveh letih po koncu izvajanja ukrepov povsem pasiven. Ob tem Vlada opozarja tudi na prakso Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju ESČP), po kateri ima država pozitivno obveznost, da omogoči učinkovit pregon storilcev kaznivih dejanj, kar naj bi med drugim izhajalo iz sodbe ESČP v zadevi *K. U. proti Finski* z dne 2. 12. 2008. Vlada navaja, da podpira razlago izpodbijanih določb, ki izhaja iz avtentične razlage. Opozarja pa, da je Vrhovno sodišče sprejelo stališče, da ga avtentična razlaga ne zavezuje (ob tem navaja sodbi Vrhovnega sodišča št. I Ips 55384/2011 in št. I Ips 15930/2017 z dne 31. 5. 2018). Po mnenju Vlade je Vrhovno sodišče očitno spregledalo obstoječo ustavnosodno presojo, ki avtentično razlago problematizira le, če dopolnjuje ali spreminja pomen zakona. S tem naj bi nastal nenavaden procesni položaj, ko je avtentična razlaga veljavno sprejeta, a je Vrhovno sodišče ne priznava, hkrati pa ne sproži ustreznih postopkov pred Ustavnim sodiščem. Kolikor bi Ustavno sodišče ocenilo, da je zadržanje izvrševanja izpodbijanih določb primeren institut za preprečitev uničenja gradiva, zbranega na podlagi PPU v zadevah, v katerih je dvoletni rok po zaključku izvajanja PPU že potekel, Vlada podpira stališče predlagatelja, da se tako uničenje z začasnim zadržanjem prepreči. V nasprotnem primeru Vlada meni, da bi bilo smiselno o zadevi odločiti absolutno prednostno.

6. Odgovor Državnega zbora in mnenje Vlade je Ustavno sodišče poslalo predlagatelju zahteve, ki je nanju odgovoril. Predlagatelj opozarja, da del ustavnopravne teorije institutu avtentične razlage nasprotuje, Vrhovno sodišče pa meni, da ga avtentična razlaga ne zavezuje. Zato naj bi bilo mogoče realno pričakovati nastanek zatrjevanih težko popravljivih škodljivih posledic.

B. – I.

7. Predlagatelj Ustavnemu sodišču predlaga, naj zadrži izvrševanje četrtega odstavka 153. člena in drugega odstavka 154. člena ZKP. Glede na trditve predlagatelja je Ustavno sodišče štelo, da izpodbija le prve tri povedi drugega odstavka 154. člena ZKP, razen v primeru, ko državni tožilec izjavi, da ne bo začel kazenskega pregona. Zato je njegov predlog za zadržanje izvrševanja tega odstavka obravnavalo le v tem obsegu. Pravna posledica uničenja gradiva iz četrtega odstavka 153. člena in prvega odstavka 154. člena ZKP, ki bi lahko povzročila nastanek zatrjevanih težko popravljivih škodljivih posledic, izhaja le iz prve, druge in tretje povedi drugega odstavka 154. člena ZKP. Zato je Ustavno sodišče predlog za zadržanje izvrševanja četrtega odstavka 153. člena ZKP zavrnilo (3. točka izreka), ker niso izpolnjeni pogoji iz prvega odstavka 39. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – v nadaljevanju ZUstS).

B. – II.

8. Po prvem odstavku 39. člena ZUstS sme Ustavno sodišče do končne odločitve v celoti ali delno zdržati izvršitev predpisa, če bi zaradi njegovega izvrševanja lahko nastale težko popravljive škodljive posledice. Kadar Ustavno sodišče odloča o zadržanju izvrševanja izpodbijanega predpisa, vselej tehta med škodljivimi posledicami, ki bi jih povzročilo izvrševanje morebiti protiuustavnega predpisa, in škodljivimi posledicami, ki bi nastale, če se izpodbijane določbe ne bi izvrševale, pa bi se v ustavnosodni presoji izkazalo, da niso v neskladju z Ustavo.

9. Iz izpodbijanih določb med drugim izhaja, da se gradivo, ki je bilo pridobljeno v predkazenskem postopku s PPU (bodisi s tistimi, ki jih je odredil državni tožilec, bodisi s tistimi, ki jih je odredil preiskovalni sodnik), pod nadzorstvom preiskovalnega sodnika uniči, če državni tožilec izjavi, da ne bo začel kazenskega pregona zoper osumljenca, ali če v roku dveh let po koncu izvajanja PPU ne poda take izjave. Dne 22. 11. 2017 je Državni zbor na podlagi 152. člena Poslovnika Državnega zbora (Uradni list RS, št. 92/07 – uradno prečiščeno besedilo, 105/10, 80/13 in 38/17 – PoDZ-1) sprejel Avtentično razlago četrtega odstavka 153. člena in drugega odstavka 154. člena Zakona o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 66/17 – ORZKP153,154), po kateri je treba rok dveh let po koncu izvajanja ukrepov razumeti kot instruksijski rok. Po avtentični razlagi se lahko v primeru, ko je glede na aktivnosti državnega tožilca v tem obdobju jasno, da namerava nadaljevati kazenski pregon, pridobljeno gradivo iz četrtega odstavka 153. člena oziroma drugega odstavka 154. člena v postopku uporabi kot dokaz tudi, če je zahteva za preiskavo ali obtožnica oziroma obtožni predlog vloženi po poteku roka dveh let od konca izvajanja ukrepov iz 149.a člena, prvega odstavka 149.b člena ter 150., 151., 155., 155.a in 156. člena ZKP.

10. Po dosednji ustavnosodni presoji je avtentična razlaga predpisa razlaga, ki ugotavlja smisel predpisa in je del predpisa od njegove uveljavitve.¹ To pomeni, da je treba šteti, da ima zakon tak pomen, kot mu ga daje avtentična razlaga.² Kadar pa avtentična razlaga zakonski določbi daje vsebino, ki je ob njeni uveljavitvi ni imela, ne gre za avtentično razlago, temveč gre dejansko za spremembo oziroma dopolnitev zakona, ki pomeni neskladje z 89. in 91. členom Ustave. Zaradi te protiuustavnosti je Ustavno sodišče že nekajkrat razveljavilo zakon glede vsebine, ki mu jo je dala avtentična razlaga.³

¹ Tako že sklep Ustavnega sodišča št. U-I-361/96 z dne 21. 10. 1999 (OdIUS VIII, 226), 4. točka obrazložitve.

² Glej na primer zadnji stavek 14. točke obrazložitve odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-192/16 z dne 7. 2. 2018 (Uradni list RS, št. 15/18).

³ Glej odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-51/06 z dne 15. 6. 2006 (Uradni list RS, št. 66/06, in OdIUS XV, 53), št. U-I-64/08 z dne 6. 11. 2008 (Uradni list RS, št. 109/08, in OdIUS XVII, 57) in št. U-I-103/11 z dne 8. 12. 2011 (Uradni list RS, št. 105/11, in OdIUS XIX, 30).

11. Ustavno sodišče ugotavlja, da je Vrhovno sodišče odstopilo od stališča Ustavnega sodišča o obvezujoči naravi avtentične razlage.⁴ Posledično je Vrhovno sodišče prvo poved drugega odstavka 154. člena ZKP razlagalo tako, da je dvoletni rok, v katerem mora državni tožilec podati izjavo o začetku kazenskega pregona, prekluziven.⁵ Do vprašanja, ali je Vrhovno sodišče ravnalo ustavnoskladno, se Ustavno sodišče pri odločanju o predlogu za zadržanje izvršitve zakona še ne more opredeliti, saj to vprašanje spada v oceno ustavnosti izpodbijane zakonske ureditve. Da bi lahko odločilo o predlogu za zadržanje izvrševanja predpisa, pa mora vendarle opredeliti pomen izpodbijane zakonske ureditve. Od njega je odvisno, ali bi z nadaljnjim izvrševanjem predpisa lahko nastale težko popravljive škodljive posledice. Upošteva je ustaljena stališča Ustavnega sodišča glede avtentične razlage zakona je treba rok iz četrtega odstavka 153. člena ZKP, zgolj ponovljen v prvi povedi drugega odstavka 154. člena ZKP, v tej fazi postopka pred Ustavnim sodiščem razumeti kot instruksijski rok. V tem primeru zatrjevane škodljive posledice sploh ne bi mogle nastati. Nastanejo pa lahko, če bodo sodišča pri določanju njihovega pomena upoštevala navedeno stališče Vrhovnega sodišča glede avtentične razlage zakona in dvoletni rok razumela kot prekluzivni rok. Zato je moralo Ustavno sodišče pri presoji možnosti nastanka škodljivih posledic upoštevat tudi možnost navedene razlage. V primeru, ko je gradivo pridobljeno s PPU, bo namreč odločitev o ravnanju z njim po drugem odstavku 154. člena ZKP prepuščena sodišču (preiskovalnemu sodniku). V tem primeru bi bila posledica zamude roka iz prve povedi drugega odstavka 154. člena ZKP vselej uničenje gradiva. Tega pa Ustavno sodišče ni moglo spregledati pri presoji, ali bi taka zakonska posledica lahko povzročila težko popravljive škodljive posledice, ki bi pretehtale nad morebitnimi težko popravljivimi posledicami, ki bi nastale, če gradivo ne bi bilo uničeno.

12. Namen PPU je zagotavljanje javnega interesa po kazenskem pregonu najhujših oblik kaznivih dejanj ter s tem varstvo pravic žrtev in drugih posameznikov do osebnega dostojanstva in varnosti (34. člen Ustave). Dokazi, pridobljeni na podlagi izvedbe PPU, so lahko bistvenega pomena za ugotavljanje dejanskega stanja v kazenskem postopku. Če so ti dokazi pred zaključkom kazenskega postopka uničeni, lahko ima to usodne posledice za učinkovit pregon kaznivih dejanj. Zato Ustavno sodišče – ob predpostavki, da prva poved drugega odstavka 154. člena ZKP določa prekluzivni rok, in ob nadaljnji predpostavki, da bi se v ustavnosodni presoji izkazala neskladnost izpodbijane določbe z Ustavo – ocenjuje, da bi nadaljnje izvrševanje izpodbijanih določb lahko povzročilo težko popravljive, če ne celo nepopravljive škodljive posledice.

13. Po drugi strani pa Ustavno sodišče ugotavlja, da bi težko popravljive škodljive posledice lahko povzročilo tudi zadržanje izvrševanja morebiti ustavnoskladnih izpodbijanih določb. Hramba in uporaba gradiva, ki je zbrano na podlagi PPU, pomeni poseg v pravico do zasebnosti (35.–38. člen Ustave), pri čemer se s PPU praviloma ne posega zgolj v pravico do zasebnosti osumljenca, temveč tudi v pravico do zasebnosti oseb, ki niso osumljene kaznivega dejanja. Že dejstvo, da se podatki, pridobljeni s PPU, hranijo in da se sme vanje vpogledati, lahko pomeni za osebe, na katere se zbrani podatki nanašajo, težko popravljive škodljive posledice.

14. Če bi sodišča sledila stališčem Vrhovnega sodišča glede avtentične razlage zakona in dvoletni rok razumelo kot prekluzivni, bi torej tako v primeru nadaljnjega izvrševanja morebiti protiuustavnih izpodbijanih določb kot v primeru zadržanja njihovega izvrševanja lahko nastale najmanj težko popravljive škodljive posledice. Vendar pa je mogoče morebitne škodljive posledice zadržanja izvrševanja prvih treh povedi 154. člena ZKP bistveno omejiti z določitvijo ustreznega načina izvršitve zadržanja, in sicer tako, da

⁴ Glej že 18. točko obrazložitve sklepa Vrhovnega sodišča št. Cpg 2/2014 z dne 17. 6. 2014.

⁵ Glej 23.–25. točko obrazložitve sodbe Vrhovnega sodišča št. I lps 55384/2011 z dne 31. 5. 2018 in 18.–19. točko obrazložitve sodbe Vrhovnega sodišča št. I lps 15930/2017 z dne 31. 5. 2018.

se odredi zapečatenje zbranega gradiva ter prepove vpogled v to gradivo in njegova uporaba. Upošteva se tak način zadržanja – pa tudi dejstvo, da bo zadržanje izvrševanja predpisa omejeno na najkrajši možni čas, ki bo potreben za sprejetje končne odločitve Ustavnega sodišča – možnost nastanka škodljivih posledic izpodbijane zakonske ureditve pretehta nad mogočimi škodljivimi posledicami njenega zadržanja.

15. Glede na navedeno je Ustavno sodišče odločilo, da se do končne odločitve zadrži izvrševanje prve, druge in tretje povedi drugega odstavka 154. člena ZKP, razen v primeru, ko državni tožilec izjavi, da ne bo začel kazenskega pregona (1. točka izreka). Ob tem je na podlagi tretjega odstavka 39. člena ZUstS določilo način izvršitve zadržanja tako, da preiskovalni sodnik gradivo iz četrtega odstavka 153. člena in prvega odstavka 154. člena ZKP zapečati. Do končne odločitve Ustavnega sodišča v to gradivo ni dovoljeno vpogledati ali ga uporabiti (2. točka izreka). S tem se do končne odločitve Ustavnega sodišča zapoveduje razlaga izpodbijanih zakonskih določb z vsebino, kot jim jo je dala avtentična razlaga, da ne bi nastale težko popravljive škodljive posledice, katerih preprečitvi je glede na njihovo težo moralo tokrat Ustavno sodišče dati prednost.

16. Ustavno sodišče je sklenilo, da bo zadevo obravnavalo absolutno prednostno.

C.

17. Ustavno sodišče je sprejelo ta sklep na podlagi prvega in tretjega odstavka 39. člena ZUstS ter tretje alineje tretjega odstavka 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 86/07, 54/10, 56/11 in 70/17) v sestavi: predsednica dr. Jadranka Sovdat ter sodnice in sodniki dr. Matej Accetto, dr. Dunja Jadek Pensa, DDr. Klemen Jaklič, dr. Rajko Knez, dr. Etelka Korpič - Horvat, dr. Špelca Mežnar, dr. Marijan Pavčnik in Marko Šorli. Sklep je sprejelo soglasno.

Dr. Jadranka Sovdat l.r.
predsednica

DRUGI ORGANI IN ORGANIZACIJE

7. Sklep o stopnjah, načinih in rokih zbiranja zborničnega prispevka Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije za leto 2019

Na podlagi 13. člena Zakona o Kmetijsko gozdarski zbornici Slovenije (ZKGZ, Uradni list RS, št. 69/04 – UPB-1, 117/06 – ZDavP2, 26/08, 07/09 – odl. US) in 17. ter 78. člena Statuta Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije (Uradni list RS, št. 75/12 – UPB2 in 25/15) je Svet Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije na seji dne 18. 12. 2018 sprejel

SKLEP

o stopnjah, načinih in rokih zbiranja zborničnega prispevka Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije za leto 2019

1. člen

(splošne določbe)

Ta Sklep določa stopnje, načine in roke zbiranja zborničnega prispevka Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije (v nadaljevanju: KGZS) za leto 2019.

Zbornični prispevek se odmerja na podlagi Zakona o Kmetijsko gozdarski zbornici Slovenije (v nadaljevanju: ZKGZ), Statuta Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije in tega Sklepa.

2. člen

(zavezanci)

Zavezanci za plačilo zborničnega prispevka so obvezni in prostovoljni člani KGZS v skladu z drugim odstavkom 22. člena ZKGZ.

Zbornični prispevek se odmeri na podlagi uradnih podatkov, razvidnih iz evidenc v skladu s 4. členom ZKGZ, in sicer na dan 30. 6. v letu, za katero se zbornični prispevek odmerja. Zavezancem se zbornični prispevek odmeri z odločbo.

3. člen

(zbornični prispevek A)

Zavezanci za zbornični prispevek A so:

- fizične osebe, ki kot lastniki, zakupniki, uživalci, imetniki pravice uporabe ali uporabniki kmetijskih zemljišč in gozdov na območju Republike Slovenije za svoj račun opravljajo kmetijsko oziroma gozdarsko dejavnost in je katastrski dohodek teh kmetijskih in gozdnih zemljišč dosegal najmanj 125,25 EUR,
- pravne osebe, ki so lastnice kmetijskih zemljišč oziroma gozdov na območju Republike Slovenije, razen oseb javnega prava, in je katastrski dohodek teh kmetijskih in gozdnih zemljišč dosegal najmanj 125,25 EUR.

Osnova za zbornični prispevek A je katastrski dohodek kmetijskih in gozdnih zemljišč, ugotovljen za preteklo leto po predpisih o ugotavljanju katastrskega dohodka in za fizične osebe katastrski dohodek, zmanjšan zaradi naravnih nesreč, požara ali drugih izrednih dogodkov, ki jih ni bilo mogoče preprečiti, oziroma katastrski dohodek zmanjšan za oprostitev v skladu z zakonom, ki ureja dohodnino.

Stopnja zborničnega prispevka A znaša 4,00 % od osnove, vendar ne manj kot pavšalni znesek v višini 8,35 EUR.

4. člen

(pavšalni znesek)

Pavšalni znesek 6,26 EUR plačajo:

- osebe, ki so pokojninsko in invalidsko zavarovane kot kmetije;
- fizične osebe, ki so bile na lastno zahtevo sprejete v članstvo zbornice;
- osebe priglašene kot samostojni podjetniki posamezniki, ki so bile na lastno zahtevo sprejete v članstvo zbornice, če ne izpolnjujejo pogojev za plačilo zborničnega prispevka B.

5. člen

(zbornični prispevek B)

Zbornični prispevek B plačujejo fizične osebe:

- ki opravljajo kmetijsko, gozdarsko ali ribiško dejavnost iz 3. člena ZKGZ in so se priglasile kot samostojni podjetniki posamezniki;
- če kot lastniki, zakupniki ali uporabniki kmetijskega ali gozdarskega obrata za svoj račun opravljajo kmetijsko, gozdarsko oziroma ribiško dejavnost iz 3. člena ZKGZ kot svoj edini ali glavni poklic, nimajo katastrskega dohodka, so pa zavezanci za davek od dohodkov iz dejavnosti in niso zajeti v prvi in drugi alineji prvega odstavka 9. člena ZKGZ;
- priglašene kot samostojni podjetniki posamezniki, ki so bile na lastno zahtevo sprejete v članstvo zbornice.

Osnova za zbornični prispevek B je dobiček iz opravljanja dejavnosti, ki se ne zmanjša za oprostitev, znižanja in olajšave, ki jih določajo predpisi o dohodnini.

Stopnja zborničnega prispevka B je 1,53 % od osnove.

Zavezancem za zbornični prispevek B, ki so hkrati člani Obrtno-podjetniške zbornice Slovenije, se lahko, v skladu s sporazumom med zbornicama, zbornični prispevek zniža za 50 %.

6. člen

(zbornični prispevek C)

Zbornični prispevek C plačujejo pravne osebe:

- ki se ukvarjajo pretežno s kmetijsko, gozdarsko ali ribiško dejavnostjo iz 3. člena ZKGZ, ne glede na pravno obliko.

Osnova za zbornični prispevek C za pravne osebe, ki se ukvarjajo pretežno s kmetijsko, gozdarsko ali ribiško dejavnostjo iz 3. člena ZKGZ, ne glede na pravno obliko, je znesek obračunane amortizacije in vkalkuliranih plač v preteklem letu.

Stopnja zborničnega prispevka C je 0,20 % od osnove.

Zavezancem za zbornični prispevek C, ki so hkrati člani Obrtno-podjetniške zbornice Slovenije, se lahko, v skladu s sporazumom med zbornicama, zbornični prispevek zniža za 50 %.

7. člen

(zbornični prispevek pravnih oseb – prostovoljnih članic)

Pravnim osebam – prostovoljnim članicam se zbornični prispevek odmeri v višini 0,20 % od zneska obračunane amortizacije in vkalkuliranih plač v preteklem letu od tistega dela svojega poslovanja, ki se nanaša na kmetijsko, gozdarsko ali ribiško dejavnost oziroma na prodajo ali predelavo kmetijskih, gozdarskih ali ribiških proizvodov. Pravne osebe se s sprejemom v prostovoljno članstvo zavežejo, da bodo redno pošiljale izračunano osnovo skupaj s pisno obrazložitvijo.

Pravnim osebam – prostovoljnim članicam, ki ne izpolnjujejo pogojev za odmero zborničnega prispevka C, se zbornični prispevek odmeri v višini 168,09 EUR.

8. člen

(odmera prispevka članom, ki izpolnjujejo pogoje za članstvo po dveh podlagah)

Članu zbornice (fizični ali pravni osebi), ki izpolnjuje pogoje za članstvo v zbornici hkrati na dveh podlagah, se ugotovi prispevna obveznost po obeh podlagah, odmeri pa samo tisti zbornični prispevek, katerega znesek je večji.

9. člen

(odmera zborničnega prispevka)

Zbornični prispevek za leto 2019 se odmeri do 31. 12. 2020.

10. člen

(rok za plačilo zborničnega prispevka A, B in pavšalnega zneska)

Zavezanci za zbornični prispevek A in zbornični prispevek B, ki ne presega 100,00 EUR, ter zavezanci za pavšalni znesek plačajo zbornični prispevek v enkratnem znesku najkasneje v 30 dneh po izdaji odločbe.

Zavezanci za zbornični prispevek A ali zbornični prispevek B, pri katerih odmerjeni zbornični prispevek presega 100,00 EUR lahko plačajo zbornični prispevek v dveh enakih obrokih, od katerih prvi zapade v plačilo v 30 dneh, drugi pa v 60 dneh po izdaji odločbe.

11. člen

(roki za plačilo zborničnega prispevka C in zborničnega prispevka pravnih oseb – prostovoljnih članic)

Zavezanci za zbornični prispevek C in pravne osebe iz 7. člena tega Sklepa plačajo zbornični prispevek v 30 dneh po izdaji odločbe.

Zavezanci za zbornični prispevek C, pri katerih odmerjeni zbornični prispevek presega 200,00 EUR, lahko plačajo zbornični prispevek v dveh enakih obrokih, od katerih prvi zapade v plačilo v 30 dneh, drugi pa v 60 dneh po izdaji odločbe.

12. člen

(odločanje o odpisu, delnem odpisu, odlogu ali obročnem plačevanju)

Zbornični prispevek se lahko zavezancu odpiše, če izpolnjuje katerega od naslednjih kriterijev:

– ne dosega usklajenega zneska minimalnega mesečnega dohodka na družinskega člana, ki ga na podlagi Zakona o socialnem varstvu objavi minister za delo, družino in socialne zadeve (potrdilo o skupnem gospodinjstvu, potrdilo o prejemkih družinskih članov),

– v primerih naravnih in drugih nesreč, razen, če zaradi teh že ni bil zmanjšan katastrski dohodek pri odmeri zborničnega prispevka (potrdilo pristojnega organa o naravni nesreči na kmetiji),

– smrti družinskega člana, daljše bolezni oziroma poškodbe zavezanca ali njegovega družinskega člana oziroma invalidnosti zavezanca ali njegovega družinskega člana, če bi plačilo zborničnega prispevka ogrozilo preživljanje zavezanca ali njegovih družinskih članov (dokazilo, da je zaradi smrti ali zdravljenja ogroženo preživljanje),

– v drugih primerih, ko zavezanec izkaže utemeljen razlog, ki ni zajet v zgoraj navedenih kriterijih, če bi plačilo zborničnega prispevka ogrozilo preživljanje zavezanca ali njegovega družinskega člana (ustrezna dokazila, ki dokazujejo utemeljen razlog, zaradi katerega je ogroženo preživljanje).

Pri odločanju o odpisu zborničnega prispevka se upošteva premoženjsko stanje zavezanca in njegovih družinskih članov v času, ko se o odpisu odloča.

Vloga za odpis zborničnega prispevka se vloži na posebnem obrazcu v roku 60 dni od datuma izdaje odločbe o odmeri zborničnega prispevka. Zbornični prispevek se zavezancu odpiše deloma ali v celoti in sicer za odmero, za katero je zavezanec vložil vlogo za odpis. Če je iz okoliščin mogoče sklepati, da se premoženjsko stanje zavezanca ne bo popravilo, se zbornični prispevek lahko odpiše za več let ali trajno.

V primerih iz druge alineje prvega odstavka se zbornični prispevek odpiše delno in sicer na način, da se celotni odmerjeni zbornični prispevek zniža za odstotek ocenjene višine škode. V kolikor je škoda nastala na stanovanjskih oziroma kmetijskih objektih, se odmerjeni zbornični prispevek na vsakih 5.000 EUR ocenjene škode zniža za 10 %. Razlogi iz druge alineje prvega odstavka se upoštevajo samo za odmerno obdobje, na katerega se nanašajo.

V primerih iz druge alineje prvega odstavka, ko je škoda nastala na kmetijskih in gozdnih zemljiščih, katerih vlagatelj vloge za odpis niso lastniki, uradni zakupniki in zanje tudi nimajo v skladu z zakonom o dohodnini urejene dejanske uporabe, in jim zato za ta zemljišča tudi ni bil odmerjen zbornični prispevek, se vloga za odpis zborničnega prispevka zavrne.

Plačilo zborničnega prispevka se zavezancu lahko odloži dokler trajajo razlogi, zaradi katerih prispevka ne more plačati, oziroma se mu dovoli plačilo v največ šestih mesečnih obrokih, če izkaže, da bi izterjava lahko ogrozila njegovo preživljanje ali preživljanje njegovega družinskega člana.

O odpisu, odlogu ali obročnem plačevanju zborničnega prispevka, na predlog Komisije za odpis zborničnega prispevka, odloča Upravni odbor zbornice.

Če zavezanec v času teka postopka za odpis zbornični prispevek plača, se šteje, da je vloga za odpis zborničnega prispevka umaknil.

13. člen

(postopek odmere, pobiranja in izterjave zborničnih prispevkov)

Zbornica svojim članom odmerja zbornični prispevek, ga pobira in izterjuje.

Ob izterjavi neplačanega zborničnega prispevka se zaračunavajo zamudne obresti in stroški izterjave.

14. člen

(začetek veljavnosti)

Ta Sklep prične veljati z dnem, ko ga sprejme Svet zbornice.

Sklep se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 426-1/2015-20

Ljubljana, dne 18. decembra 2018

Cvetko Zupančič l.r.
predsednik

OBČINE**LJUBLJANA****8. Sklep o določitvi članarine OOO Ljubljana Vič za leto 2019**

Na podlagi 33.b člena Statuta Območne obrtno-podjetniške zbornice Ljubljana Vič, je skupščina Območne obrtno-podjetniške zbornice Ljubljana Vič na 2. redni seji dne 28. 11. 2018 sprejela

S K L E P**o določitvi članarine OOO Ljubljana Vič za leto 2019****I.**

Članarino OOO Ljubljana Vič plačujejo člani Območne obrtno-podjetniške zbornice Ljubljana Vič (v nadaljnjem besedilu: OOO Ljubljana Vič) za storitve in naloge, ki jih OOO Ljubljana Vič opravlja skladno z drugim odstavkom 33.a člena Statuta.

II.

Članarina OOO Ljubljana Vič za leto 2019 znaša 10,00 EUR mesečno.

III.

Skladno s 33.a členom Statuta OOO Ljubljana Vič nastopi obveznost plačevanja članarine OOO Ljubljana Vič z dnem, ko član postane ali je zavezanec za plačilo članarine po Obrtnem zakonu. V primeru, ko obveznost plačila članarine nastane tekom meseca, nastane obveznost plačevanja članarine OOO Ljubljana Vič s prvim dnem naslednjega meseca, oziroma če članstvo v OOO Ljubljana Vič preneha tekom meseca, preneha obveznost plačevanja članarine OOO Ljubljana Vič zadnjega dne v mesecu, v katerem je članstvo prenehalo.

IV.

Članarina se plačuje trimesečno, najpozneje do vsakega 15. v drugem mesecu trimesečnega obdobja. Na pisno zahtevo člana se lahko članarina plačuje mesečno, najpozneje do vsakega 15. v tekočem mesecu za pretekli mesec ali letno do 15. v drugem tekočem mesecu letnega obdobja.

V.

Članarina se plačuje na podlagi izstavljenega računa za vsakega člana posebej, ki ga izda Območna obrtno-podjetniška zbornica Ljubljana Vič.

Članarina se plačuje na podlagi računa OOO Ljubljana Vič na njen transakcijski račun.

Zapadlo in neplačano članarino izterjuje Območna obrtno-podjetniška zbornica Ljubljana Vič, skladno s Statutom OOO Ljubljana Vič.

VI.

Ta sklep začne veljati s 1. 1. 2019 in se objavi Uradnem listu Republike Slovenije ter se skladno s Statutom OOO Ljubljana Vič posreduje zavezancem za plačilo članarine OOO Ljubljana Vič.

Jernej Dolinar l.r.
predsednik skupščine
OOO Ljubljana Vič

PTUJ**9. Odlok o ustanovitvi javnega lekarniškega zavoda Lekarne Ptuj**

Na podlagi 27. člena Zakona o lekarniški dejavnosti (Uradni list RS, št. 85/16 in 77/17), 3. člena Zakona o zavodih (Uradni list RS, št. 12/91, 17/91, 45/94, 8/96, 18/98 in 36/00 – ZPDZC in 127/06 – ZJZP), 61. člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo, 76/08, 79/09, 51/10, 40/12 – ZUJF, 14/15 – ZUUJFO, 76/16 – odl. US, 11/18 – ZSPDLSL-1 in 30/18), 12. člena Statuta Mestne občine Ptuj (Uradni vestnik Mestne občine Ptuj, št. 9/07), 15. člena Statuta Občine Destrnik (Uradni vestnik Občine Destrnik, št. 10/10, 14/14 in 9/15), 16. člena Statuta Občine Gorišnica (Uradno glasilo slovenskih občin, št. 25/06), 73. člena Statuta Občine Kidričevo (Uradno glasilo slovenskih občin, št. 62/16), 16. člena Statuta Občine Majšperk (Uradno glasilo slovenskih občin, št. 25/12, 34/15 in 55/15), 16. člena Statuta Občine Markovci (Uradno glasilo slovenskih občin, št. 47/17), 16. člena Statuta Občine Videm (Uradno glasilo slovenskih občin, št. 16/10, 38/12, 57/14 in 33/15) in 73. člena Statuta Občine Žetale (Uradno glasilo slovenskih občin, št. 19/17) so

Mestni svet Mestne občine Ptuj na 42. redni seji dne 23. 7. 2018,
Občinski svet Občine Destrnik na 6. izredni seji dne 14. 11. 2018,
Občinski svet Občine Gorišnica na 20. redni seji dne 11. 10. 2018,
Občinski svet Občine Kidričevo na 29. redni seji dne 27. 9. 2018,
Občinski svet Občine Majšperk na 36. redni seji dne 23. 8. 2018,
Občinski svet Občine Markovci na 8. izredni seji dne 11. 7. 2018,
Občinski svet Občine Videm na 31. redni seji dne 18. 9. 2018 in
Občinski svet Občine Žetale na 20. redni seji dne 17. 9. 2018,
sprejeli

ODLOK**o ustanovitvi javnega lekarniškega zavoda Lekarne Ptuj****I. SPLOŠNA DOLOČILA****1. člen**

(uvodne določbe)

(1) Javni lekarniški zavod Lekarne Ptuj (v nadaljnjem besedilu: zavod) je bil ustanovljen z Odlokom o ustanovitvi Javnega zavoda Lekarne Ptuj (Uradni vestnik občin Ormož in Ptuj, št. 22/93), njegovo delovanje pa usklajeno z Odlokom o ustanovitvi javnega zavoda Lekarne Ptuj (Uradni vestnik Mestne občine Ptuj, št. 3/05; Uradni vestnik Občine Destrnik, št. 6/04, Glasilo Občine Videm »Naš glas«, št. 4/04 in Uradni listi RS, št. 100/04 – Občina Majšperk, 19/05 – Občina Žetale in 29/05 – Občina Kidričevo in Uradni vestnik Občine Juršinci, št. 4/04) in Odlokom o ustanovitvi javnega zavoda Lekarne Ptuj (Uradni list RS, št. 72/09, 109/12 in 94/13).

(2) Občine ustanoviteljice zavoda so:

- Mestna občina Ptuj, Mestni trg 1, 2250 Ptuj,
- Občina Destrnik, Janežovski Vrh 42, 2253 Destrnik,
- Občina Gorišnica, Gorišnica 83 a, 2272 Gorišnica,
- Občina Kidričevo, Kopališka ulica 14, 2325 Kidričevo,
- Občina Majšperk, Majšperk 39, 2322 Majšperk,
- Občina Markovci, Markovci 43, 2281 Markovci,
- Občina Videm, Videm pri Ptujju 54, 2284 Videm pri Ptujju in
- Občina Žetale, Žetale 4, 2287 Žetale.

(3) Ustanoviteljstvu zavoda so se kljub določbi sedmega odstavka točke III/3 Sporazuma o razdelitvi premoženja Občine Ptuj (Uradni list RS, št. 38/03 in 107/13) s sklepi občinskih svetov odpovedale občine Dornava, Hajdina, Juršinci, Podlehnik, Trnovska vas, Sv. Andraž v Slov. goricah in Zavrč.

(4) S tem odlokom občine ustanoviteljice po predhodnem mnenju Lekarniške zbornice Slovenije, št.: 1210/2018 z dne 6. 7. 2018 in s soglasjem Ministrstva za zdravje, št.: 1600-19/2018 z dne 7. 6. 2018, usklajujejo delovanje zavoda s predpisi, ki urejajo lekarniško dejavnost.

2. člen

(uporaba izrazov)

V odloku uporabljeni izrazi v slovnčni obliki za moški spol se uporabljajo kot nevtralni za ženski in moški spol.

3. člen

(ustanovitev skupnega organa)

S tem odlokom mestni svet in občinski sveti ustanoviteljic zavoda ustanovijo skupni organ za izvrševanje ustanoviteljskih pravic v zavodu, Svet ustanoviteljic Lekarn Ptuj (v nadaljevanju: svet ustanoviteljic).

4. člen

(vsebina odloka)

(1) S tem odlokom se ureja:

- ime in sedež zavoda,
- ustanovitvene deleže ustanoviteljic,
- organizacija zavoda in vsebina dela zavoda,
- dejavnost zavoda,
- določbe o organih zavoda,
- obseg premoženja, ki se zagotavlja zavodu,
- določbe o obsegu premoženja, ki je zavodu dano v last ali upravljanje,
- določbe o ravnanju s premoženjem zavoda,
- sredstva za delo zavoda,
- pravice, obveznosti in odgovornosti zavoda v pravnem prometu,
- medsebojne pravice in obveznosti med ustanoviteljicami in zavodom,
- določbe o odgovornosti ustanoviteljic do obveznosti zavoda,
- druge določbe v skladu z Zakonom o lekarniški dejavnosti.

(2) S tem odlokom se določijo tudi:

- naloge sveta ustanoviteljic iz 3. člena tega odloka,
- organizacija dela in način sprejemanja odločitev,
- financiranje in delitev stroškov sveta ustanoviteljic.

II. STATUSNE DOLOČBE

5. člen

(ustanovitveni deleži)

Ustanoviteljice imajo v zavodu naslednje ustanovitvene deleže, ki so izračunani po kriteriju števila prebivalcev po posameznih občinah ustanoviteljicah:

Zap. št.	Občina	Odstotek
1.	Mestna občina Ptuj	45,4
2.	Občina Destrnik	5,0
3.	Občina Gorišnica	7,8
4.	Občina Kidričevo	12,6
5.	Občina Majšperk	7,9
6.	Občina Markovci	7,9
7.	Občina Videm	10,9
8.	Občina Žetale	2,5

6. člen

(ime, sedež in pravni status zavoda)

Ime zavoda je Lekarne Ptuj. Sedež zavoda je Trstenjakova ulica 9, Ptuj. Zavod je pravna oseba s pravicami, obveznostmi in odgovornostmi, ki so določene z zakonom in s tem odlokom ter odgovarja za svoje obveznosti s sredstvi, s katerimi lahko razpolaga. Zavod je vpisan v sodni register pri Okrožnem sodišču na Ptuj pod številko Srg 3085/93.

7. člen

(žig zavoda)

Zavod ima in uporablja žig podolgovate oblike z logotipom v obliki stiliziranega križa, ob katerem je z velikimi črkami zapisano ime zavoda Lekarne Ptuj ter z majhnimi črkami še naslov. Organizacijske enote uporabljajo žig enake oblike, le da je pod imenom zavoda zapisano še ime organizacijske enote. V pravnem prometu nastopa lekarna samo z žigom zavoda.

III. ORGANIZIRANOST ZAVODA IN VSEBINA DELA ZAVODA

8. člen

(organizacijske enote zavoda)

(1) Organizacijske enote zavoda so:

- Lekarna Ptuj, Trstenjakova ulica 9, Ptuj,
 - Lekarna Kidričevo, Mladinska ulica 10, Kidričevo,
 - Lekarna Majšperk, Breg 6 b, Majšperk,
 - Lekarna Breg, Zadružni trg 12 c, Ptuj,
 - Lekarna Gorišnica, Gorišnica 60 a, Gorišnica,
 - Lekarna Budina-Brstje, Ormoška cesta 15, Ptuj,
 - Lekarniška podružnica Videm pri Ptuj, Videm pri Ptuj, Videm pri Ptuj,
 - Lekarniška podružnica Destrnik, Destrnik 9, Destrnik,
 - Priročna zaloga zdravil v Splošni ambulanti Žetale, Žetale 1, Žetale,
 - Uprava zavoda, Trstenjakova ulica 9, Ptuj.
- (2) Spremembe organizacijskih enot zavoda predlaga svet zavoda v soglasju s svetom ustanoviteljic. Spremembe se natančno opredelijo v statutu.
- (3) Zavod lahko organizira spletno lekarno.

9. člen

(območje opravljanja lekarniške dejavnosti zavoda)

Posamezna lekarna opravlja lekarniško dejavnost za območje, katero opredeli mreža javne lekarniške dejavnosti na primarni ravni v skladu z Zakonom o lekarniški dejavnosti. Zavod lahko ustanovi nove lekarnice in lekarniške podružnice ter organizira priročne zaloge zdravil v skladu z mrežo lekarniške dejavnosti na primarni ravni po predhodnem mnenju pristojne zbornice, s soglasjem ministrstva in v soglasju z občinami ustanoviteljicami.

10. člen

(nadzor dela zavoda)

(1) Nadzor nad zakonitostjo, delovanjem in izvrševanjem dela zavoda določa zakon in ta odlok.

(2) Svet zavoda izvaja nadzor nad zakonitostjo dela in poslovanjem zavoda.

(3) Svet ustanoviteljic izvaja nadzor nad finančnim in ostalim poslovanjem zavoda.

(4) V okviru tega nadzora člani pristojnega organa iz prejšnjega odstavka spremljajo in ocenjujejo poslovanje zavoda.

IV. DEJAVNOST ZAVODA

11. člen

(lekarniška dejavnost)

Zavod je ustanovljen za opravljanje lekarniške dejavnosti, ki je v skladu z Zakonom o lekarniški dejavnosti javna zdra-

vstvena služba, katere izvajanje je v javnem interesu, in za opravljanje drugih dejavnosti, ki jih lahko v skladu z Zakonom o lekarniški dejavnosti opravljajo lekarne.

12. člen

(obseg lekarniške dejavnosti)

(1) Zavod opravlja lekarniško dejavnost kot javno zdravstveno službo, s katero se zagotavlja trajna in nemotena oskrba prebivalstva in izvajalcev zdravstvene dejavnosti z zdravili ter farmacevtska obravnava pacientov in vključuje:

- izdajanje zdravil za uporabo v humani in veterinarski medicini na recept in brez recepta,
- izdaja živil za posebne zdravstvene namene,
- farmacevtsko obravnavo pacienta,
- dejavnosti farmacevta svetovalca,
- farmacevtsko intervencijo,
- storitve telefarmacije,
- pripravo magistralnih zdravil za uporabo v humani in veterinarski medicini (v nadaljnjem besedilu: magistralna zdravila),
- pripravo izdelkov za podporo zdravljenja in ohranitev zdravja,
- izdelovanje galenskih zdravil za uporabo v humani in veterinarski medicini (v nadaljnjem besedilu: galenska zdravila),
- radiofarmacevtsko lekarniško dejavnost,
- preverjanje kakovosti vhodnih snovi za pripravo in izdelavo magistralnih in galenskih zdravil,
- preverjanje kakovosti galenskih zdravil,
- spremljanje podatkov in poročanje o neželenih učinkih ali sumu nanje,
- prevzem neporabljenih oziroma odpadnih zdravil v skladu s predpisom, ki ureja ravnanje z odpadnimi zdravili,
- drugo dejavnost pri izdaji zdravil in drugih izdelkov, ki zagotavlja njihovo pravilno, smiselno in varno uporabo.

(2) Poleg javne zdravstvene službe lahko zavod opravlja tudi naslednje dejavnosti:

- preskrbo z drugimi izdelki za podporo zdravljenja in ohranitev zdravja,
- izdelovanje galenskih izdelkov,
- pripravo magistralnih homeopatskih zdravil,
- preskrbo z veterinarskimi izdelki,
- preskrbo z biocidnimi izdelki in kemikalijami,
- izvajanje samodijagnostičnih meritev in testov,
- preventivno in zdravstveno-izobraževalno dejavnost,
- pedagoško-izobraževalno dejavnost,
- znanstvenoraziskovalno dejavnost,
- druge dejavnosti in storitve s področja krepitve in varovanja zdravja,
- dostavo zdravil in drugih izdelkov na dom pacientov, k izvajalcem zdravstvene dejavnosti ter k drugim pravnim in fizičnim osebam,
- druge storitve, povezane z lekarniško dejavnostjo.

(3) Zavod ima status učnega zavoda za izvajanje praktičnega pouka za strokovni kader za vse stopnje izobrazbe farmacevtske smeri pod vodstvom usposobljenih mentorjev.

(4) Zavod lahko opravlja tudi druge dejavnosti, ki dopolnjujejo lekarniško dejavnost in so v skladu z določili Zakona o lekarniški dejavnosti in ostalih področnih zakonov:

- zdravstveno-vzgojno izobraževalno dejavnost,
- mentorstvo,
- informativno dejavnost.

(5) Glavna dejavnost zavoda je v skladu z Uredbo o standardni klasifikaciji dejavnosti razvrščena v:

47.730 Trgovina na drobno v specializiranih prodajalnah s farmacevtskimi izdelki.

(6) Dejavnosti, ki jih zavod opravlja so po standardni klasifikaciji dejavnosti razvrščeni v:

- 20.420 Proizvodnja parfumov in toaletnih sredstev
- 21.100 Proizvodnja farmacevtskih surovin
- 21.200 Proizvodnja farmacevtskih preparatov

- 47.110 Trgovina na drobno v nespecializiranih prodajalnah, pretežno z živili
- 47.730 Trgovina na drobno v specializiranih prodajalnah s farmacevtskimi izdelki
- 47.740 Trgovina na drobno v specializiranih prodajalnah z medicinskimi in ortopedskimi pripomočki
- 47.750 Trgovina na drobno v specializiranih prodajalnah s kozmetičnimi in toaletnimi izdelki
- 47.789 Druga trgovina na drobno v drugih specializiranih prodajalnah
- 47.910 Trgovina na drobno po pošti ali internetu
- 55.201 Počitniški domovi in letovišča
- 68.200 Oddajanje in obratovanje lastnih ali najetih nepremičnin
- 72.190 Raziskovalna in razvojna dejavnost na drugih področjih naravoslovja in tehnologije
- 84.120 Urejanje zdravstva, izobraževanja, kulturnih in drugih socialnih storitev, razen obvezne socialne varnosti
- 85.600 Pomožne dejavnosti za izobraževanje
- 86.909 Druge zdravstvene dejavnosti

(7) Poleg dejavnosti iz prejšnjih odstavkov tega člena opravlja zavod tudi druge posle, ki so potrebni za njegov obstoj, ne pomenijo pa neposrednega opravljanja dejavnosti.

V. ORGANI ZAVODA

13. člen

(organi zavoda)

(1) Organi zavoda so:

- direktor zavoda,
- svet zavoda in
- strokovni svet.

(2) Zavod ima lahko tudi druge organe, ki jih določa zakon ali statut zavoda.

14. člen

(direktor zavoda)

(1) Direktor zavoda organizira in vodi delo in poslovanje ter strokovno delo zavoda, predstavlja in zastopa zavod ter je odgovoren za zakonitost in strokovnost dela zavoda.

(2) Direktorja zavoda imenuje na podlagi javnega razpisa svet zavoda s predhodnim soglasjem občin ustanoviteljic. Svet zavoda izvede postopek javnega razpisa in opravi izbirni postopek. Za direktorja je lahko imenovan magister farmacije, ki izpolnjuje z zakonom in statutom predpisane pogoje. Mandat direktorja traja pet let in je po preteku lahko ponovno imenovan. Na podlagi sklepa o imenovanju direktorja, sklene z njim pogodbo o zaposlitvi v imenu sveta zavoda njegov predsednik.

15. člen

(nadomeščanje direktorja zavoda)

Med začasno odsotnostjo nadomešča direktorja delavec, ki ga s pisnim pooblastilom pooblasti direktor. Pooblaščen delavec ima v času nadomeščanja vse pristojnosti določene v pooblastilu direktorja.

16. člen

(naloge direktorja zavoda)

(1) Direktor zavoda:

- organizira delo in poslovanje zavoda,
- sprejema strateški načrt,
- sprejema program dela s finančnim načrtom,
- sprejema akt o organizaciji dela po predhodnem mnenju reprezentativnih sindikatov v zavodu,
- sprejema akt o sistemizaciji delovnih mest po predhodnem mnenju reprezentativnih sindikatov v zavodu,
- sprejema akte o varstvu pri delu in požarni varnosti,
- sprejema kadrovske načrte,

- sprejema načrt nabav in odprodaje osnovnih sredstev ter investicijskega vzdrževanja,
- sprejema druge akte, ki urejajo pomembna vprašanja v zvezi z delovanjem zavoda,
- pripravi letno poročilo in
- druge naloge, določene z zakonom, ustanovitvenim aktom in statutom.

(2) K aktom iz druge, tretje, četrte, pete, sedme in osme alineje prejšnjega odstavka daje soglasje svet zavoda.

(3) Direktor je dolžan o svojih ugotovitvah v zvezi s strokovnim delom obveščati strokovni svet zavoda ter sprejemati ukrepe za odpravo pomanjkljivosti in za napredek strokovnega dela.

(4) Direktor je samostojen pri opravljanju poslov iz svojega delovnega področja.

(5) Direktor je za svoje delo odgovoren svetu zavoda. Direktor mora pri vodenju poslov ravnati z javnimi sredstvi s skrbnostjo dobrega gospodarja.

(6) Pri izvrševanju svoje funkcije ima direktor v delovnem procesu pravico in dolžnost določati in odrejati dela in naloge posameznim delavcem ali skupini delavcev za izvršitev določenih zadev v skladu z določbami splošnih aktov zavoda.

(7) V pravnem prometu zastopa in predstavlja zavod direktor neomejeno in je pooblaščen za sklepanje pogodb v okviru potrjenega finančnega načrta (letnega izvedbenega načrta), razen:

- pogodb o investicijah, za katere je potreben sklep sveta zavoda,
- pogodb, ki se nanašajo na nepremičnine, ki jih ima zavod v upravljanju, za katere je potrebno soglasje občin ustanoviteljic.

17. člen

(mandat direktorja zavoda)

(1) Direktor sklence delovno razmerje za določen čas, za čas trajanja mandata. Delavca, ki je bil pred imenovanjem za direktorja zaposlen v istem zavodu za nedoločen čas, se po prenehanju funkcije premesti v skladu s sistemizacijo delovnih mest in kadrovskim načrtom na prosto delovno mesto, ki ustreza njegovi strokovni izobrazbi in za katero izpolnjuje predpisane pogoje.

(2) Pravice in dolžnosti delodajalca v razmerju do direktorja zavoda izvaja svet zavoda.

18. člen

(vršilec dolžnosti direktorja zavoda)

Če direktorju predčasno preneha mandat, oziroma če nihče izmed prijavljenih kandidatov za direktorja ni imenovan, svet zavoda imenuje vršilca dolžnosti direktorja izmed strokovnih delavcev zavoda, oziroma izmed prijavljenih kandidatov, vendar največ za eno leto. Za vršilca dolžnosti direktorja veljajo pogoji, ki se zahtevajo za direktorja.

19. člen

(svet zavoda)

Svet zavoda nadzoruje in upravlja zavod in ima naslednje naloge:

- sprejema statut,
- nadzira zakonitost dela in poslovanja zavoda,
- spremlja, analizira in ocenjuje delovanje zavoda z vidika letnega in strateškega načrta,
- predlaga ustanovitelju revizijo poslovanja, ki jo lahko opravi tudi notranji revizor ustanovitelja,
- nadzoruje ravnanje s premoženjem zavoda,
- odloča o uporabi presežkov prihodkov nad odhodki v skladu z določili zakona, ki ureja lekarniško dejavnost,
- ocenjuje delo direktorja,
- daje soglasje k strateškemu načrtu, programu dela s finančnim načrtom, k aktom o sistemizaciji delovnih mest in organizaciji dela, h kadrovskemu načrtu, načrtu nabav,

- sprejema sklepe k pogodbam o investicijah, katerih vrednosti so višje od naročil male vrednosti po zakonu o javnih naročilih in so določene v zakonu o izvrševanju proračuna,
- imenuje in razrešuje direktorja,
- sklepa pogodbo o zaposlitvi z direktorjem,
- imenuje vršilca dolžnosti direktorja pod pogoji, določenimi z zakonom, ki ureja lekarniško dejavnost,
- potrjuje letno poročilo zavoda,
- ustanoviteljicam predlaga spremembo ali razširitev dejavnosti,
- predlaga ustanovitev oziroma ukinitvev lekarn, podružnic lekarn in priločnih zalog zdravil,
- obravnava ugotovitve nadzornih organov,
- zagotavlja varstvo pravic delavcev in
- opravlja ostale naloge v skladu z določili zakona, tega odloka in statuta.

20. člen

(člani sveta zavoda)

- (1) Svet zavoda šteje devet (9) članov, ki ga sestavljajo:
- štiri (4) predstavniki občin ustanoviteljic,
 - trije (3) predstavniki zaposlenih v zavodu,
 - en (1) predstavnik pacientov in
 - en (1) predstavnik Zavoda za zdravstveno zavarovanje Slovenije (v nadaljevanju: ZZZS).
- (2) Predstavnike občin ustanoviteljic imenujejo občinski sveti. Mestna občina Ptuj imenuje dva (2) predstavnika, ostale občine ustanoviteljice pa preostala predstavnika, katerih imenovanje predlaga svet ustanoviteljic.
- (3) Predstavnika zaposlenih izvolijo delavci neposredno po postopku in na način, ki ga v skladu z zakonom določa statut zavoda.
- (4) Predstavnika pacientov občine ustanoviteljice imenujejo na podlagi izvedenega javnega poziva, ki ga izvede svet ustanoviteljic. Predstavnik pacientov je lahko polnoletna oseba, ki ima stalno prebivališče na območju občin ustanoviteljic zavoda, po kriterijih določenih v javnem razpisu.
- (5) Predstavnika ZZZS imenuje pristojni organ Zavoda za zdravstveno zavarovanje Slovenije, Območna enota Maribor.
- (6) Svet zavoda na konstitutivni seji izmed članov izvoli predsednika in podpredsednika sveta.
- (7) Mandat članov sveta zavoda traja pet (5) let, z možnostjo ponovnega imenovanja na to funkcijo.
- (8) Podrobnejše delovanje uredi svet zavoda s poslovnikom.

21. člen

(strokovni svet)

- (1) Zavod ima strokovni svet, ki ga imenuje svet zavoda na predlog direktorja zavoda.
- (2) Strokovni svet zavoda obravnava in odloča o strokovnih vprašanjih. Sestavljajo ga direktor kot predsednik in dva člana, ki ju izmed zaposlenih magistrstov farmacije imenuje direktor. Mandat članov strokovnega sveta zavoda je vezan na mandat direktorja.
- (3) Sestavo, način oblikovanja in naloge strokovnega sveta določa statut zavoda.
- (4) Strokovni svet pri svojem delu smiselno uporablja poslovnik za delo sveta zavoda.

VI. SKUPNE DOLOČBE ZA SVET ZAVODA IN STROKOVNI SVET

22. člen

(skupne določbe)

- (1) Prvo konstitutivno sejo sveta zavoda in strokovnega sveta skliče direktor v roku 30 dni po imenovanju oziroma po izvolitvi predstavnikov delavcev in prejemu predlogov.
- (2) Svetu zavoda in strokovnemu svetu prične teči mandat z dnem konstituiranja.

VII. KNJIGOVODSTVO IN FINANČNO
POSLOVANJE ZAVODA

23. člen

(vodenje knjigovodstva in knjigovodskih evidenc)

(1) Zavod vodi knjigovodstvo in knjigovodske evidence po načelih in pravilih, ki jih določa zakon.

(2) Za pravilno in zakonito vodenje knjigovodstva in knjigovodskih evidenc odgovarjata računovodja in direktor zavoda.

VIII. SREDSTVA ZA USTANOVITEV IN ZAČETEK
DELA ZAVODA

24. člen

(sredstva v upravljanju zavoda)

(1) Kot pravni naslednik javnega zavoda Lekarne Ptuj, ustanovljenega z odlokom Skupščine Občine Ptuj (Uradni vestnik občin Ormož in Ptuj, št. 22/93), javnega zavoda Lekarne Ptuj, ustanovljenega z odlokom občin Destrnik, Juršinci, Kidričevo, Majšperk, Videm, Žetale in Mestne občine Ptuj (Uradni vestnik Mestne občine Ptuj, št. 3/05; Uradni vestnik Občine Destrnik, št. 6/04, Glasilo Občine Videm »Naš glas«, št. 4/04 in Uradni listi RS, št. 100/04 – Občina Majšperk, 19/05 – Občina Žetale in 29/05 – Občina Kidričevo in Uradni vestnik Občine Juršinci, št. 4/04) in javnega zavoda ustanovljenega z odlokom občin Destrnik, Kidričevo, Majšperk, Videm, Žetale in Mestne občine Ptuj (Uradni list RS, št. 72/09, 109/12 in 97/13) zavod nadaljuje delo s sredstvi, ki jih že ima v upravljanju.

(2) Zavod ima v upravljanju premičnine in nepremičnine, katerih lastnice so občine ustanoviteljice, s katerimi zavod upravlja samostojno in za kar sklene zavod z ustanoviteljicami ustrezno pogodbo o predaji v upravljanje.

(3) Nepremičnine v upravljanju zavoda so:

– zemljišče in prostori Lekarne Ptuj posamezni del 13, v stavbi 74, k.o. 400 – Ptuj, (ID znak: 400-74-13), ki je lastnina Mestne občine Ptuj,

– zemljišče in prostori Lekarne Majšperk na parc. št. 258/47, k.o. 442 – Skrblje, ki je lastnina Občine Majšperk,

– zemljišče in prostori Lekarniške podružnice Destrnik posamezni del 2, v stavbi 19, k.o. 363 – Destrnik (ID znak: 363-19-2), ki je lastnina Občine Destrnik,

– posamezni del št. 2, v stavbi 849, k.o. 863 – Šentilj pod Turjakom (ID znak: 863-849-2),

– enosobno stanovanje tip A na lokaciji 126 z oznako številka 126108 (parc. št. 565, 553/19, 564/3, 479/120, 553/21, 560/9, 529 in 563, vse k.o. Vodnjan, Republika Hrvaška).

(4) Zavod samostojno razpolaga in upravlja s premičnim premoženjem.

(5) Zavod ne more razpolagati z nepremičnim premoženjem ali ga obremeniti brez soglasja občine ustanoviteljice, ki je lastnica nepremičnine.

(6) Zavod lahko pridobiva v last nove nepremičnine, ki so potrebne za izvajanje njegove dejavnosti, le s soglasjem ustanoviteljic.

25. člen

(delitev premoženja ustanoviteljic)

Premoženje zavoda se deli po ustanovitvenih deležih, ki so določeni v 5. členu tega odloka.

IX. VIRI, POGOJI IN NAČIN PRIDOBIVANJA SREDSTEV
ZA DELO ZAVODA

26. člen

(sredstva za delo zavoda)

(1) Zavod pridobiva sredstva za delo oziroma za izvajanje dejavnosti:

- s plačili za opravljeno delo v okviru lekarniške dejavnosti na podlagi pogodbe z izvajalci zdravstvenih zavarovanj,
- s plačili iz proračunskih sredstev,
- z izvajanjem lekarniške dejavnosti in drugih dejavnosti, ki so financirane iz zasebnih sredstev,
- iz sredstev ustanovitelja oziroma iz namenskih sredstev za izvajanje in razvoj lekarniške dejavnosti,
- z donacijami in darili,
- iz drugih virov, doseženih na način in pod pogoji, določenimi z zakonom.

(2) Zavod mora sredstva, ki jih zagotavljajo občine ustanoviteljice, uporabljati za namene, določene v proračunih.

27. člen

(opredelitev dohodkov)

Dohodki, ki jih zavod doseže pri opravljanju javne službe, in dohodki, ki jih zavod doseže z opravljanjem dejavnosti na trgu, so opredeljeni z vsakokrat veljavno zakonodajo.

28. člen

(presežek prihodkov in primanjkljaj sredstev)

(1) Presežek prihodkov nad odhodki, ki ga ustvari zavod, se nameni za:

- solventno in likvidno poslovanje zavoda,
- investicije v prostore in opremo zavoda,
- razvoj kadrov in uvajanje novih lekarniških storitev.

(2) Svet zavoda predlaga občinam ustanoviteljicam, da se del presežka prihodkov nad odhodki zavoda iz zasebnih sredstev vrne občinam ustanoviteljicam, če s tem ni ogroženo solventno ali likvidno poslovanje zavoda. Ta sredstva smejo občine ustanoviteljice uporabiti izključno za izvajanje zdravstvene dejavnosti.

(3) O razporeditvi presežka prihodkov nad odhodki odloča svet zavoda s soglasjem sveta ustanoviteljic.

(4) Občine ustanoviteljice zavoda ne odgovarjajo za primanjkljaj zavoda.

(5) O načinu in višini pokrivanja primanjkljaja, ki ga ni moč pokriti iz razpoložljivih sredstev zavoda, odločajo občine ustanoviteljice na predlog sveta zavoda.

X. NASTOPANJE V PRAVNEM PROMETU

29. člen

(pravice, obveznosti in odgovornosti zavoda)

(1) Zavod je pravna oseba in nastopa v pravnem prometu v okviru svoje dejavnosti samostojno, z vsemi pravicami in obveznostmi, v svojem imenu in za svoj račun.

(2) Zavod za svoje obveznosti odgovarja z vsemi sredstvi, s katerimi razpolaga v skladu s predpisi, razen z nepremičnim premoženjem, za kar si mora pridobiti soglasje ustanoviteljic.

XI. VAROVANJE POSLOVNE TAJNOSTI

30. člen

(poslovna tajnost)

Za poslovno tajnost štejejo podatki in listine, katerih neopoblaščen objava ali posredovanje bi škodovala interesom ali ugledu zavoda. Navedbo listin in podatkov, ki se štejejo za poslovno tajnost, opredeljuje statut.

XII. SPLOŠNI AKTI ZAVODA

31. člen

(statut in drugi splošni akti zavoda)

(1) Zavod ima naslednje splošne akte:

- statut zavoda,
- akt o sistemizaciji in organizaciji delovnih mest,

- akt o varstvu pri delu in požarni varnosti,
- splošne akte o knjigovodstvu, finančnem poslovanju in drugih zadevah s področja materialno finančnega poslovanja in
- druge splošne akte.

(2) Pred sprejemom splošnega akta zavoda, za katerega je potrebno predhodno soglasje sindikatov in ki posega na področje pravic delavcev in njihovega ekonomsko socialnega položaja, se organizira razprava, na kateri lahko delavci ali sindikat dajejo pripombe, stališča in mnenja ali predlagajo spremembe oziroma dopolnitve določb splošnih aktov. Razprava se lahko izvede tudi preko omrežja za izmenjavo notranjih informacij zavoda (intranetu), ki jo pripravi, vodi in objavi zavod.

(3) Ob odločitvi za sprejem posameznega splošnega akta svet zavoda oziroma direktor določi način in roke za pripravo delovnega besedila osnutka oziroma predloga splošnega akta, določi strokovni organ ali delavca, ki vodi razpravo in zbira pripombe ter daje mnenja o določilih delovnega besedila, osnutka oziroma predloga splošnega akta ter določi potek sprejemanja.

XIII. MEDSEBOJNE PRAVICE IN OBVEZNOSTI MED USTANOVITELJICAMI IN ZAVODOM

32. člen

(medsebojne pravice in obveznosti)

(1) Zavod:

- poroča občinam ustanoviteljicam vsaj enkrat letno o svojem poslovanju,
- pripravlja in oblikuje razvojne načrte,
- sodeluje pri ukrepih občin ustanoviteljic za napredek zdravstvenega varstva prebivalcev,
- zagotavlja občinam ustanoviteljicam ustrezne podatke v skladu z zakonodajo.

(2) Občine ustanoviteljice:

- v skladu s planom sodelujejo pri zagotavljanju mreže javne lekarniške službe,
- vključujejo zavod v oblikovanje politike zdravstvenega varstva,
- usklajujejo programe zdravstvenega varstva in spremljajo njegovo izvajanje ter sprejemajo druge ukrepe za izboljšanje stanja na področju zdravstvenega varstva,
- imenujejo in razrešujejo predstavnike ustanovitelja v svet zavoda,
- v nujnih primerih, ko je ogroženo nemoteno izvajanje lekarniške dejavnosti, imajo pravico zahtevati sklic sveta zavoda in predlagati ukrepe skladno z zakonskimi in drugimi predpisi,
- sprejmejo akt o ustanovitvi javnega zavoda,
- dajejo soglasje k imenovanju in razrešitvi direktorja zavoda,
- odločajo o presežku prihodkov nad odhodki v skladu s petim odstavkom 38. člena Zakona o lekarniški dejavnosti,
- dajejo soglasje k razpolaganju z nepremičnim premoženjem javnega zavoda.

(3) Druge medsebojne pravice, obveznosti in odgovornosti, ki niso opredeljene s tem odlokom, se uredijo v statutu.

33. člen

(1) Občine ustanoviteljice so dolžne zavodu zagotoviti sredstva za njegov razvoj oziroma razširjeno reprodukcijo in investicijska vlaganja v okviru dogovorjene mreže javne lekarniške dejavnosti na svojem območju.

(2) Za investicijska vlaganja in razvoj dejavnosti skupnega pomena se občine ustanoviteljice o deležih dogovorijo ob vsakokratnih vlaganjih (v skladu s pogodbo iz 36. člena tega odloka).

34. člen

(odgovornost za obveznosti zavoda in njegovo poslovanje)

Občine ustanoviteljice ne odgovarjajo za obveznosti zavoda in njegovo poslovanje.

35. člen

(rok za izdajo soglasja ustanoviteljic)

V primeru, da mora zavod pridobiti soglasje občin ustanoviteljic, so le-te dolžne o izdaji soglasja odločiti v 60 dneh od prejema zahtevka. Če tega v postavljenem roku ne sporočijo, se šteje, da je soglasje dano.

XIV. MEDSEBOJNE PRAVICE, OBVEZNOSTI IN ODGOVORNOSTI USTANOVITELJIC

36. člen

(izvrševanje ustanoviteljskih pravic)

Medsebojne pravice in obveznosti občin ustanoviteljic se uredijo s pogodbo in v skladu z določili zakonov s področja zdravstvene in lekarniške dejavnosti. Občine ustanoviteljice pooblaščajajo za podpis pogodbe svoje župane.

XV. SKUPNI ORGAN ZA IZVRŠEVANJE USTANOVITELJSKIH PRAVIC

37. člen

(ime in sedež skupnega organa)

(1) Ime skupnega organa iz 3. člena tega odloka je Svet ustanoviteljic Lekarn Ptuj.

(2) Sedež sveta ustanoviteljic je na Ptuj, Mestni trg 1.

(3) Strokovne naloge za svet ustanoviteljic opravljata Občinska uprava Mestne občine Ptuj in uprava Lekarn Ptuj.

38. člen

(namen ustanovitve sveta ustanoviteljic)

Svet ustanoviteljic se ustanovi z namenom skupnega izvrševanja ustanoviteljskih pravic v razmerju do zavoda, razen tistih katerih izvrševanje je pridržano občinskim svetom ustanoviteljic, in za usklajevanje odločitev občinskih svetov občin ustanoviteljic v zvezi z zavodom.

39. člen

(izvrševanje ustanoviteljskih pravic)

(1) V okviru izvrševanja ustanoviteljskih pravic v zavodu ima svet ustanoviteljic naslednje pristojnosti:

- odloča o predlogu sveta zavoda glede presežka prihodkov nad odhodki zavoda iz zasebnih sredstev v skladu s petim odstavkom 38. člena Zakona o lekarniški dejavnosti,

- odloča o pridobivanju novih nepremičnin v last zavoda, ki so potrebne za izvajanje dejavnosti zavoda, in odtujitvi teh nepremičnin,

- daje soglasje k razpolaganju z nepremičnim premoženjem zavoda,

- daje soglasje k ustanovitvi oziroma ukinitvi lekarn, podružnic lekarn in priročnih zalog zdravil,

- daje soglasje k najemanju posojil,
- imenuje in razrešuje predstavnika pacientov v svetu zavoda,

- potrjuje letni načrt investicij in investicijskega vzdrževanja,

- zahteva pisno poročilo o izvajanju aktov in pogodb zavoda,

- zahteva podatke o izvajanju lekarniške dejavnosti, podatke o poslovanju zavoda in o poslovnih rezultatih ter druge podatke, ki so nujno potrebni za izvrševanje funkcije občin ustanoviteljic,

- pregleduje dokumentacijo zavoda,
- ugotavlja skladnost izvedenega plana dela in finančnega plana,

- ugotavlja smotrnost uporabe sredstev za doseganje namena in ciljev, določenih v pogodbi ali drugih aktih zavoda,

– predlaga predstavnike občin ustanoviteljic v svet zavoda in njihovo razrešitev,
– izvaja javni poziv za izbiro predstavnika pacientov v svet zavoda.

(2) Svet ustanoviteljic po potrebi usklajuje odločitve občinskih svetov ustanoviteljic v zvezi:
– s statusnimi spremembami ali prenehanjem zavoda,
– s spremembo ali razširitvijo dejavnosti zavoda,
– v drugih primerih, ko tako določa zakon ali drug predpis.

40. člen

(način izvrševanja nalog)

Svet ustanoviteljic izvršuje svoje naloge po tem odloku samostojno, v imenu in za račun občin, ki so ga ustanovile.

41. člen

(sestava in delo sveta ustanoviteljic)

(1) Svet ustanoviteljic sestavljajo župani občin ustanoviteljic. Predsednik sveta je vsakokratni župan Mestne občine Ptuj.

(2) Svet ustanoviteljic dela na sejah, ki jih sklicuje in vodi predsedujoči sveta ustanoviteljic. Seje so lahko tudi korespondenčne. Vsaka članica sveta ustanoviteljic ima toliko glasov, kolikor ima občina ustanoviteljica, ki jo član zastopa, ustanovitvenih deležev, ki so določeni v 5. členu tega odloka.

(3) Svet ustanoviteljic pri svojem delu smiselno uporablja poslovnik za delo sveta zavoda.

42. člen

(način sprejemanja odločitev)

(1) Svet ustanoviteljic veljavno odloča, če je na seji navzočih večina vseh članov.

(2) Svet ustanoviteljic sprejema odločitve z večino ustanovitvenih deležev, pri čemer morajo za odločitev glasovati najmanj štirje člani sveta ustanoviteljic.

43. člen

(poročanje sveta ustanoviteljev o svojem delu)

(1) Svet ustanoviteljic najmanj enkrat letno poroča mestnemu oziroma občinskemu svetom o svojem delu.

(2) Mestni oziroma občinski sveti lahko obravnavajo vprašanja iz pristojnosti sveta ustanoviteljic in zavzamejo do njih svoje stališče.

(3) Pri poročanju in obravnavanju vprašanj iz pristojnosti sveta ustanoviteljev pred posameznim občinskim svetom predstavlja svet ustanoviteljic tisti njen član, ki je predstavnik posamezne občine ustanoviteljice v svetu ustanoviteljic.

44. člen

(sredstva za delo sveta ustanoviteljic)

(1) Sredstva za delo sveta ustanoviteljic predstavljajo stroški njegovega poslovanja.

(2) Sredstva za delo sveta ustanoviteljic zagotovijo občine ustanoviteljice v svojih proračunih.

(3) Vsaka občina ustanoviteljica krije stroške za delo sveta ustanoviteljic v višini sorazmernega odstotnega deleža svojih glasov v razmerju do celotnega števila glasov.

XVI. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

45. člen

(1) Direktor, svet zavoda in strokovni svet nadaljujejo s svojim delom do izteka mandata, če so že imenovani.

(2) Zavod mora uskladiti delovanje sveta zavoda v skladu z veljavno zakonodajo, najkasneje v šestih mesecih po uveljavitvi tega odloka.

46. člen

(1) Zavod mora uskladiti svojo organiziranost zavoda ter priglasiti spremembe vpisa v sodni register najkasneje v šestih mesecih po uveljavitvi tega odloka.

(2) Zavod mora uskladiti statut s tem odlokom, najkasneje v šestih mesecih po uveljavitvi tega odloka.

47. člen

Zavod organizira spletno lekarno po pridobitvi dovoljenja za izdajo zdravil preko medmrežja v skladu z zakonom, ki ureja zdravila, in Pravilnikom o izdaji zdravil preko medmrežja.

48. člen

Z dnem, ko prične veljati ta odlok, preneha veljati Odlok o ustanovitvi javnega zavoda Lekarne Ptuj (Uradni list RS, št. 72/09, 109/12 in 94/13).

49. člen

Ta odlok začne veljati, ko ga v enakem besedilu sprejmejo mestni svet in občinski sveti občin ustanoviteljic ter naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 007-17/2017

Ptuj, dne 23. julija 2018

Župan
Mestne občine Ptuj
Miran Senčar l.r.

Št. 900-10/2018-6IZ-4

Destrnik, dne 14. novembra 2018

Župan
Občine Destrnik
Vladimir Vindiš l.r.

Št. 900-20/2018

Gorišnica, dne 11. oktobra 2018

Župan
Občine Gorišnica
Jožef Kokot l.r.

Št. 007-15/2017

Kidričevo, dne 27. septembra 2018

Župan
Občine Kidričevo
Anton Leskovar l.r.

Št. 0320-1/2013-16

Majšperk, dne 23. avgusta 2018

Županja
Občine Majšperk
dr. Darinka Fakin l.r.

Št. 007-0003/2018

Markovci, dne 11. julija 2018

Župan
Občine Markovci
Milan Gabrovec l.r.

Št. 032-4/2014-19

Videm, dne 18. septembra 2018

Župan
Občine Videm
Friderik Bračič l.r.

Št. 032-0020/2015-5

Žetale, dne 17. septembra 2018

Župan
Občine Žetale
Anton Butolen l.r.

ŠMARJE PRI JELŠAH**10. Ugotovitveni sklep o prehodu mandata člana Občinskega sveta Občine Šmarje pri Jelšah na naslednjega kandidata**

Na podlagi 30. člena Zakona o lokalnih volitvah (Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo, 45/08, 83/12 in 68/17) je Občinska volilna komisija Občine Šmarje pri Jelšah na 11. redni seji dne 19. 12. 2018 sprejela

UGOTOVITVENI SKLEP

1.

Občinska volilna komisija Občine Šmarje pri Jelšah ugotavlja:

– da je Občinski svet Občine Šmarje pri Jelšah sprejel ugotovitveni sklep št. 0321-0011/2018-7 z dne 13. 12. 2018, da je Matiji Čakšu na podlagi sprejema mandata župana z dnem 12. 12. 2018 prenehala funkcija člana občinskega sveta, ker ni združljiva s funkcijo župana Občine Šmarje pri Jelšah;

– da mandat člana Občinskega sveta Občine Šmarje pri Jelšah preide na naslednjega kandidata z Liste naša občina Šmarje, v 2. volilni enoti;

– da je naslednji kandidat za člana Občinskega sveta Občine Šmarje pri Jelšah na Listi naša občina Šmarje, v 2. volilni enoti, Lucija Čakš Orač, roj. 27. 10. 1983, stan. Belo 5, 3240 Šmarje pri Jelšah, ki je podala pisno izjavo, da mandat člana Občinskega sveta Občine Šmarje pri Jelšah sprejme.

2.

Ta sklep velja z dnem sprejema in se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 041-0087/2018-1

Šmarje pri Jelšah, dne 19. decembra 2018

Predsednica OVK
Občine Šmarje pri Jelšah
Anja Černezel l.r.

MINISTRSTVA**11. Pravilnik o obliki in vsebini ovojnice, vsebini vročilnice in drugih sporočil za osebno vročanje v upravnem postopku**

Na podlagi petega odstavka 97. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06 – uradno prečiščeno besedilo, 105/06 – ZUS-1, 126/07, 65/08, 8/10 in 82/13) minister za javno upravo izdaja

PRAVILNIK**o obliki in vsebini ovojnice, vsebini vročilnice in drugih sporočil za osebno vročanje v upravnem postopku****I. SPLOŠNE DOLOČBE**

1. člen

(vsebina)

(1) Ta pravilnik določa obliko, vsebino in način izpolnjevanja ovojnice za osebno vročanje (v nadaljnjem besedilu: ovojnica) po pošti na podlagi 87. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06 – uradno preči-

ščeno besedilo, 105/06 – ZUS-1, 126/07, 65/08, 8/10 in 82/13; v nadaljnjem besedilu: zakon).

(2) Ta pravilnik določa vsebino in način izpolnjevanja vročilnice ter sporočila o neuspeli osebni vročitvi, kadar vročanje na podlagi 87. člena zakona opravlja uradna oseba organa ali pravna in fizična oseba, ki opravlja vročanje dokumentov v fizični obliki kot svojo dejavnost.

(3) Ta pravilnik določa vsebino elektronske vročilnice in drugih sporočil za vročanje po elektronski poti.

2. člen

(dvojezičnost)

Na območjih občin, kjer sta poleg slovenskega jezika uradna jezika tudi italijanski oziroma madžarski jezik, je besedilo na ovojnici, vročilnici, sporočilu o neuspeli osebni vročitvi, elektronski vročilnici in drugih sporočilih v postopku vročanja po elektronski poti, ki so namenjena komunikaciji s stranko, napisano tudi v italijanskem oziroma madžarskem jeziku, če se dokument vroča v obeh jezikih.

II. OVOJNICA

3. člen

(oblika in barva ovojnice)

(1) Ovojnica je izdelana kot večslojna tiskovina.

(2) Oblika in velikost ovojnice ustrezata zahtevam za standardizirano pismo, določenim s predpisi, ki urejajo opravljanje poštne storitve.

(3) Ovojnica je z notranje strani opremljena s številčnim rastrom, ki zagotavlja zaupnost podatkov.

(4) Osnovna barva ovojnice je bela (barvna skala Pantone 277 U), barva predtiskanega besedila na ovojnici je modra (barvna skala Pantone 2995 U), razen oznake »AR«, ki je rdeče barve (barvna skala Pantone red 32 U). Barva izpisanih spremenljivih podatkov je črna.

4. člen

(vročilnica)

(1) Levi del zgornjega sloja ovojnice in njegov hrbtni del je vročilnica.

(2) Na zgornjem sloju je z velikimi tiskanimi črkami levo poravnano izpisano besedilo »VROČILNICA«, pod navedbo je z vogalnimi črtami označen pravokotnik velikosti 60 x 18 mm, kamor se natisneta številka sprejemne pošte in številka priporočenega pisma v črtni kodi. Pod pravokotno ploskvijo sta ena pod drugo navedbi »ŠTEVILKA:« in »VSEBINA:« ter ob vsaki posamezni navedbi prostor, kamor se ti podatki izpišejo. Pod temi podatki je besedilo »PREJEMNIK VROČILNICE:«, pod njim je z vogalnimi črtami označen pravokotnik velikosti 90 x 27 mm, kamor se izpiše, kdo je prejemnik vročilnice in njegov naslov.

(3) Pod pravokotnikom za vpis prejemnika in njegovega naslova je navedba »NASLOVNIK:«, pod njo je z vogalnimi črtami označen pravokotnik velikosti 90 x 27 mm, za zapis podatkov o prejemniku pisma. Pod označenim prostorom za zapis podatkov o prejemniku pisma je z vogalnimi črtami označen pravokotnik velikosti 90 x 20 mm, na katerem se zapiše številka dokumenta v črtni kodi.

(4) Na hrbtni strani vročilnice je besedilo izjave naslovnika, izjave pooblaščenca in pripomb vročevalca, ki je določeno v prilogi 1, ki je sestavni del tega pravilnika.

(5) Izjava naslovnika, izjava pooblaščenca in pripombe vročevalca se med seboj ločijo s črto med levim in desnim robom vročilnice.

(6) Robovi vročilnice so nakazani s perforiranimi nizi.

5. člen

(izpolnjevanje vročilnice)

(1) Organ izpolni sprednjo stran vročilnice s spremenljivimi podatki o številki dokumenta in vsebini dokumenta, podatki

o organu – prejemniku vročilnice, naslovníku in številki dokumenta v črtni kodi.

(2) Naslovník ob vročitvi izpolni izjavo o prevzemu tako, da z besedami vpiše dan in mesec ter s številko leto prevzema in se lastnoročno podpiše.

(3) Če se vroča pooblaščenca za vročitve, vročevalec s podatki o vrsti in številki dokumenta za ugotavljanje istovetnosti pooblaščenca izpolni izjavo o ugotovljeni istovetnosti. Pooblaščenec za vročitev pred izpolnitvijo izjave o prevzemu, s podatki o svojem osebnem imenu in naslovu stalnega prebivališča ter osebnem imenu pooblastitelja, izpolni izjavo pooblaščenca in jo lastnoročno podpiše.

(4) Vročevalec ob odklonitvi sprejema napiše razlog, ki ga navede naslovník, kraj, kjer je pustil pismo, datum in uro odklonitve prevzema pisma.

(5) Če naslovník noče podpisati vročilnice, če se ne more ali ne zna podpisati, vročevalec to napiše za besedilom »Dru-go«, z besedami napiše datum vročitve.

(6) Pravilno izpolnjeno vročilnico vročevalec lastnoročno podpiše in opremi z žigom izvajalca poštné storitve.

6. člen

(sporočilo o prispelém pismu)

(1) Podaljšek ovojnice je razdeljen na dva enaka dela, ki sta ločena z vertikalno perforiranim nizom. Na levem delu podaljška je sporočilo o prispelém pismu.

(2) Na zgornjem sloju je z velikimi tiskanimi črkami levo poravnano izpisano »SPOROČILO O PRISPELEM PISMU«. Pod njim sta navedbi »Pošiljatelj« in »Naslovník« ter ob vsaki prostor, kamor se ti podatki izpišejo. V nadaljevanju sledi besedilo, ki je določeno v prilogi 2, ki je sestavni del tega pravilnika.

(3) Ob levem robu je na spodnjem delu sporočila o prispelém pismu vertikalna navedba »OBRNI!«.

(4) Na hrbtani strani sporočila o prispelém pismu je z velikimi tiskanimi črkami levo poravnano izpisano »OPOZORILO«. V nadaljevanju je besedilo, ki je določeno v prilogi 3, ki je sestavni del tega pravilnika.

7. člen

(razporeditev besedila)

Razporeditev besedila na sporočilu o prispelém pismu mora omogočati zapis spremenljivih podatkov in lastnoročni podpis vročevalca.

8. člen

(izpolnjevanje sporočila)

Organ na sporočilo o prispelém pismu zapiše podatke o pošiljatelju in naslovníku, številki priporočenega pisma in številki dokumenta, druge podatke čitljivo zapiše vročevalec.

9. člen

(obvestilo organu)

(1) Obvestilo organu o vročitvi je na desnem delu podaljška ovojnice.

(2) Na zgornjem sloju obvestila je z velikimi tiskanimi črkami levo izpisano besedilo »OBVESTILO ORGANU O VROČITVI«, pod njim je z vogalnimi črtami označen pravokotnik velikosti 60 x 18 mm za vpis številke sprejemne pošte in številke priporočenega pisma v črtni kodi. Pod njim sta ena pod drugo navedbi »ŠTEVILKA:« in »VSEBINA:«, ob vsaki je prostor za vpis podatkov. Pod besedilom je navedba »PREJEMNIK OBVESTILA:« ter pod njo z vogalnimi črtami označen pravokotnik velikosti 90 x 27 mm. Pod pravokotnikom je navedba »NASLOVNIK:« in pod njo z vogalnimi črtami označen pravokotnik velikosti 90 x 27 mm. Pod njim je z vogalnimi črtami označen pravokotnik velikosti 90 x 20 mm, v katerega se zapiše številka dokumenta v črtni kodi.

(3) Na hrbtnem delu obvestila organu o vročitvi je besedilo, ki je določeno v prilogi 4, ki je sestavni del tega pravilnika.

(4) Sprednji del obvestila, razen številke sprejemne pošte in številke priporočenega pisma v črtni kodi, izpolni organ, hrbtni del pa vročevalec. Obvestilo podpiše vročevalec in opremi z žigom izvajalca poštné storitve.

10. člen

(desni zgornji del ovojnice)

(1) Desni del zgornjega sloja ovojnice vsebuje eno pod drugo navedbi »ŠTEVILKA:« in »VSEBINA:« ter ob vsaki prostor, kamor se ti podatki izpišejo. Pod temi podatki je navedba »POŠILJATELJ«, pod njo sta z vogalnimi črtami označena pravokotnika. Velikost prvega je 90 x 27 mm in označuje prostor, kamor se vpišejo podatki o pošiljatelju, velikost drugega je 60 x 18 mm, vanj se natisneta številka sprejemne pošte in številka priporočenega pisma v črtni kodi. Pod temi podatki je oznaka v obliki 40 x 13 mm velikega pravokotnika, ki vsebuje oznako »AR«, ob njej pa je odebeljeno besedilo: »OSEBNA VROČITEV ZUP!«. Pod temi oznakami je navedba »NASLOVNIK:«, pod njo pa je z vogalnimi črtami označen pravokotnik velikosti 90 x 27 mm, kamor se izpišejo podatki o naslovníku. Pod označenim prostorom za izpis podatkov o naslovníku je z vogalnimi črtami označen pravokotnik velikosti 90 x 20 mm, na katerega se označi številka dokumenta v črtni kodi.

(2) Spremenljive podatke o številki dokumenta, vsebini, pošiljatelju, podatke o naslovníku in številki dokumenta v črtni kodi izpolni organ.

11. člen

(drugačna razporeditev)

(1) Vročilnica, sporočilo o prispelém pismu in obvestilo organu o vročitvi imajo na ovojnici lahko drugačen položaj, kot je določen s tem pravilnikom, če je velikost ovojnice, zaradi velikosti ali obsega listin, ki se vročajo, treba prilagoditi drugačni, s poštnimi predpisi standardizirani obliki ovojnice.

(2) Za vročanje listin večjega formata ali obsega se lahko uporablja standardna ovojnica, na katero se pritrdi vročilnica, sporočilo o prispelém pismu in obvestilo organu, ki so določeni s tem pravilnikom.

III. VROČILNICA IN SPOROČILO O NEUSPELI OSEBNI VROČITVI PRI VROČANJU PO DRUGIH VROČEVALCIH

12. člen

(vročilnica in sporočilo za vročanje po drugih vročevalcih)

(1) Uradna oseba organa ter pravna in fizična oseba, ki opravlja vročanje v fizični obliki kot svojo dejavnost, pri vročanju uporabljajo vročilnico in sporočilo o neuspeli osebni vročitvi, ki sta določena s tem pravilnikom.

(2) Besedilo vročilnice iz prejšnjega odstavka je določeno v prilogi 5, ki je sestavni del tega pravilnika.

(3) Besedilo sporočila o neuspeli osebni vročitvi je določeno v prilogi 6, ki je sestavni del tega pravilnika.

13. člen

(izpolnjevanje vročilnice in sporočila)

(1) Za izpolnjevanje vročilnice in sporočila o prispelém pismu se smiselno uporabljajo določbe tega pravilnika o izpolnjevanju vročilnice in sporočila na ovojnici.

(2) Vročevalec izpolni sporočilo o neuspeli osebni vročitvi v dvojniki. En izvod sporočila in dokument nemudoma vrne organu, pri katerem naslovník lahko osebno prevzame dokument.

IV. ELEKTRONSKA VROČILNICA IN SPOROČILA ZA OSEBNO VROČANJE PO ELEKTRONSKI POTI

14. člen

(elektronska vročilnica)

(1) Besedilo elektronske vročilnice je določeno v prilogi 7, ki je sestavni del tega pravilnika.

(2) Elektronsko vročilnico podpiše naslovnik in nato informacijski sistem, prek katerega se opravlja vročanje. Informacijski sistem vročilnico opremi s časovnim žigom.

15. člen

(obvestilo o dolžnosti prevzema)

(1) Besedilo elektronskega sporočila informacijskega sistema za vročanje naslovníku o možnosti prevzema dokumenta in posledicah neprevzema, ki se vloží v naslovníkov varni elektronski predal in pošlje na njegov elektronski naslov, je določeno v prilogi 8, ki je sestavni del tega pravilnika.

(2) V obvestilu je povezava za akcijo »prevzem dokumenta«.

(3) Elektronsko sporočilo podpiše informacijski sistem, iz katerega je bilo poslano sporočilo.

16. člen

(obvestilo o začetku elektronskega vročanja)

(1) Besedilo elektronskega sporočila informacijskega sistema za vročanje organu, da je informacijski sistem za vročanje prejel zahtevo za vročitev in v naslovníkov varni elektronski predal vložil obvestilo o vročitvi, je določeno v prilogi 9, ki je sestavni del tega pravilnika.

(2) Elektronsko sporočilo podpiše informacijski sistem, iz katerega je bilo poslano sporočilo.

17. člen

(obvestilo naslovníku o fiktivni vročitvi)

(1) Besedilo elektronskega sporočila informacijskega sistema za vročanje naslovníku, da je zakoniti rok za prevzem dokumenta potekel in da je dokument vložen v njegov varni elektronski predal, je določeno v prilogi 10, ki je sestavni del tega pravilnika.

(2) Elektronsko sporočilo podpiše informacijski sistem, iz katerega je bilo poslano sporočilo.

18. člen

(obvestilo organu o fiktivni vročitvi)

(1) Besedilo elektronskega sporočila informacijskega sistema za vročanje organu, da naslovnik ni prevzel dokumenta iz varnega elektronskega predala v zakonitem roku, je določeno v prilogi 11, ki je sestavni del tega pravilnika.

(2) Elektronsko sporočilo podpiše informacijski sistem, iz katerega je bilo poslano sporočilo.

19. člen

(obvestilo organu o nezmožnosti elektronske vročitve)

(1) Besedilo elektronskega sporočila informacijskega sistema za vročanje organu, da odrejene vročitve ni mogoče opraviti, je določeno v prilogi 12, ki je sestavni del tega pravilnika.

(2) Elektronsko sporočilo podpiše informacijski sistem, iz katerega je bilo poslano sporočilo.

V. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

20. člen

(uporaba starih ovojnic)

Ovojnice po Pravilniku o izvrševanju uredbe o upravnem poslovanju (Uradni list RS, št. 75/05, 86/06, 47/08, 58/10 in 9/18) se lahko uporabljajo še eno leto od uveljavitve tega pravilnika.

21. člen

(uskladitev elektronskih sporočil)

Elektronska vročilnica in druga sporočila za osebno vročanje po elektronski poti se uskladijo z določbami tega pravilnika v šestih mesecih od njegove uveljavitve.

22. člen

(prenehanje uporabe)

Z dnem uveljavitve tega pravilnika se prenehata uporabljati 9. in 10. poglavje Pravilnika o izvrševanju uredbe o upravnem poslovanju (Uradni list RS, št. 75/05, 86/06, 47/08, 58/10 in 9/18).

23. člen

(začetek veljavnosti)

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 007-560/2018

Ljubljana, dne 20. decembra 2018

EVA 2018-3130-0025

Rudi Medved l.r.
minister
za javno upravo

PRILOGA 1: Besedilo izjave naslovnika, izjave pooblaščenca in pripomb vročevalca na vročilnici**IZJAVA NASLOVNIKA:**

Potrjujem, da sem dne _____ prevzel/-a navedeno pismo.

(dan in mesec z besedami, leto s številko)

(podpis naslovnika)**IZJAVA POOBLAŠČENCA:**

_____ izjavljam, da me je _____

(ime, priimek in naslov pooblaščenca)

(ime in priimek pooblastitelja)

pooblastil/-a za prevzem navedenega pisma.

(podpis pooblaščenca)**PRIPOMBE VROČEVALCA:**

Istovetnost pooblaščenca/-ke sem ugotovil z dokumentom _____

(vrsta in številka osebnega dokumenta)

Razlog odklonitve sprejema: _____

Pismo je puščeno: _____
(kraj) (datum in mesec z besedami, leto s številko) (ura)

Drugo: _____

(podpis vročevalca)Žig _____
(datum)

PRILOGA 2: Besedilo sporočila o prispeltem pismu (zgornji sloj)

Obveščamo vas, da vam je vročevalec dne _____ poskusil vročiti priporočeno pismo št. _____ številka dokumenta _____. Ker vam pisma ni mogel vročiti, ga lahko osebno prevzamete na pošti

_____,
(naziv in naslov pošte)

danes od ____ do ____ ure oziroma vsak naslednji dan v delovnem času pošte.

Pismo lahko prevzamete v 15 dneh od dneva poskusa vročitve.

Sporočilo o prispeltem pismu je vloženo v hišni predalčnik/nalepljeno na vrata _____ /puščeno v poštne predalu/puščeno na drugem primernem mestu _____

(označi ali dopolni).

(datum)

(podpis vročevalca)

PRILOGA 3: Besedilo sporočila o prispelem pismu (hrbтна stran)

Če pisma ne boste prevzeli v 15 dnevem roku, se po četrtem odstavku 87. člena Zakona o splošnem upravnem postopku šteje, da je bila vročitev opravljena z dnem poteka tega roka.

Po poteku 15 dnevnega roka bo pismo puščeno v hišnem predalčniku. Če hišnega predalčnika ne boste imeli ali bo neuporaben, bo pismo vrnjeno pošiljatelju.

PRILOGA 4: Besedilo obvestila organu (hrbna stran)

Vročevalec dne _____ pisma ni mogel vročiti naslovniku. V naslovnikovem hišnem predalčniku/na vratih stanovanja/na vratih poslovnega prostora/v poštnem predalu/na drugem primernem mestu _____

(označi ali dopolni)

je bilo puščeno sporočilo, kje se pismo nahaja in da ga mora naslovnik prevzeti v 15 dneh, sicer velja vročitev za opravljeno z dnem poteka tega roka.

Naslovnik pisma v 15 dnevnem roku ni prevzel.

Pismo je bilo po poteku roka puščeno v hišnem predalčniku/vrnjeno prejemniku obvestila (označi).

(dne)

Žig

(podpis vročevalca)

PRILOGA 5: Besedilo vročilnice za vročanje po drugih vročevalcih

_____ (podatki o organu, katerega dokument se vroča)

**VROČILNICA
za osebno vročanje po Zakonu o splošnem upravnem postopku**

Številka dokumenta: _____

Naslovník:

potrjujem, da sem dne _____
(dan in mesec z besedami, leto s številko)

prevzel/-a dokument z zgoraj navedeno številko.

(podpis naslovníka)

IZJAVA POOBLAŠČENCA:

_____ izjavljám, da me je _____ pooblastil/-a
(ime, priimek in naslov pooblaščenca) (ime, priimek pooblastitelja)

za prevzem dokumenta in da sem izpolnil in podpisal to vročilnico.

(podpis pooblaščenca)

PRIPOMBE VROČEVALCA (označi in dopolni):

1. Vročitev je bila opravljena v/na _____
(kraj vročitve)

2. Naslovník je dne _____ ob _____ uri odklonil vročitev dokumenta zaradi

(razlog odklonitve)

Dokument je bil puščen v stanovanju / v poslovnem prostoru / v hišnem predalčniku / pritrjen na vrata stanovanja / puščen na drugem primernem mestu: _____
(označi ali navedi kje je bil dokument puščen)

3. Naslovník je dne _____ odklonil podpis vročilnice.
(datum)

4. Naslovník ne zna pisati/se ne more podpisati (označi).

5. Dokument je bil vročen pooblaščenca _____,
(osebno ime pooblaščenca)

čigar istovetnost je ugotovljena z dokumentom _____
(vrsta in številka dokumenta)

6. _____
(druge pripombe vročevalca)

(podpis vročevalca)

PRILOGA 6: Besedilo sporočila za vročanje po drugih vročevalcih**SPOROČILO
o neuspeli osebni vročitvi po Zakonu o splošnem upravnem postopku**

(ime, priimek in naslov naslovnika)

Obveščamo vas, da vam je vročevalec dne _____ poskusil vročiti dokument
(navedba datuma)_____
(navedba organa) številka _____
(številka dokumenta)

Ker se osebna vročitev po 87. členu Zakona o splošnem upravnem postopku ni dala opraviti, lahko dokument osebno prevzamete pri:

(navedba organa in njegovega poštnega naslova)

Dokument lahko prevzamete v 15 dneh od dneva poskusa vročitve,

vsak poslovni dan od _____ do _____ ure.

Če dokumenta ne boste prevzeli v 15 dnevnom roku, se po četrtem odstavku 87. člena Zakona o splošnem upravnem postopku šteje, da je bila vročitev opravljena z dnem poteka tega roka. Po tem roku bo dokument puščen v hišnem predalčniku. Če bo hišni predalčnik takrat neuporaben, bo dokument izročen organu, ki je odredil vročitev.

Sporočilo o neuspeli osebni vročitvi je vloženo v naslovnikov hišni predalčnik, nalepljeno na vrata _____, puščeno na drugem primernem mestu:

(označi ali dopolni).

(datum obveščanja)

(podpis vročevalca)

PRILOGA 7: Besedilo elektronske vročilnice

VROČILNICA

Naslovník _____ potrdjujem, da sem dne _____ prevzel
(ime in priimek naslovníka) (datum)

dokument _____ številka _____ z dne _____.
(navedba organa)

PRILOGA 8: Besedilo elektronskega sporočila informacijskega sistema naslovniku o možnosti prevzema dokumenta in posledicah neprevzema

Obveščamo vas, da je informacijski sistem za vročanje _____ prejel zahtevo za
(navedba imetnika sistema)
vročitev dokumenta _____ številka _____ z dne _____.
(navedba organa)

Dokument lahko prevzamete v 15 dneh tako, da z uporabo kvalificiranega potrdila za varni elektronski podpis podpišete elektronsko vročilnico. Rok začne teči dne _____, ko je bilo to sporočilo vloženo v vaš varni elektronski predal.

Če dokumenta ne prevzamete v 15 dneh, se po 86. členu Zakona o splošnem upravnem postopku z dnem izteka tega roka vročitev šteje kot opravljena, dokument pa bo poslan v vaš varni elektronski predal.

PRILOGA 9: Besedilo elektronskega sporočila informacijskega sistema organu o seznanitvi naslovnika z možnostjo prevzema dokumenta

Informacijski sistem _____ je dne _____ ob _____ uri prejel zahtevo
(navedba imetnika sistema)

za vročitev dokumenta _____ številka _____ z dne _____, ki
(navedba organa)

ga je treba vročiti _____, in dne _____ ob _____ uri pustil
(navedba naslovnika)

elektronsko sporočilo o obveznosti prevzema dokumenta v naslovnikovem varnem elektronskem predalu ter ga poslal na elektronski/e naslov/e: _____.
(navedba elektronskih naslovov)

PRILOGA 10: Besedilo elektronskega sporočila informacijskega sistema naslovniku, da se vročitev šteje za opravljeno

Dne _____ ob _____ uri je bilo v vaš varni elektronski predal _____ vloženo
(navedba elektronskega naslova)
sporočilo, da lahko dokument _____ številka _____ z dne _____
(navedba organa)
prevzamete z uporabo kvalificiranega potrdila.

Ker dokumenta niste prevzeli v zakonitem roku 15 dni od vložitve v varni elektronski predal, se po četrtem odstavku 86. člena Zakona o splošnem upravnem postopku vročitev šteje za opravljeno z dnem pretoka tega roka. Dokument je zato vложен v varni elektronski predal.

PRILOGA 11: Besedilo elektronskega sporočila informacijskega sistem organu, da naslovnik ni prevzel dokumenta v zakonitem roku

Informacijski sistem _____ je dne _____ ob _____ uri prejel zahtevo za vročitev
(navedba imetnika sistema)

dokumenta _____ številka _____ z dne _____, ki ga je bilo treba
(navedba organa)

vročiti _____.
(navedba naslovnika)

Naslovniku je bilo dne _____ ob _____ uri poslano elektronsko sporočilo o obveznosti prevzema dokumenta v 15 dneh in posledicah neprevzema dokumenta v varen elektronski predal ter na elektronski/e naslov/e _____.
(navedba elektronskih naslovov)

Naslovnik v 15 dneh od vložitve sporočila v varni elektronski predal ni prevzel dokumenta, zato je bil po preteku tega roka poslan v njegov varni elektronski predal.

PRILOGA 12: Besedilo elektronskega sporočila informacijskega sistema organu, da vročitev ni mogoče opraviti

Informacijski sistem _____ je dne _____ ob _____ uri prejel zahtevo za vročitev
(navedba imetnika sistema)

dokumenta _____ številka _____, ki ga je treba vročiti _____ .
(navedba organa) (navedba naslovnika)

Vročitve ni mogoče opraviti, ker _____ .
(navedba razloga nevročitve).

VSEBINA

PRESEDNIK REPUBLIKE		Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 1/19	
1.	Ukaz o podelitvi odlikovanja Republike Slovenije	1	
MINISTRSTVA		VSEBINA	
2.	Pravilnik o Etični komisiji za presaditve	1	1. Zakon o ratifikaciji Pogodbe o načelih, ki urejajo dejavnosti držav pri raziskovanju in uporabi vesolja, vključno z Luno in drugimi nebesnimi telesi (MPRUJ)
11.	Pravilnik o obliki in vsebini ovojnice, vsebini vročilnice in drugih sporočil za osebno vročanje v upravnem postopku	29	2. Zakon o ratifikaciji Sporazuma o ustanovitvi Medameriške investicijske korporacije (MSMIK)
3.	Višina predpisane obrestne mere zamudnih obresti	2	3. Zakon o ratifikaciji Sporazuma o sodelovanju za partnerstvo in razvoj med Evropsko unijo in njenimi državami članicami na eni strani in Islamsko republiko Afganistan na drugi strani (MSPREUAF)
USTAVNO SODIŠČE		4. Zakon o ratifikaciji Protokola o spremembi Evropske konvencije o krajini (MPEKK)	
4.	Odločba o ugotovitvi, da drugi stavek prvega odstavka 86. člena in 87. člen Zakona o zdravstvenem varstvu in zdravstvenem zavarovanju ter 191. člen Zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju niso v neskladju z Ustavo	3	5. Zakon o ratifikaciji Sporazuma med Ministrstvom za obrambo Republike Slovenije in Ministrstvom za obrambo Gruzije o sodelovanju na obrambnem področju (BGESOP)
5.	Odločba o delni razveljavitvi druge povedi drugega odstavka 3. člena Zakona o zdravstveni dejavnosti, Odločba o ugotovitvi, da prvi in tretji odstavek 42. člena Zakona o zdravstveni dejavnosti nista v neskladju z Ustavo	8	6. Zakon o ratifikaciji Sporazuma o spremembi in dopolnitvi Sporazuma o socialnem zavarovanju med Republiko Slovenijo in Republiko Makedonijo in Sporazuma o spremembi Administrativnega sporazuma o izvajanju Sporazuma o socialnem zavarovanju med Republiko Slovenijo in Republiko Makedonijo (BMKSZ-A)
6.	Sklep o zadržanju izvrševanja prve, druge in tretje povedi drugega odstavka 154. člena Zakona o kazenskem postopku	18	
DRUGI ORGANI IN ORGANIZACIJE		Uradni list RS – Razglasni del	
7.	Sklep o stopnjah, načinih in rokih zbiranja zborničnega prispevka Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije za leto 2019	20	Razglasni del je objavljen v elektronski izdaji št. 1/19 na spletnem naslovu: www.uradni-list.si
OBČINE		VSEBINA	
LJUBLJANA		Javni razpisi	
8.	Sklep o določitvi članarine OOO Ljubljana Vič za leto 2019	22	1
PTUJ		Razpisi delovnih mest	
9.	Odlok o ustanovitvi javnega lekarniškega zavoda Lekarne Ptuj	22	6
ŠMARJE PRI JELŠAH		Objave sodišč	
10.	Ugotovitveni sklep o prehodu mandata člana Občinskega sveta Občine Šmarje pri Jelšah na naslednjega kandidata	29	Oklici o začasnih zastopnikih in skrbnikih
			10
			Oklici dedičem in neznanim upnikom
			10
			Preklici
			14
			Drugo preklicujejo
			14

